STEFAN ZWEIG

alacakaranlıkta bir öykü

almanca aslından çeviren: ahmet arpad

3. basım

AYRINTI

KLASİK

alacakaranlıkta bir öykü

stefan zweig

almanca aslından çeviren: ahmet arpad

sunuş: ahmet arpad

ayrıntı: 1021 / klasik dizisi: 18

alacakaranlıkta bir öykü / stefan zweig

orjinal adı / geschichte in der dämmerung
brennendes geheimnis

almanca aslından çeviren / ahmet arpad

sunuş / ahmet arpad

yayıma hazırlayan / semih uçar

son okuma / öykü badur

bu kitabın türkçe yayım hakları
ayrıntı yayınları'na aittir.

kapak illüstrasyonu / berat pekmezci

kapak ve görsel tasarım / gökçe alper

dizgi / esin tapan yetiş

baskı: ali laçin - barış matbaa-mücellit
davutpaşa cad. güven san. sit. c blok no. 286
topkapı/zeytinburnu - istanbul - tel. 0212 567 11 00
sertifika no: 33160

birinci basım: ekim 2016 / baskı adedi 2000
ikinci basım: şubat 2017 / baskı adedi 2000
üçüncü basım: ekim 2018 / baskı adedi 2000

isbn 978-605-314-126-6 / sertifika no: 10704

ayrıntı yayınları basım dağıtım san. ve tic. a.ş.
hobyar mah. cemal nadir sok. no: 3 cağaloğlu - istanbul
tel: (0212) 512 15 00 faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr
info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi
facebook.com/ayrintiyayinevi
instagram.com/ayrintiyayinlari

stefan zweig

28 Kasım 1881'de Viyana'da varlıklı bir Yahudi ailesinin çocuğu olarak doğdu. Fransızca, İngilizce, Latince ve Antik Yunanca dillerine vakıftır. Stefan Zweig Viyana Üniversitesi'nde felsefe öğrenimi aldı, 1904'te "Hippolyte Taine'nin Felsefesi" adlı tezini yazdı. Edebiyatın pek çok alanında eserler üretti. 1901'de ilk şiir kitabı *Gümüş Teller* yayımlandı. 1907-1909 yılları arasında Hindistan gezisi yaptı. Gerçek bir kültür insanı olan Zweig, hümanist bir entelektüeldir. Zweig her ne kadar kendisiyle yapılan bir söyleşide "Annem ve babam tamamen doğumla alakalı olarak Yahudi'dir" dese de dönemin pek çok toplumsal ve kültürel sorununa olduğu kadar Yahudilerin içinde bulunduğu özgül sorunlara da kafa yormuş, mevcut sorunlara demokratik ve kültürel çözümler aramıştır. Zweig'ın erken dönem denemelerini yayımlayan, Siyonizm'in kurucusu addedilen, bunun yanı sıra Viyana'nın ana gazetelerinden olan *Neue Freie Presse*'in editörü olan Theodor Herzl ile de tanışıklığı bulunmaktadır. Evi bir kültür merkezi gibidir, dönemin pek çok sanatçı ve düşünürü bu evi ziyaret eder. Zweig Avrupa'nın içinde bulunduğu krizden çıkabilmesi için "kültür" kavramı üzerinde durmuştur. I. Dünya Savaşı'nda arşiv memuru olarak görev alan Zweig'ın, II. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte kültüre duyduğu inançta bir kırılma yaşanır. 1933'te Naziler Zweig'ın evini silah bulunduğu gerekçesiyle basıp talan ederler. Silah bulunmamasına rağmen kendisinden bir savunma yazması istenir. Faşizmin entelektüellere soluk aldırmadığı bir dönemdir. Hitler'in şiddet politikaları tırmanınca Avusturya'yı terk edip İngiltere'ye gider. Yurdundan kopmak Zweig'ı derinden yaralar; bu tarihten sonra ülkesine dönemeyen ve sürekli bir ülkeden diğerine göç etmek zorunda kalan Zweig, 1940'da New York'a yerleşir ama ardından Brezilya'nın imparatorluk şehri olarak nitelendirilen Petropolis'teki bir Alman kolonisinin bulunduğu yerleşim yerine geçer. Yalnızlık, Avrupa'dan uzaklık, faşizmin zorbalıkları bitkin düşmüş ruhunu ve bedenini iyice zorlar ve daha fazla dayanamayıp 2 Şubat 1942'de karısı Lotte ile birlikte intihar eder.

ahmet arpad

Ahmet Arpad 1942 İstanbul doğumludur. Yazar, gazeteci ve çevirmen Burhan Arpad'ın oğlu. Orta ve lise öğrenimini Alman ve Avusturya okullarında tamamlayan Arpad, İstanbul Üniversitesi'ndeki Alman Dili Edebiyatı yükseköğreniminin ardından 1968 yılından bu yana Almanya'da yaşamaktadır. Bu ülkede serbest gazeteci, fotoğraf sanatçısı (30'dan fazla sergi) ve çevirmen olarak yaşamını sürdüren Ahmet Arpad, özellikle Heinrich Böll, Gerhard Hauptmann, Hermann Hesse, Stefan Zweig, Anna Seghers, Pablo Neruda, Johannes M. Simmel, Thomas Bernhard ve Harry Mulisch'in çeşitli eserlerini dilimize kazandırmıştır. Adı geçen yazarların öykü, roman, anı ve tiyatro dallarında yazdığı ve ülkemizde sayısız baskısı yapılan eserlerinde toplumcu yan özellikle dikkati çeker.

Ahmet Arpad 1999'da, Mercedes Benz'in uzun yıllar Yönetim Kurulu Başkanlığı'nı yapmış olan Edzard Reuter ve Stuttgart'ın Büyük Kent Belediye Başkanlarından Prof. Manfred Rommel ile Baden-Württemberg Eyaleti Yönetimi, Stuttgart Belediyesi ve Robert Bosch Vakfı'nın desteğinde Alman-Türk Forum'unu kurmuştur. Ahmet Arpad Almanya Gazeteciler Cemiyeti (Deutsche Presse Verband)'ın (DPV) uzun yıllardır üyesidir. 1994-1995 Abdi İpekçi Gezi Yazısı yarışması ikincilik ödülü sahibi Ahmet Arpad aynı zamanda PEN Türkiye Merkezi, Salzburg Stefan Zweig Centre, Salzburg Üniversitesi bünyesinde kurulu Enternasyonal Stefan Zweig Cemiyeti'ne ve Türkiye Çevirmenler Meslek Birliği (ÇEVBİR)'e de üyedir.

Ahmet Arpad Alman Dili Edebiyatı'nın ünlü yazarlarını Türkçe'ye kazandırdığı için 2012 yılında, Almanya Federal Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı, Türkiye Cumhuriyeti Kültür ve Turizm Bakanlığı, Goethe Enstitüsü, Robert Bosch Vakfı ve S. Fischer Vakfı tarafından ortaklaşa verilen Tarabya Çeviri Ödülü'ne layık görülmüştür.

içindekiler

sunuş

stefan zweig, insancıl yazar / ahmet arpad ... 9

alacakaranlıkta bir öykü

alacakaranlıkta bir öykü 15

yakıcı sır

oyun arkadaşı 51
çabuk dostluk 57
üçlü 63
saldırı 67
filler 72
çatışma 75
yakıcı sır 80
suskunluk 85
yalancılar 91
ay ışığında izler 99
saldırı 105
fırtına 107
ilk kavrayış 114
şaşırtıcı karanlık 118
son düş 121

ahmet arpad

stefan zweig, insancıl yazar

Stefan Zweig *Yakıcı Sır* yapıtında on iki yaşında bir oğlan çocuğunun içine girmek istediği büyükler dünyasında yaşadıklarından yola çıkarak psikolojisindeki değişikliği anlatıyor. Annesine sokulmak isteyen genç bir baronun davranışları, kadının çaresizliği ve çocukluktan kurtulmak isteyen Edgar'ın tepkileri yapıtın temelini oluşturuyor. Ergenlik dönemine ilk adımlarını atan çocuğun içine düştüğü ortamın düş mü gerçek mi olduğunu bir türlü kavrayamaması, yetişkinlerin yalanlarını sezmesi sonucu onlara gösterdiği tepki doruğuna çıkıyor. Stefan Zweig'ın 1911 yılında kaleme aldığı kısa romanı *Yakıcı Sır*'da o dönemde Arthur Schnitzler görüşlerinin ve özellikle Sigmund Freud öğretisinin Viyana toplumunda yaptığı etkileri sezebiliriz. Yeni bir yüzyılın başlangıcında kendini göstermeye başlayan toplumsal değişiklikler nesiller arasındaki çatışmaları ve uyuşmazlıkları da su yüzüne çıkarmıştı. Birinci Dünya Savaşı'nın ardından Stefan Zweg'ın eserlerine olan ilginin hızla artması sonucu *Yakıcı Sır* kısa sürede yeni baskılar yapmış, birkaç yıl içinde 170 bin adet satmıştı. 1932 yılında sinemaya uyarlanan *Yakıcı Sır* 1933 yılının Mart ayında gösterime girmiş, ancak aynı günlerde Hitler'in Almanya'da

iktidara gelmesiyle hemen yasaklanmıştı. Kısa süre sonra, 10 Mayıs'ta Nazilerin tüm ülkede gerçekleştirdiği kitap yakma girişiminde yapıtlarını ateşe attıkları ilk yazarlardan biri de Stefan Zweig olmuştu. Alevler arasında kül olan kitapların başında *Yakıcı Sır* da vardı. Avusturya'da basılmaya devam eden yapıt 1938'de tamamen yasaklanmıştı. 1988 yılında ikinci kez filme çekilen ve başrollerini Faye Dunaway ile Klaus Maria Brandauer'in üstlendiği *Yakıcı Sır* birçok ülkede haftalarca sinema salonlarını doldurmuştu.

Bütün yapıtlarında ele aldığı konularla ve anlatımıyla okuru kolayca kendine bağlayan Stefan Zweig okurunu düşündürür de. Çünkü o bir umut yazarıdır. Her zaman barışı, iyiliği düşleyen savaş karşıtı, çok yanlı bir insancıl yazardır. Eserleriyle okurunu yüreklendirir, onu kendine tiryaki eder, ona yaşam sevinci aşılar. Her şeye hümanizmin penceresinden bakan Stefan Zweig yazar olarak özgürlüğüne çok düşkündü. Ünlü *Berlin-Aleksander Meydanı* romanının yazarı Alfred Döblin'in 1930'lı yıllarda söylediği: "Özgür düşünceye engel olamazsınız, o kuş gibidir, her yere uçar" sözleri ne yazık ki günümüzde hâlâ geçerli.

Burada Carl Zuckmayer'in Zweig üzerine söylediklerini de anımsadan olmuyor: "Zweig dostça bağlandığı bir insanı ömrü boyu kardeş kabul ederdi. Gerçek bir dostluk onun için mutlulukların en yücesiydi." O insanlığın birliğini arzulayan kozmopolit bir insandı. Yapıtlarında hep bir hoşgörü düşüncesinden yola çıkan Zweig'ın misyonu Avrupalı sanatçılarla edebiyatçıları ortak barış uğruna bir araya getirmekti. Kendini hep bir Avrupa ve dünya vatandaşı kabul etti, Nasyonal sosyalizmle yürekten savaştı, barış uğruna kendinden çok şey verdi. Stefan Zweig bireylerin, düşüncelerin, kültürlerin ve ulusların birbir-

leriyle uzlaşmasına hümanizmin aracılık etmesini yaşamı boyunca hedefledi. Dünyaca ünlü bu aydın hümanistin Hitler rejiminin dayanılmaz baskıları altında ruhsal çöküntüye uğraması çok trajiktir. Stefan Zweig üzerindeki bütün baskılara karşın yine de yazdı durdu. Ancak Nazi faşizminin özgür düşünceyi yok etme girişimleri onu ve eşi Lotte'yi sonunda ölüme sürükledi!

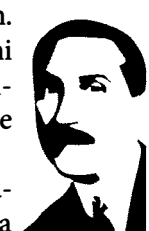
Yirminci yüzyılın bu dürüst ve iyi yürekli aydın yazarı ölümünden şimdiye hiç yitirmedi güncelliğini. Stefan Zweig bir huzursuzluğun diğerini takip ettiği günümüzde düşünceleriyle insanlığa her zamankinden daha çok gerekli.

alacakaranlıkta bir öykü

alacakaranlıkta bir öykü

Oda birden kararı verdi. Rüzgâr yine yağmur mu getirmişti kentin üzerine? Hayır. Dışarıda hava bu yaz günlerinde seyrek rastlanır şekilde açık ve sakin. Ama geç oldu, fakat fark etmedik. Sadece karşıdaki binanın dama açılan pencereleri hafif bir ışıltıyla gülümsüyor, ötelerde, dam uçlarının arkasında gökyüzü puslanıyor, altın rengine bürünüyor. Bir saat sonra gece olacak. Renklerin değiştiği, solduğu, gölgelendiği ne olağanüstü bir saat bu. Yerden yükselen karanlık odanın içine yayılacak, kara dalgaları sessizce duvarlara vuracak ve bizi alıp içine, karanlığına çekecek. Oturmuş, hiç konuşmadan birbirimize bakışırken insan böyle bir anda karşısındakinin hafif gölgede kalan yüzünde yaşlılık, yabancılık hissediyor. Onu uzaklarda sanıyor, sanki yıllar sonra birbirlerini ilk kez böyle değişmiş görüyorlar.

Fakat sen şimdi suskunluk istemediğini söylüyorsun. İnsan susup, düşüncelere daldı mı, içine kapanır, kendini dinler, saatin zamanı nasıl yüzlerce küçük parçaya böldüğünü, sessizlikte nefesin bir hastanınki gibi gürültüyle çıktığını duyar.

Sana bir şeyler anlatmamı istiyorsun. Seve seve anlatırım. Tabii kendimden söz etmeyeceğim. Ne de olsa

bizler gibi ucu bucağı olmayan kentlerde yaşayanların günleri hep yeknesak geçer. Neyin bize ait olduğunu bilemediğimiz için böyle sanıyor da olabiliriz. Fakat ben sana, gerçekte sessizliği seven akşamın şu saatinde yine de bir öykü anlatacağım. İsterdim ki o da çevremizi saran, pencerelerimize bir örtü gibi sokulan loşluğun sıcaklığını, yumuşaklığını içsin.

Bu öykü nasıl gelip beni buldu, bilmiyorum. Anımsadığım kadarıyla akşamüstü burada oturmuş kitap okuyordum. Bir süre sonra elimdeki kitap kaydı, beynim karmakarışık düşlerle doldu. Bir ara uykuya dalar gibi oldum. Odada tuhaf tuhaf şekiller seçtim. Birileri duvarlara sürünerek kayıyordu. Konuşmalarını duydum, yaşamlarını gördüm. Uzaklaşırlarken peşlerinden baktım ve kendime geldim. Odada yapayalnızdım. Ayaklarımın dibinde az önce elimden kaymış olan kitap duruyordu. Eğilip durduğu yerden alırken düşündüm, kimlerdi bana görünmüş olanlar? Okumakta olduğum o öyküyü bir daha bulamadım. Ya kitaptan düşmüştü ya da hiçbir zaman kitabın içinde olmamıştı. Belki de ben onu düşlemiştim. Yoksa yabancı ülkelerden gelen, kentin üzerine yayılan ve günlerce bizi hüzünlendiren yağmuru uzaklaştırmış olan renkli bulutların birinde mi okumuştum? Penceremin altında duran laternanın sürekli çaldığı hüzünlü eski bir melodinin sözlerinde miydi? Acaba yıllar önce birisi mi bana anlatmıştı? Bilemiyorum. Benzeri öyküleri ben sık sık anımsarım, yol kenarlarında, elinizle şöyle bir dokunduğunuz ve parmaklarınızın arasından geçen başakları uzun çiçekler gibidirler, kayıp giderler... Ben onlara renkli bir tablo gibi bakarım. Onları okurum, düşlerim, fakat elimi uzatıp hiç dokunmam. Şimdi sen benden bir öykü istiyorsun. Kararmaya başlayan havanın bize renklerin, canlılığın özlemini çektirdiği şu anda sön-

meye başlayan gözlerimizi aydınlatacak bir öykü anlatacağım sana. Nereden başlasam? Hissediyorum, karanlıkların içinden bir şeyi yine ortaya çıkarmalıyım. Bir görüntüyü, bir varlığı. O ilginç düş böyle başlıyor, anımsıyorum yavaş yavaş...

İnce yapılı bir erkek çocuğunu görüyorum, bir sarayın geniş basamaklı merdivenlerini iniyor. Gecenin karanlığı çökmüş her yere, mehtabın soluk ışığında pek bir şey görünmüyor. Fakat ben, sanki bir aynaya vuran ışığın aydınlığında onun hatları yumuşak vücudunu, yüzünü seçiyorum. Güzel, çok güzel. Çocukça taranmış uzun kara saçları, geniş alnına düşmüş. Ovuşturduğu elleri çok ince ve soylu. Adımları yavaşlıyor. Bir düş görüyormuş gibi, yuvarlak budanmış ağaçların çevrelediği büyük bahçeye açılan merdivenin son basamaklarını iniyor. Sonsuza uzanan geniş çakıllı yol, mehtapta beyaz bir iskeleyi andırıyor.

Bütün bunlar ne zaman gerçekleşiyor, bilmiyorum. Dün mü, yoksa elli yıl önce mi? Nerede, onu da bilmiyorum. Ama sanıyorum İngiltere'de olmalı veya İskoçya'da. Ben sadece orada kocaman taşlardan inşa edilmiş, uzaktan kaleler gibi size heybetle bakan, yanına gittiğinizde çiçekler dolu bahçelerin ortasında önünüzde saygıyla eğilen saraylar tanıyorum. Evet, şimdi çok eminim, yukarıda, İskoçya'da. Ancak oralarda yaz geceleri böyle aydınlıktır, gökyüzü bir opal gibi buzlu ışıldar, ovalar hiç kararmaz. Sanki her şey içlerinden gelen bir şeyle hafif hafif aydınlanıyordur. Bu aydınlık alanlara sadece gölgeler kara kuş sürüleri örneği konarlar. Şimdi iyice anımsamaya başladım. Üzerinde biraz daha düşünürsem bu soylular sarayı ile erkek çocuğunun adını da bulacağım. Düşü çevreleyen kara kabuk yavaş yavaş soyuluyor, her şeyi çok berrak görüyorum. Onlar artık anı değil, yaşan-

mış gerçekler. Erkek çocuğu yaz ayları süresince evli ablasının yanına tatile gelmiş. Soylu İngiliz ailelerinde gelenek olduğu gibi akşamları bütün aile ve tanışlar bir araya geliyor. Birlikte ava çıktıkları yakın dostlar ve eşleri, birkaç genç kız, neşeli, güzel insanlar, kahkahaları taş duvarlarda yankılanan gençler. Gündüzleri atlar sağa sola koşuşturuyor, birbirine bağlı av köpekleri heyecanlı, ötede, nehrin ışıldayan sularında iki, üç sandal. Rahatsız etmeyen bir hareketlilik günleri canlandırıyor.

Ama şimdi akşam oldu. Masanın çevresinde toplanmış insanlar dağılmış. Beyler salona geçmiş, purolarını tüttürüp iskambil oynuyorlar. Yüksek pencerelerden sızan ışık titreyerek parka vuruyor, arada sırada keyif dolu kahkahalar. Hanımlar çoktan odalarına çekilmişler. Belki biri ikisi, büyük holde sohbetlerini sürdürüyor. Erkek çocuk tek başına kalmış. Erkeklerin yanına gitmesine henüz izin yok veya ancak bir an için gidebiliyor, kadınlarla bir arada olmaktan da çekiniyor. Fark etmişti, hole açılan kapılarda bir görünen oldu mu, kadınlar susuyordu. Onun duymaması gereken şeylerden söz ettiklerinin farkında. Yetişkinlerle bir arada olmak pek hoşuna da gitmiyor. Yanlarında oldu mu, onunla sanki çocukmuş gibi konuşuyorlar. Verdiği yanıtlara pek dikkat etmiyorlar, çoğu kez bir şey alıp getirmesi için sağa sola yolluyorlar, istediklerini yerine getirdiğinde de *aferin* deyip teşekkür ediyorlar.

O akşam da yatmaya gitmek üzere odasına çıkıyor. Fakat içeri girer girmez odadaki o nemli, bunaltıcı sıcağı hissediyor. Gündüz çıkarken pencereyi kapatmayı unutmuştu. Güneş akşama kadar bütün sıcaklığı ile odaya yayılmış. Masayla yatağı yakmış, duvarlara yansımış. Nemli nefesi köşelerde, perdelerin kıvrımlarında hâlâ titreşiyor. Dışarıda ise yaşam var. Yaz gecesi, alevi hiç

kıpırdamayan beyaz bir mum gibi ışıldıyor. Sessizlik onu çekiyor. Sarayın geniş merdivenlerini ağır ağır inip bahçeye çıkıyor. Bahçenin karanlığının üzerinde gökyüzünün donuk aydınlığı bir hale gibi duruyor. Görünmeyen sayısız çiçekten yayılan çekici kokuyla bir tuhaf olduğunu hissediyor. Bu nasıl bir şey, on beş yaşın verdiği karmaşık duygularla ne düşüneceğini bilemiyor. Gecenin karanlığına bir şeyler söylemek istermiş gibi dudaklarının titrediğini hissediyor. Bu çok sakin yaz gecesiyle arasındaki gizem dolu bir arkadaşlığın varlığını seziyor, dokunmak için elini şöyle bir kaldırıyor, gözlerini uzun uzun kapatmayı deniyor.

Geniş ağaçlıklı yolda yürüyor, yüksek ağaçların gümüşi aydınlanmış uçlarının birbirine sarıldığı karanlık yan yollardan birine sapıyor. Etraf çok sesssiz. Sadece titreyen bir vızıltı, hissettiği. Sanki hafif bir yağmurun küçük damlaları çimenlere dokunuyor ya da başak uçları birbirlerini okşuyor. Ruhu hoş, melankolik duygularla dolu, yolun ıssızlığında tek başına yürüyen delikanlının yüzünü okşuyor doğa. Bazen hafifçe bir ağaca dokunuyor, sonra şöyle bir durup, karanlığı dinliyor. Kasketinin başını sıktığını fark ediyor. Çıkarıyor. Kanının aktığı şakak damarlarında rüzgârın okşayışını hissetmek istiyor.

Ve karanlıktan dışarı adımını attığı anda inanılmaz bir şey oluyor. Arkasında çakıl sesleri duyup irkiliyor. Hemen dönüyor ve üzerindeki beyaz giysileri dalgalanan, hafifçe ışıldayan birini seçer gibi oluyor. Ne olduğunu anlamadan yanına sokuluyor ve aynı anda bir kadının ona sıkıca sarıldığını hissediyor. Sıcak, yumuşak bir vücut vücuduna dokunuyor, bir el saçlarını okşuyor, başını geriye itiyor. Açılmış bir meyve gibi bir ağız dudaklarını arıyor, yapışıp onları emiyor. Bu insanın yüzü yüzüne o kadar yakın ki hatlarını seçemiyor. Daha çok bakmaya

cesaret edemiyor, ürpertiler sancılar gibi bütün vücudunu sarıyor. Gözlerini yumuyor, bir kurban gibi kendini bu yanan dudaklara teslim ediyor. Ne yapacağını bilemiyor, elleriyle, tanımadığı kadına dokunuyor, başı dönerek bu yabancı vücudu iyice kendine bastırıyor. Elleri aç ve hırs dolu yumuşak hatlarda geziniyor. Bir an duruyor, sonra titreyerek devam ediyor, dokunduğu her yer alev alev yanıyor, heyecanı doruğa ulaşıyor. Kadın gittikçe sokuluyor, bütün ağırlığı ile üzerine eğiliyor. Göğsünde hafif bir sızı, derin derin bir nefes alma, dizleri kırılıyor, çöker gibi oluyor. Sendeliyor. O anda hiçbir şey düşünemiyor, kadın kim, adı ne, onu nasıl bulmuştu, hiç bilmek istemiyor. Sadece kapalı gözlerle bu yabancı ıslak dudakların çekiciliğini kana kana içiyor, sarhoş oluyor. Hiçbir şeyi düşünmeden kendini teslim ediyor inanılmaz bir coşkunun akıntısına. Sanki gökyüzünün bütün yıldızları üzerine inmiş, gözlerinde kıvılcımlar titreşiyor, dokunduğu her şey alev alev yanıyor. Zincirin onu yumuşakça sıkması ne kadar sürüyor, saniyeler mi, yoksa saatler mi, bilemiyor. Şehvetle dolu bir mücadelenin verdiği vahşi duygularla ateşleniyor, akıntılarla sürükleniyor, harika bir baş dönmesiyle sendeliyor.

Sonra göğsünü sıkıştıran ateş gibi kızgın o zincir birden kopuveriyor. Yabancı kadın doğruluyor ve bembeyaz bir ışın gibi parıldayarak, hızla ağaçların arasından geçiyor, uzaklaşıyor, gözden kayboluyor. Peşinden elini uzatıp ona dokunamıyor. Ne kadar sürmüştü birbirlerine yakınlaşmaları? Sersem gibi, hafif sarhoş arkasındaki ağacın gövdesine dayanıyor. Yavaş yavaş sakinleşiyor, şakaklarının ateş gibi yakıcılığı geçiyor, bilinci yerine geliyor. Sanki yaşamı o anda tam bin saat öteye gitmişti. Kimi geceler huzursuz uykularında, kadınları ve onlarla coşkuları düşlediği olmuştu. Acaba şimdi onlar gerçek-

leşiyor muydu, yoksa yine bir düş mü görmüştü? Elini yüzüne, saçlarına götürüyor. Evet, nemliydi zonklayan şakaklarını örten saçları. Islanmıştı üzerine düştüğü çimenlerin nemiyle. O anda kıvılcımlar çakıyor, her şey gözlerinin önünde yeniden canlanıyor. Dudaklarının yandığını hissediyor, kadının giysisinden yükselen kokulardaki şehveti tadıyor. Bir söz, tek bir kelime anımsamak istiyor. Bulamıyor.

Şaşkınlıkla kadının hiç konuşmamış olduğunu fark ediyor. Yüksek sesle inlemelerini duymuştu. İstek dolu, kopuk kopuk şehvetli iç geçirmeler, karmakarışık saçlarından yükselen kokular, nefesi, göğüslerinin yakıcı baskısı, yanaklarına dokunan teninin gerginliği, vücudunun hatları, titreyişi... Hepsini anımsıyor. Fakat çöken akşam karanlığında bütün şehvetiyle ona saldıran kadın kimdi, bilemiyor. O ânın daha iyi tadına varmak, mutluluğu daha iyi yaşayabilmek için bir ad bulmalıydı.

Az önce bir kadınla bir anda başından geçen eşi benzeri görülmemiş şey, şimdi karanlığın içinden çarpıcı bakışlarını ona dikmiş, ışıl ışıl parıldayan gizemin yanında çok değersiz, bir hiç gibi geliyor gözüne. Kimdi o kadın? Çabucak, bu sarayda yaşayan tüm kadınların resimlerini topluyor, gözünün önüne getiriyor. Son günlerde ona tuhaf gelmiş şeyleri, kimi gülümsemeleri anımsamaya çalışıyor, kadınlarla yapmış olduğu kısa sohbetleri düşünüyor. Beş, altı kadından birinin kafasındaki bilmecenin çözümü olabileceğine karar veriyor. Bunlardan biri, yaşlanmaya başlamış kocasını sık sık azarlayan genç kontes E. olabilirdi. Yoksa amcasının, rengi belli olmayan gözlerinin yumuşak bakışıyla çekici genç karısı mıydı? Niçin biraz haşin, biraz gururlu davranışlarıyla birbirlerini çok andıran kuzenleri üç kız kardeşten biri olmasındı? Bu düşünceyle bir an ürperiyor. Hayır, düşündükleri o kişi-

ler değildi. Onların hepsi biraz soğuk, biraz ağırbaşlı kişilerdi. Ruhundaki, geceleri düşlerine girmeye başlayan gizem dolu o kor ateşini hissettiği andan bu yana çoğu kez kendini dışlanmış, salgın hastalıklı biri sanmıştı. En ufak heyecanla başları dönmeyen, hırslarını ve isteklerini frenlemesini başaran sakin insanları nasıl da kıskanmaya başlamıştı. İçinde yavaş yavaş uyanan o coşkuyu çok zararlı bir şey sanıp korktuğu da olmuştu. Fakat şimdi... Şimdi buradaki kadınlardan hangisiydi onu düşüncelerinde yanıltan?

Kaynayan kanı yavaş yavaş duruluyor. Geç oldu. Yemek salonunda ışıklar söndü. Sarayda henüz yatağa girmemiş tek insan o. Belki tanımadığı o kadın da. Yavaş yavaş üzerine bir yorgunluk çöküyor. Daha çok derin düşüncelere dalmanın ne anlamı var? Yarın şöyle bir bakışma, kırpıştırılan gözler, kaçak bir el sıkışma ona her şeyi ifşa edecek zaten. Dalgın dalgın çıkıyor merdivenleri, az önce indiği gibi. Fakat şimdi kafası bambaşka şeylerle dolu. Kanı hafiften kaynamaya devam ediyor. Odanın sıcaklığı artık rahatsız edici değil, hatta biraz serinlemiş gibi.

Ertesi sabah uyanır uyanmaz kulağına gürültüler geliyor. Aşağıdan atların kişnemesini duyuyor, insanların konuşup gülüşmesini de. Bir ara ona seslendiklerini fark ediyor. Hemen yataktan fırlıyor. Kahvaltı saatini kaçırdı. Üzerine çabucak bir şeyler giyip aşağı koşuyor. Diğerleri onu neşeyle karşılıyor. "Uykucu" diyor kontes E. şakayla karışık. Gülüşü açık renk gözlerinden parıldıyor. Hayır, hayır o olamaz, gülümsemesi fazla kayıtsız. "Güzel rüyalar mı gördün?" diyor genç kadın. Ancak kadının narin vücudu gözüne fazla cılız geliyor. Gözlerinde soru, bakışlarını salondakilerde gezdiriyor. Fakat gülümsemesiyle ona karşılık veren olmuyor.

Az sonra atlarla yola çıkılıyor. Kulağına gelen her sesi dinliyor, atların üzerindeki kadın vücutlarının her hareketine dikkat ediyor. Başlarını nasıl çeviriyorlar, kollarını nasıl hareket ettiriyorlar gözünden kaçırmıyor. Öğle yemeği molasında oturdukları büyük masada konuşulanları duymak için kulak kesiliyor, dudak hareketlerini izliyor, nemli saçlardan yayılan kokuları burnuna çekiyor. Fakat hiçbir şey bulamıyor, yanan düşüncelerinin takip edebileceği en ufak ize bile rastlamıyor. Gün ilerliyor, akşama yaklaşıyor. Döndüklerinde eline aldığı bir kitabı okumaya çalışıyor. Olmuyor, satırlar kitaptan taşıyor, dışarı çıkıp, bahçeye uzanıyor, geceye ulaşıyor. Sıkılıyor, yabancı kadının kollarının vücudunu zincirlerle sardığını hissediyor. Titremeye başlayan elleri arasında tuttuğu kitabı bırakıyor. Dışarı çıkıp havuzun yanına gitmek istiyor, fakat kendini birden çakıllı yolda buluyor, şaşırıyor. Akşam yemeğinde bütün vücudu ateş gibi yanıyor, ellerini nereye koyacağını bilemiyor. Sanki biri peşinde, onu takip ediyor. Kirpiklerinin altından ürkekçe çevresine bakınıyor. Az sonra herkes masadan kalkarken çok mutlu oluyor, yemek salonundan çıktığı gibi kendini büyük bahçeye atıyor. Akşamın hafif puslu havasında ayaklarının altında hafif ışıldayan çakıllı yolda bir aşağı, bir yukarı yürüyor, yüzlerce, binlerce adım atıyor. Büyük salonun ışıkları ne zaman yanacak? Evet, işte şimdi yanıyor ışıklar. Birinci katta da bazı odaların pencereleri aydınlanıyor. Hanımlar odalarına çekilmiş. Eğer o kadın yine gelecekse birkaç dakikanın daha geçmesi gerekiyor. Fakat o dakikalar geçmek bilmiyor, sabırsızlığı gerilimini arttırıyor. Yürümeye devam ediyor, vücudu titriyor, sanki saklı ipler onu çekiştirip duruyor.

Ve aniden o beyaz şey merdivenleri hızla iniyor, o kadar çabuk hareket ediyor ki, kim olduğunu seçmesi

mümkün olmuyor. Mehtabın ışığı onu bir an için aydınlatıyor, sonra yine loşlukta kayboluyor, ağaçlar arasında hızlı rüzgârda dalgalanan bir tül gibi hızla ilerliyor. İleri uzanmış kollar sanki pençeler, yanan ve titreyen bu vücudu sıkıca kavrıyorlar. Dünkü gibi sıcak bir dalga yine yükseliyor, göğsünü sıkıştırıyor, ürkütücü bir istek vücudunun her yanına yayılıyor. Fakat sonra bir anda coşkusunu yitiriyor, içindeki ateşe hâkim olmaya çalışıyor. Hayır, kollarının arasında ona sokulmuş, yüreği neredeyse yüreğine girmiş gibi çarpan bu vücudun kime ait olduğunu, adını bilmeden, dayanılmaz şehvete, hırsla emen dudaklara teslim olmamalı! Başını bir an geriye çekip dudaklarından kurtuluyor, yüzünü görmek isiyor. Fakat gölgeler düşüyor, dalların arasından sızan hafif mehtap ışığında koyu saçlarıyla karışıyor. Ağaçlar birbirine çok yakın, bulutlar arasındaki ayın ışığı çok güçsüz. Sadece donuk mermere işlenmiş değerli taşlar örneği ışıldayan, pırıl pırıl gözlerini görüyor bir an.

Tek kelime bile olsa dudaklarının arasından çıkacak bir şey, sesinden bir kırıntı duymak istiyor. "Kimsin sen, söyle bana, kimsin?" diye ısrarla soruyor. Fakat bu yumuşak, nemli ağız ona sadece öpücükler veriyor, kelimeler değil. Zorla da olsa dudakları arasından çıkacak bir kelime, bir ses, acı dolu bir haykırış duymalı. Kolunu sıkıyor, tırnaklarını etine batırıyor fakat ona yapışmış insan sadece inliyor. İnatla susan dudaklardan çıkan derin nefes ateş gibi yanıyor. Acıdan mı, yoksa şehvetten mi, bilemiyor. Karanlığın içindeki kim olduğunu gizleyen bu inatçı kadına karşı çıkacak güçü kendinde bulamadığı için çıldıracak. Onun istek dolu vücuduna hâkim fakat adına değil. Öfkeleniyor, sarmış kolları arasından kurtulmaya çabalıyor. Bunu fark eden kadın titrek ellerini uzatıyor, başını okşuyor, saçlarını karıştırıyor.

Parmakların saçlarını nasıl karıştırdığını hissediyor. Alnında bir şeyler hafifçe şıngırdıyor, maden olacak, bilezikten sallanan bir madalyon ya da madeni bir para. O anda aklına bir şey geliyor, saçları arasındaki eli çılgınca yakalıyor, madeni parayı kolunun derisine bastırıyor. Çok emin, paranın izi kalacak. Derisinin yandığını hissediyor, coşkuyla kendini yine kollarının arasına bırakıyor, vücudunu vücuduna yapıştırıyor, ihtirasla dudaklarını emiyor, sessizce bu zincirlemenin yakıcı şevkini içine çekiyor.

Az sonra kadın dün akşamki gibi aniden ondan ayrılıyor ve kaçar gibi uzaklaşıyor. Ona engel olmak istemiyor, kolundaki madeni para izi kanını kaynatıyor. Koşar adım odasına gidiyor. İçeri girer girmez lambayı yakıyor ve kolunu ışığına tutup, paranın izine bakıyor. Yuvarlaklığı silinmiş, fakat bir köşesi derisine girmiş, orayı kızartarak görülür bir iz bırakmış. Para sekiz köşeli olmalı ve bir penny gibi orta büyüklükte, derideki derin iz bunun belirtisi. Orası ateş gibi yanıyor, hatta bir an bıçak yarası gibi acıdığını hissediyor. Kolunu soğuk suya tutuyor, acıyan yakıcılık geçiyor. Evet, sekiz köşeli para, şimdi bundan daha da emin. Gözleri coşkuyla ışıldıyor. Yarın sabah her şeyi bilecek.

Sabah uyanır uyanmaz hemen aşağı iniyor. Kahvaltı masasına ilk oturan o oluyor. Ondan sonra yaşlıca bir matmazelle kız kardeşi, ardından da kontes E. salona giriyor. Üçü de keyifli, konuşmaları onu ilgilendirmiyor. Onları dikkatle izliyor, kontesin ince bileklerine gözü takılıyor. Genç kadının bilezik takmamış olduğunu görüyor, rahatlıyor. Onunla kısaca konuşurken gözleri birden kapıya takılıyor. Yine heyecanlanıyor. Şimdi, kuzenleri olan üç kız kardeş hep beraber içeri giriyor. Giysilerinin uzun kollarının altından bilezikler seçer gibi oluyor. Fakat kızlar hemen masaya oturuyor. Tam karşı-

sına saçları kumral Kitty geçiyor, sarışın Margot bir yanına, saman sarısı saçları karanlıkta gümüş gibi parıldayan Elisabeth de öteki yanına geçiyor. Üçü de her zamanki gibi soğuk, suskun ve gururla donmuş gibiler. Davranışlarından nefret ediyor, ne de olsa ondan birkaç yaş büyük olmalarına karşın uzun yıllar ona oyun arkadaşlığı yapmışlardı. Amcasının genç karısı henüz kahvaltı masasına gelmedi. Merak ettiği şeyi belki az sonra öğrenecekti. Gittikçe huzursuzlaşıyor. Yüreği o kadar hızla atmaya başlamıştı ki, bir an için gizemin verdiği ıstırabı daha çok çekmeye razı olduğunu düşünüyor. Meraklı bakışlarını masanın beyaz örtüsüne konmuş, öyle duran ya da ışıldayan bir koyda sakin sakin dolaşan gemileri anımsatan kadın ellerinde gezdiriyor. Onlar bir an için canlı yaratıklara dönüşüyor, sahneye çıkmış insanlar oluyorlar, hepsinin canı ve ruhu var. Şakakları niçin birdenbire zonklamaya başlamıştı? İrkiliyor. Evet, üç kuzeninin de kolunda bilezikler var. Burnu büyük, dış görünüşleri kusursuz, çocukluğundan bu yana inatçı ve bencil olarak anımsadığı üç kızdan birinin olabileceği düşüncesi kafasını karmakarışık ediyor. Hangisi olabilir? En büyükleri ve az tanıdığı Kitty mi, davranışları biraz kaba Margot mu, yoksa en küçükleri Elisabeth mi? Hiçbirinin olmaması için dua ediyor, onlardan biriyse, hangisi olduğunu bilmek istemiyor. Yine de merakına engel olamıyor, soruyor:

"Kitty, acaba bir fincan çay daha rica edebilir miyim?" Sesi, sanki boğazına kum taneleri kaçmış gibi bir tuhaf çıkmıştı. Fincanını karşısındaki kıza uzatıyor. Şimdi Kitty kolunu ona doğru uzatacaktı. Evet, bir an için bileziğini görüyor, sallanan, fincanına değen yuvarlak, yeşil bir taşı seçiyor. Teşekkür eden bakışları bir öpücük gibi Kitty'nin kumral saçlarına dokunuyor. Derin bir nefes alıyor.

"Senden biraz şeker rica edebilir miyim, Margot?" diye ikinci kuzene dönüyor. Karşısındaki incecik el bir uykudan uyanır gibi kendine geliyor, hareket ediyor, gümüş şekerliği alıp ona uzatıyor. O anda görüyor. Şekerliğe uzanan eli bir an için titriyor. Kızın elbisesinin kolundan görünen bilezikte sekiz köşeli eski bir gümüş para sallanıyor. Sivri köşelerinden biri dün akşam kolunun derisinde iz bırakmıştı. Elinin titremesi hemen geçmiyor. Uzatılan şekerliği hemen tutamıyor. Sonra içinden bir tane şeker alıp fincanına koyuyor. Çayını içmeyi unutuyor.

Margot! Bu kelime dudaklarını yakıyor. İnanılmaz bir sürpriz idi, haykırmak istiyor fakat sıkıyor dişlerini, susuyor. Sesini duyuyor, yanındaki kardeşiyle konuşuyor. Biraz başka çıkıyor sesi, sanki bir tribünden aşağı sesleniyor. Soğuk, ağırbaşlı ve çok sakin. Son iki gecede inlemesini bastırmış, dudaklarının nemini içmiş olduğu ona bir vahşi hayvan gibi saldıran kadın gerçekten bu mu? Bakışlarını dudaklarından ayıramıyor. Evet, bu çekici dudaklarda içine kapanıklık var, inatçılık da. Fakat o yakıcılığı, o ateşi ne ele verecek?

Sanki ilk kez görüyormuş gibi dikkatle yüzüne bakıyor. Ve sevinçle, coşkuyla, neredeyse mutluluğundan ağlayacakmış gibi fark ediyor bu yüzdeki gururu, ondan yayılan gizemin çekiciliğini. Şehvet dolu bakışlarını kaşlarının önce yuvarlak, sonra keskin uzanan hatlarında gezdiriyor, dikkatle hafif parlak akik taşını andıran gri yeşil gözlerine bakıyor, derisi solgun ışıldayan yanaklarını öpüyor, gergin dudaklarını bakışlarının öpücükleriyle yumuşatıyor, sarışın saçlarını okşuyor ve bakışlarını hızla aşağı indirerek bütün vücuda şehvetle sarılıyor. O âna kadar genç kızı bu kadar yakından tanımamış olduğunu fark ediyor. Masadan kalkarken dizleri titriyor. Sanki sert bir şarap içmişti, gördükleriyle sarhoş olmuştu.

Aşağıdan kız kardeşi sesleniyor. Sabah gezintisine hazır atlar heyecanlı, oldukları yerde duramıyorlar, yularlarını ısırıyorlar. Gezintiye çıkacaklar peş peşe atlarına biniyorlar. Rengârenk bir dizi geniş ağaçlıklı yolda önce ağır ağır ilerliyor, sonra atlar hafif tırısa geçiyor. Damarlarındaki kanın çok hızlı aktığını hissediyor. Büyük kapıdan çıkıyorlar, biniciler dizginleri salıveriyor, atlar üzerinde dumanlar tüten çayırlara doğru hızla atılıyor. Gece inmiş olan çiy buharlaşıyor, çimenler sabah güneşiyle ışıl ışıl, havada rahatlatıcı bir serinlik. Herkes istediği yöne gidiyor, rengârenk dizi parçalara bölünüyor, kimileri tepecikler arasındaki korularda gözden kayboluyor.

Margot en önde gidenlerden. Atını hızlı sürmeyi seviyor. Rüzgârla yarışıyor, saçları uçuşuyor, atı çok hızlı, dörtnala doğada kayboluyor. O, hemen peşine takılıyor. Genç kız atının üzerinde dimdik, gururla oturuyor, vücudunun kıvrımları ne güzel bir uyum içinde. Atını vahşice sürüyor, yüzünde pembelik, gözlerinde ışıltılar, gücünde coşku...

Şimdi yine tanıyor alacakaranlıktaki o kızı. O anda bir sevgi hissediyor içinde, bir istek. Ruhu hırsla doluyor, sarılmak istiyor, onu attan devirmek, kolları arasına almak, ateş gibi yanan dudaklarından yine içmek, çılgınca atan yüreğini göğsüne bastırmak istiyor. Atını dizginliyor. Hayvan kişneyerek hızla ileri atılıyor. Az sonra onun yanında, neredeyse dizleri dizlerine değecek. Şimdi söylemeli ona, bunu yapmalı. "Margot" diye kekeler gibi konuşuyor. Kız başını çeviriyor, uçları sivri kaşlarını kaldırıyor. "Ne var, Bob?" diyor. Sesi biraz soğuk çıkmıştı. Yüzünün hatları donuk, bakışları bomboş. Bütün vücudunun ürperdiğini hissediyor. Kıza ne söylemek istiyor? Unutmuştu. Sonra yine kekeler gibi dönmekten söz ediyor. "Yorgun musun?" diye soruyor kız. Bu kez sesi biraz

alaylı çıkmıştı. "Hayır fakat ötekiler çok geride kaldılar da..." diye zorla yanıt veriyor. O anda çok saçma bir şey yapmak istiyor. Kollarını uzatıp, ona dokunsa mı, birden ağlamaya mı başlasa, yoksa elektrikliymiş gibi elinde titreyen kırbacıyla vursa mı? Atının gemini çekiyor, hayvan havaya kalkıyor ve duruveriyor. Kız hızla yoluna devam ediyor, dimdik, gururlu, yanına yaklaşılmayan biri...

Bu arada diğerleri yanına gelmişti. Sağında solunda konuşanlar, gülüşenler, neşeli insanlar. Fakat o hiçbir şey anlamıyor, nal seslerinden başka hiçbir şey duymuyor. Kıza sevgisini söyleyemediği, ondan karşılık duyamadığı için ıstırap çekiyor. Niçin o da kıza aynı şekilde karşılık vermemişti? Kafasında karmakarışık düşünceler, nereye gittiğini bilmeden atını sürüyor ve az sonra kendini birden rahatlamış hissediyor. Ona seslendiklerini duyuyor. Güneş tepelerin ardında görünmüştü, öğle olmak üzere. Ötelerdeki tarlalardan esen sıcak rüzgâr duman dolu, doğanın solmuş renkleri eritilmiş altın örneği gözleri yakıyor. Hava ağırlaşmıştı, bunaltıcı olmaya başlamıştı. Tırısa kalkmış atlar nefes nefese, terlemişler, üzerlerinden dumanlar çıkıyor. Biniciler yavaş yavaş bir araya geliyor, sıraya diziliyorlar. Sabahki neşeleri yok, yorgunluktan olacak, az konuşuyorlar.

En son gelen Margot oluyor. Atının ağzı köpükler içinde, giysisine köpükler bulaşmış, topuz yapmış olduğu saçları hafif açılmış, birkaç toka zor tutuyor. Büyülenmiş gibi sarışın saçlara bakıyor, onların bir anda açılıp omuzlarından aşağı çılgınca dökülece ğini gözünün önüne getiriyor, heyecanı yine doruğa çıkıyor. Toprak yolun ötesinde parkın kavisli büyük kapısı, ardında da saraya uzanan geniş yol görünüyor. Atını dikkatle diğerlerinin yanından sürüyor ve ahırların olduğu bölüme onlardan

önce varıyor. Hemen iniyor, koşarak gelen hizmetkâra atı teslim ediyor ve diğerlerini bekliyor. En son gelen Margot oluyor. Ağır ağır ilerleyen atının üzerinde kendini geriye vermiş, yorulmuş olduğu belli. Zevkin doruğuna vardıktan sonraki yorgunluğu andırıyor. Dün akşam, bir akşam önce de kendini böyle hissetmiş olmalı. O anları düşünüyor, heyecanı aniden yine doruğa varıyor. Hızla yanına gidiyor, attan inmesine yardımcı oluyor.

Bir eliyle üzengiyi tutuyor, diğer eliyle incecik ayak bileğini kavrıyor. "Margot" diye sanki inliyor, fısıldar gibi çıkıyor sesi. Genç kız başını çevirip bakmıyor bile, uzattığı eli de önemsemezmiş gibi tutuyor ve attan iniyor.

"Margot, ne kadar güzelsin bugün" diye kekeler gibi konuşuyor. Kızın bakışları sert, kaşlarını iyice çatmış. "Sanırım sen biraz sarhoşsun, Bob!" diyor. "Neler söylüyorsun?" Kızar gibi oluyor fakat içindeki coşkudan gözü hiçbir şeyi görmüyor, tuttuğu eli sıkıyor, göğsüne bastırmak istiyor. Fakat öfkeyle yüzü kızaran Margot'un onu itmesiyle şöyle bir sendeliyor. Genç kız hızla yanından uzaklaşıyor. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki kimse fark etmiyor.

Korkulu bir düş gördüğünü sanıyor. Yüzü sapsarı oluyor, heyecanı bütün gün geçmiyor. Az sonra karşılaştığı sarışın kontes eliyle saçlarını şöyle bir okşuyor, kendini iyi hissedip hissetmediğini soruyor. Yanıt vermeden uzaklaşıyor, havlayarak yanına gelen köpeğine öfkeyle bir tekme sallıyor. Kızın bu akşam gelmeyeceği düşüncesi onu çılgına çeviriyor, hırçınlaştırıyor. Akşamüstü çayını parkta hep birlikte içiyorlar. Fakat karşısında oturan Margot bir an bile olsun başını çevirip ona bakmıyor. O ise titreyen bakışlarını mıknatısla çekiliyormuş gibi genç kızdan bir türlü ayıramıyor. Margot'un yüzü taş gibi donuk, yanıt vermeyen bakışları buz gibi. Onunla oyna-

dığı bu oyun nedeniyle öfkesi kine dönüşüyor. Kaba davranıyor ona. Hırsla yumruğunu sıkıyor, yüzüne tokat atabilirdi o anda.

"Neyin var, Bob? Yüzün sapsarı" diye konuşuyor arkasında duran biri. Başını çeviriyor, kızlardan en küçüğü, Margot'un kız kardeşi Elisabeth soran. Işıl ışıl gözlerinin bakışı sıcak, yumuşacık. Fakat o bunu fark etmiyor, kendini birden suçüstü yakalanmış gibi hissediyor. "Meraklı kaygılarınıza lanet olsun, rahat bırak beni!" diye öfkeyle sesini yükseltiyor. Fakat bunu söylediğine de hemen pişman oluyor. Çünkü Elisabeth'in yüzü birden sararmıştı. Kız başını çeviriyor ve ağlamaklı bir sesle: "Sen de çok tuhaf insanın birisin" diye mırıldanıyor. Masalarda oturanlar öfkeyle bakıyor. Elisabeth'e yanlış tepki göstermiş olduğunu fark ediyor. Daha özür dilemesine fırsat kalmadan bıçak gibi keskin bir sesle oturduğu yerden Margot atılıyor: "Bana sorarsan yaşına göre Bob yeterince terbiyeli değil. Ona bir centilmen ya da bir yetişkin gibi davranılmasını hiç de doğru bulmuyorum!" Bunları söyleyen Margot, daha dün akşam ona dudaklarını teslim etmiş olan Margot! Başının döndüğünü hissediyor, gözlerinin önüne bir sis perdesi iniyor. Aniden öfkeleniyor. "Galiba bunu senden daha iyi bilen yok!" diye konuşuyor. Sesinden çok kızmış olduğu belli. Hızla oturduğu yerden kalkıyor. Koltuğu devriliyor fakat o dönüp arkasına bile bakmıyor.

Yaptığının saçma olduğunu bilse de akşama yine parka çıkıyor ve kızın gelmesi için Tanrı'sına yalvarıyor. Belki ötekiler aralarındaki yakınlığı fark etmesinler diye böyle davranmıştı, bir gurur gösterisi de olabilirdi. Hayır, daha çok kafa yorup ıstırap çekmek istemiyor. Gelmesi yeter, o yumuşak ve ıslak dudaklarını dudaklarında hissetse kafasındaki tüm soruları unutacak. Zaman uykuya dalmış olacak, hiç ilerlemiyor. Tembel, yorgun bir hayvan gibi

akşam sarayın önünde uykuya yatmış sanki. Çevresindeki otlar alay ediyormuş gibi mırıldanıyor, ağaç dalları şaka yapan, gölgeleriyle ve donuk ışığın parıltılarıyla oynaşan eller gibi ağır ağır sallanıyor. Kulağına gelen tüm sesler sanki ona yabancı, kafasını karıştırıyor, acı veriyor. Ötelerde bir köpek havlıyor, tepesinde bir yıldız kayıp sarayın arkasında bir yere düşüyor. Hava sanki gittikçe aydınlanıyor, yola vuran ağaç gölgeleri gittikçe kararıyor, duyduğu sesler kafasını daha çok karıştırıyor. Sonra bulutlar geliyor, gökyüzü yine dün akşamki o donuk, hüzünlü karanlığına bürünüyor. Yalnızlık yanıp tutuşan yüreğine bir acı gibi çöküyor.

Yolda bir aşağı, bir yukarı yürüyor. Önce ağır ağır, sonra hızlı hızlı. Öfkeyle ağaçlardan birine tekme sallıyor, gövdesinden kabuk koparıp, un ufak ediyor, parmakları kanlanıyor. Hayır, bu akşam gelmeyecek, biliyor, bir daha hiç gelmeyecek fakat inanmak istemiyor. O anda hayatının en acı saatlerini yaşadığını hissediyor. Gençliği ateş dolu, coşku da. Kendini yere atıyor, nemli yosunların üzerine, tırnaklarını toprağa geçiriyor. Gözyaşları yanaklarından akıyor. Acıyla, usul hıçkırıklarla ağlıyor, çocukluğunda olmadığı kadar içten.

Aniden ağaçlar arasından duyduğu bir sesle kendine geliyor. Hemen ayağa fırlıyor ve elleri önde, nereye yürüdüğünü pek görmeden, hafif sendeleyerek birkaç adım atıyor. Ve aynı anda avuçları arasında yine göğüslerin o sıcaklığını hissediyor, vahşice düşlemiş olduğu vücudu kolları arasına çekiyor. Derin bir nefes alıyor, az önce hıçkırıkla tıkanmış olan boğazı açılıyor. Kolları arasındaki vücudu öylesine inanılmaz bir güçle kendine çekip sıkıyor ki, suskun dudaklar aralanıyor, inliyor. Kızın böyle inlemesi şimdi ona hâkim olduğunun kanıtı. Bunu ilk kez hissediyor, daha iki gece önce ve dün kızın keyfinin esiri

olmuştu. O anda öylesine bir arzuya kapılıyor ki, kolları arasındaki kıza acı vermek istiyor, ona bütün gün çektirmiş olduğu ıstırabın hıncını almalı. Onu terbiye etmeli, inatçı davranışlarına son versin diye. Onu cezalandırmalı, akşamki üst perdeden davranışları ve bütün gün oynadığı oyun nedeniyle.

İncecik bileklerine yapışıyor, bunun üzerine vücudu titriyor, kıvranıyor. Onu deliler gibi yine kendine çekiyor. Kız kesik kesik inliyor. Zevkinden mi, yoksa acısından mı, bilemiyor. Fakat ağzından tek kelime çıkmıyor. Boğuk inlemesini içmek istermiş gibi dudaklarını dudaklarına bastırıyor, onları emiyor. Birden ağzında sıcak bir ıslaklık hissediyor. Kan, evet, kan akıyor, kız dişlerini dudağına geçirmiş olacak. Ona daha sıkı sarılıyor, daha çok acı vermek istiyor. Fakat birden gücünün azaldığını, coşkunun kızgın dalgasının yukarılara doğru vurduğunu hissediyor. İkisi de nefes nefese. Alevler geceyi aydınlatıyor. Yıldızlar gözlerini kamaştırıyor. Etrafındaki her şey dönmeye başlıyor, ne düşüneceğini bilemiyor, düşünceleri gittikçe çılgınlaşıyor. Tek bir şey var kafasında: Margot. Bu kelime sonunda ateşler içinde lav örneği ruhunun derinliklerinden dışarı taşıyor. Üç gündür çektiği acıya bir son veriyor. Haykırışı, coşku ve ümitsizlik, hasret, kin, öfke ve aşk dolu: Margot, Margot! Bu iki hecede tüm dünyanın müziği var.

Bir anda kızın bütün vücudu elektrikleniyor, kaskatı kesiliyor. Kolları arasından sıyrılmak için onu sertçe itiyor. Hıçkırıklar, gözyaşları. Boğazına bir şey tıkanmış gibi yutkunuyor. Hareketleri ateşleniyor, nefret ettiği kollardan kurtulmaya çabalıyor. Şaşırıyor, kolları arasındaki kızı bırakmak istemiyor. Eliyle dokunduğu yanaklardan gözyaşları süzülüyor. Kız bir daha çırpınıyor, vücudu yılan gibi kıvrılıyor. Son gücüyle onu sertçe itiyor ve hızla ka-

ranlığın içine koşuyor. Uçuşan giysisinin beyaz ışıltıları ağaçlar arasında titreşiyor, gözden kayboluyor.

Olduğu yerde öyle kalakalıyor. Ürkmüş, kafasında düşünceler karmakarışık. Gözlerinin önünde yıldızlar ıslak ıslak ışıldıyor, içinden fışkıran kan alnına ince kıvılcımlar saçıyor. Ne olmuştu? Seyrekleşen ağaçlara dokuna dokuna ilerliyor, saray bahçesine ulaşıyor, küçük fıskiyenin yanına gidiyor, elini sulara okşatıyor. Bulutların arasından süzülen mehtabın ışığında beyaz, gümüş ışıldayan sular ona bir şeyler fısıldıyor. Kendine geliyor, düşünceleri netleşiyor, her şeyi daha iyi görüyor. Sanki ılık rüzgâr ağaç dallarından ona yeni bir hüzün taşımıştı. Birbirlerine sarıldıkları, vücutlarının titreştiği anda hissettiklerinden daha bir başka duyguları. Onlar gitmiş yerine daha güçlüleri fışkırmıştı. O anda Margot'u ne kadar çok sevdiğini fark ediyor. Hüzün dolu bir tatlılıkla sarılıyor ona aşk, neredeyse özlemsiz ama çok güçlü bir aşk.

Ona niçin bu kadar eziyet etti? Kız kendini ona son iki gecede yeterince vermemiş miydi? Soluk bir alacakaranlıkta sürdürdüğü yaşamı, kızın duygular dolu, onu çılgına çeviren sevgisiyle ışıl ışıl aydınlanmamış mıydı? Kız gözlerinde yaşlar ve öfke içinde kaçtı ondan! Birden karşı çıkamadığı yepyeni duygular, ona barışması gerektiğini söylüyor. Arabulucu, güzel birkaç kelime söylemeli, kıza sarılmalı, kolları arasında onu öyle sakin sakin tutmalıydı. Teşekkür etmeliydi. Evet, alçakgönüllü olmalıydı. Şimdi hemen kızın yanına gidecek, aşkının ne kadar temiz olduğunu, adını bir daha ağzına almayacağını söyleyecekti. Ondan yanıtlar da beklemeyecekti.

Fıskiyenin suları gümüş gibi ışıldıyor. Kızın gözyaşlarını düşünüyor. Belki şu anda odasında tek başına. Kafasında bir sürü şey yatağına uzanmış. Onu tek dinleyen, her şeye kulak kabartan fakat kimseyi teselli etmeyen

gece. Şimdi kıza hem çok yakındı hem de çok uzak. Ruhlarının birbirleriyle kaynaşmış olmasına karşın saçlarının tek telini bile görememesi, dudakları arasından çıkan tek kelimeyi bile duyamaması onun için dayanılmaz bir işkence. Kıza yakın olmak özlemiyle yanıp tutuşuyor. Kapısının eşiğinde bir köpek, penceresinin altında bir dilenci gibi durmaya razı.

Ağacın karanlığından çıkıyor, birinci kattaki pencerede henüz ışık yandığını görüyor. Perdelerin ardından sızan donuk ışık büyük kızılağacın yapraklarını sarımsı aydınlatıyor. Hafif rüzgârda sallanan dalları kocaman eller örneği pencereye dokunmak istiyor. Margot'un bu pencerenin ardında uykusuz öyle yattığını, hâlâ ağlayıp onu düşündüğünü gözlerinin önüne getiriyor. Bir an için başı döner gibi oluyor, yanında durduğu ağaca yaslanıyor.

Beyaz perdeler rüzgârda hafif hafif sallanıyor, odadan sızan ışıkla altın sarısı oluyor, yuvarlak yapraklar arasından sızan ay ışığına dokunurken de gümüş beyazına bürünüyor. İçeri açılmış pencere camında da gölgeyle ışık oynaşıyor. Sınırsız düşü gördükleriyle hareketleniyor, gözünün önünde gerçek sandığı şeyler canlanıyor. Onu görüyor, Margot'u, güzel, sapsarı saçları heyecan verici dalgalanıyor, o da huzursuz, odanın içinde bir aşağı, bir yukarı yürüyor, tutkusunun ateşiyle yanıyor, öfkeli, gözlerinden yaşlar akıyor. Yüksek duvarlar ardında olup bitenleri sanki bir camdan görüyor. Onun her hareketini seçiyor, ellerinin titreyişini, kendini bir koltuğa bırakışını, açık pencereden yıldızlarla dolu gökyüzüne ümitsizce bakan donuk gözlerini... Bir an geliyor ki, sanki büyük cam iyice aydınlanıyor, kız yerinden kalkıp ürkek ürkek bahçeye bakıyor. Dayanılmaz tutkusu sonsuz, duyguları artık karmakarışık, önce usulca, sonra biraz yüksek sesle yukarı bağırıyor: Margot! Margot!

İnce, beyaz tülü andıran bir şey sessizce hızla hareket etti galiba? Evet, evet, gördüğüne çok emin. Kulak kabartıyor. Fakat her şey sessiz. Uykuya dalmış ağaçların yavaş yavaş nefes alışı hafif rüzgârda çimenlere dokunuyor, uzaklaşıyor, sonra yine geliyor, sıcak bir dalganın hışıltıları gibi onu sarıyor. Gece sakin sakin nefes alıyor. Karanlığın ortasında pencere gümüş bir çerçeve örneği suskun duruyor. Seslendiğini duymamış mıydı? Yoksa onu bir daha duymak mı istemiyordu? Pencere camında yansıyan ışıltılar huzursuz ediyor. Yüreğinin çılgınca vuruşu göğsünü delip geçiyor, yanında durduğu ağacın gövdesi sonsuz bir tutkuyla sanki titriyor. Artık kafasında tek bir düşünce var. Onu hemen görmeli, onunla hemen konuşmalı. Pencereye doğru seslense, başkalarını uykularından uyandırabilir, bahçeye inenler olabilirdi. Fakat şimdi bir şey yapması gerektiğine inanıyor. Düşlerde en olunmayacak şeyler gerçekleşir, şimdi niçin olmasın? Pencereye diktiği bakışları birden altında durduğu ağacın dallarına takılıyor. Dallar ona yol gösterici. Hemen ağacın gövdesini kavrıyor, kafasında o anda tek bir düşünce var. Yukarı çıkacak. Gövde kalın fakat yumuşak, güzel kavranıyor. Dallardan penceresine çok yakın olacak, ona da. Seslenecek, onunla konuşacak ve kız özrünü kabul etmeden de aşağı inmeyecek. Şöyle bir düşünüyor, loş ışık taşan pencere onu kendine çekiyor, biliyor yanında durduğu ağacın geniş, kadife gibi yumuşak parlak gövdesinin onu taşımaya hazır olduğunu. Gövdeye sarılıyor, hızlı birkaç hareketle kendini yukarı çekiyor, üst dallardan birine tutunuyor, yükseliyor, bir dal daha. Şimdi oldukça yüksekte, üzerine bastığı dal şöyle bir sallanıyor, yapraklar usulca uğuldayan dalgalar örneği kımıldıyor, pencereye yakın dal tehlikenin farkında olmayan gence ihtar etmek istermiş gibi iyice aşağı eğiliyor. Aynı anda o oda-

nın beyaz tavanını görüyor, ortasından sallanan, altın ışıklar saçan lambayı da. Heyecanla titremeye başlıyor, biliyor şimdi onu da görecek, ağlarken, sessizce hıçkırırken ya da çıplak vücudunu tüm çekiciliği ile. Kolları gücünü yitirir gibi oluyor, zorlanıp tekrar tutunuyor, kızın penceresine dokunan daldan kayıyor. Aynı anda dizinin kanadığını fark ediyor, elinin derisi de kalkmış. Bir demet yaprak içeriyi görmesini engelliyor, bir eliyle onları kenara itiyor; odanın ışığı yüzünü aydınlatıyor, pencereye tutunmak için hafifçe öne eğiliyor ve aynı anda vücudu sallanıyor, dengesini yitiriyor ve dallara çarparak aşağı düşüyor.

Ağaçtan kocaman bir meyve düşmüş gibi çimenlere vurduğu anda boğuk bir ses gecenin sessizliğini bozuyor. Pencereden biri uzanıp, sesin nereden geldiğine bakıyor. Fakat karanlıkta hareket eden bir şey yok. Her yer sessiz. Gece, bir havuzun sularının boğulanı aşağı çektiği gibi onu içine almış. Yukarıdaki odanın ışığı sönüyor, parkın suskun gölgeleri yine ölü bir sessizliğe bürünüyor.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra yavaş yavaş kendine geliyor. Yattığı yerden ne olduğunu anlamak istermiş gibi donuk gökyüzüne bakıyor, tepesinde soluk birkaç yıldız sanki onu izliyor. Aynı anda sağ ayağında bir acı hissediyor. Doğrulmak istiyor fakat acı dayanılmaz, haykırmamak için kendini zor tutuyor. Yaralanmış olduğunu kavrıyor, burada, Margot'un penceresinin altında yatmaması, seslenip yardım istememesi, hiç gürültü çıkarmaması gerektiğini de anlıyor. Alnından da kanlar aktığını fark ediyor. Çimenlerdeki bir çakıla ya da bir dal parçasına vurmuş olabilir. Gözlerine girmemesi için akan kanları elinin tersiyle siliyor. Sonra sol tarafına dönüyor, elleriyle yerden destek alıp vücudunu ileri hareket ettiriyor. Çimenlerde sürünen kırık sağ ayağın acısı dayanılmaz,

neredeyse bayılacak. Fakat yine de kendini sürüklemeye devam ediyor, zorla merdivenlere varıyor. Kollarında güç kalmamış, alnından ağır ağır akmaya devam eden kanına buz gibi ter damlaları karışıyor. Şimdi en son engel karşısında. Basamaklar. Bütün gücünü toplayıp, ağrılar içinde yavaş yavaş onları da aşıyor. Kollarıyla tırabzanı kavrayıp yerden kalkıyor. Nefesi hırıltılarla çıkıyor. Oyun salonundan sesler geliyor. Aralığından ışık sızan kapısı sadece birkaç adım ötede. Tokmağına tutunup ayağa kalkmak istiyor fakat kapının hızla açılmasıyla kendini ışıl ışıl salonun ortasında buluyor, yere kapaklanıyor.

Görünümü salondakileri dehşete düşürüyor. Yüzü gözü kan içinde, giysilerinde toprak lekeleri külçe gibi düşüyor. Masada oturan beyler hemen ayağa fırlıyor, hızla yanına geliyorlar. Herkes ona yardım etmek istiyor. Dikkatle yerden kaldırıp bir kanepeye yatırıyorlar. Konuşmaya çalışıyor, az önce parka çıkmak isterken karanlıkta merdivenlerden aşağı düştüğünü söylüyor. Aynı anda gözlerinin önüne kara bir perde iniyor, titreşiyor, bilinci uzaklaşıyor ve kendinden geçiyor.

Hemen atlardan biri hazırlanıyor ve doktor çağırması için bir hizmetkâr en yakın kasabaya yollanıyor. Korku dolu bir heyecan sarayda herkesi uyandırıyor. Odalarda, koridorlarda ışıklar ateşböceği örneği titreşiyor. Konuşmalar, kapıdan kapıya fısıldaşmalar. Gözlerinden uyku akan ürkek hizmetkârlar salona koşup kanepede baygın yatanı kaldırıyor, dikkatle yukarıya odasına taşıyorlar.

Gelen doktor bacağında kırılma tespit ediyor ve heyecanla bekleşenleri, bunun tehlikeli olmadığını söyleyip yatıştırıyor. Kaza geçirmiş olanın sargılar içinde uzun süre hiç hareket etmeden yatması gerekiyor. O, bunu duyunca gülümsüyor. Tek başına öyle yatmak ne güzel. İnsanların içine girmeden, sessiz ve aydınlık büyük oda-

sında yatağına uzanıp pencereden görünen ağaç dallarının sallanışını izlemek, sevdiği insanı düşlemek hoşuna gidiyor. Her şeyi huzur içinde tekrar kafasından geçirmek, tatlı düşlerde onu görmek, hiçbir şey yapmak zorunda olmamak ne güzel. Gözlerini bir an için kapattığında hemen bu hoş şeyleri düşlüyor.

İlk günlerde sancının verdiği acılara zor dayanıyor. Fakat Margot uğruna, sevdiği o insan için bu acılara katlanması gerektiği düşüncesi ona duygu dolu ve sonsuz bir güven veriyor. İsterdi ki yüzünde kırmızı, hep kalıcı bir yarası olsun. Şövalyeler gibi onu hep yanında taşısın, aşkını herkes görsün. İsterdi, hiç kendine gelmeden, vücudu parçalanmış penceresinin altında kalmış olmayı da... Gözleri kapalı düşlerini sürdürüyor:

Kız sabah aşağıdan gelen gürültülerle uyanıyor, pencereyi açıp merakla bakıyor ve kendisi uğruna ölmüş olan oğlanı görüyor. Haykırarak önünde diz çöktüğünü gözlerinin önüne getiriyor, yürek parçalayıcı çığlıklarını kulaklarında hissediyor. Ümitsizliğe kapılıyor, derin ıstıraplar çekiyor ve kara giysiler içinde başı hep önünde yılgın bir yaşam sürdürüyor. İnsanlar ona acısını sorduğunda sadece dudakları titriyor.

Ve günlerce böyle düşlerle yatağında yatıyor. Kimi zaman kapalı, kimi zaman açık gözlerle. Onu görüyor, duvarlara sürünerek geçen ışıl ışıl gölgesini, yanına sokuluşunu. Sesini duyuyor dışarıda, üzerinden sular damlayan yapraklarda, güneşte yanan çakıllı yolda. Saatlerce konuşuyor Margot'la, düşlüyor birlikte çıktıkları yolculukları, yaptıkları o güzel gezintileri. Arada sırada bu düşlerden kendine geliyor, bunaltı içinde. Margot gerçekten üzülüyor mu kaza geçirdiği için? Şu anda onu anımsıyor mu?

Tabii unutmamış, ziyaretine geliyor. Düşüncelerinde onunla konuşurken, karşısında onu hayal ettiği anlarda kapı açılıyor, genç kız giriyor içeri. Dimdik ve çok güzel, fakat düşlerindekinden çok daha başka biri. Hareketleri yumuşak değil, düşlerinin Margot'unun yaptığı gibi heyecanla eğilip alnını da öpmüyor. Sadece bir iskemle çekip yattığı şezlongun yanına oturuyor ve kendini nasıl hissettiğini soruyor, bilmek istiyor, hâlâ acıları var mıydı? Sonra havadan sudan bir şeyler anlatıyor. Kız, yanında oturduğu anlarda bir tuhaf olup heyecanlanıyor, kafası karmakarışık oluyor. Çoğu zaman gözlerine bakmaya bile cesaret edemiyor. Sesini daha iyi duymak, tek tek kelimeleri ruhunun derinliklerine çekmek için gözlerini yumuyor. Konuşmaları ona müzik gibi geliyor, saatler sonra bile düşüncelerinde çınlıyor. Pek az yanıt veriyor, susmayı, onun nefesini dinlemeyi, onunla yalnız başına kalabilmeyi, odasında onun dünyasını hissetmeyi seviyor. Sonra oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yürüyünce şöyle bir doğrulup peşinden bakıyor, kız tekrar düşlerinin güvensiz gerçekliğine dönmeden önce vücudunun bütün hatları beyninde yer etsin istiyor.

Margot hemen hemen her gün ziyaretine geliyor. Fakat Kitty ile Elisabeth de onu ziyaret ediyor. Her defasında ürkek ürkek yüzüne bakan küçük Elisabeth çok yumuşak, hüzünlü sesiyle o gün kendini nasıl hissettiğini soruyor. Bilmek istiyor, kardeşleri de geliyor muydu, saraydaki başka kadınlar da onu ziyaret ediyor muydu? Yanına oturup, onunla uzun uzun konuşuyorlar mıydı? Evet, hem de çok uzun kalıyorlardı odasında. Ziyaretleri ile onu düşlerinden uyandırıyorlar, onları rahatsız ediyorlar, hatta saçma sapan şeyler anlatarak ve anlamsız konulardan söz ederek düşlerini kovalıyorlardı. İsterdi ki hiçbiri yanına gelmesin, tek Margot uğrasın, bir saat, isterse sadece bir

dakika odasında kalsındı. O gittikten sonra da tüm günü tek başına geçirsin, Margot'u düşlesin, yalnız, kimse rahatsız etmeden. Hoş bir bulut alıp götürsün onu aşkının güzel anlarına.

Bu nedenle kimi zaman kapının tokmağına bir elin dokunduğunu fark ettiğinde hemen gözlerini kapatıyor, uyur gibi yapıyor. Bunu fark eden ziyaretçi de parmaklarının ucuna basarak tekrar odadan çıkıyor. O da, kapının usulca kapandığını duyunca kendini yine düşlerin akıntısına bırakacağını, onlarla çok uzaklara gideceğini biliyor.

Günün birinde bir şey oluyor. Margot az önce her zamanki gibi uğramış fakat yanında kısa kalmıştı. Saçlarıyla parkın bütün kokularını odasına taşımıştı. Taze açmış yaseminlerin ağır kokusunu ona getirmişti. Ağustos güneşinin beyaz ışıltıları gözlerindeydi. Gittikten sonra biliyordu ki o gün bir daha gelmeyecek. Öğleden sonra uzun olacak, ışıl ışıl, tatlı düşler onu bekliyor. Kimse onu rahatsız etmeyecek, herkes atlarla geziye çıkmıştı.

Fakat az sonra kapının tokmağının tekrar döndüğünü duyuyor ve gözlerini sıkı sıkıya kapatıp uyur gibi yapıyor. İçeri giren bu kez dönüp çıkmıyor, onu uyandırmamak için kapıyı usulca kapatıyor. Neredeyse yere dokunmayan adımlarla yaklaşıyor. Giysisinin hışırtılarından yanına iliştiğini fark ediyor. Ateş gibi yanan kapalı gözlerinin arasından gelenin dikkatle yüzüne baktığını hissediyor.

Yüreği çılgınca atıyor. Gelen Margot muydu? Mutlaka. Heyecanlanıyor. Onun tekrar yanında olduğunu bilmek, gerilim dolu, gizemli ve de şehvetli bir düşünce. Açmayacak gözlerini, yatağının başında oturduğunu sadece hissedecek. Ne yapacaktı acaba? Sonsuz saniyeler geçiyor. Kız başını biraz daha yaklaştırıyor, uykusunu dinliyor. Bütün vücudunun aniden elektriklendiğini hissediyor, yüzünü görmediği kıza teslim olmuş gibi. Hiç kıpırdamı-

yor, göğsü sıkışır gibi oluyor, nefesi alışı huzursuz bekliyor, bekliyor.

Hiçbir şey olmuyor. Hissediyor, kızın yüzü neredeyse yüzüne değecek. Dudaklarından yayılan leylak kokusunu içine çekiyor. Ve elinin birden ağır ağır üzerindeki örtüyü okşadığını, koluna uzandığını hissediyor. Damarlarındaki kan ateşten bir dalga örneği tüm vücuduna yayılıyor. Elin okşamaları yavaş, sakin, yumuşak. Mıknatıs gibi kendine çektiği kan gittikçe tahrik oluyor, daha hızlı akıyor.

Eliyle kolunu okşamayı sürdürüyor, çok yavaş, sakin. Gözünü hafif açıyor, kirpikleri arasından bir şeyler görmek istiyor. Her şey bulanık, morumsu renkler seçiyor, huzursuz ışık sanki bir bulut gibi üzerinde, sonra tepesinde odanın koyu benekli tavanı, sanki üzerini örtüyor, kızın okşayan eli yaklaşıyor, uzaklardan geliyormuş gibi, alacakaranlığın içinden çıkan bembeyaz küçük bir bulut örneği ve aniden kaçıp yine ötelere gidiyor. Kirpiklerini biraz aralıyor. Eli, onu okşayan beyaz ve porselen gibi parmakları daha iyi seçiyor. Ona yaklaşıyorlar, ondan uzaklaşıyorlar, hep duygu dolu okşuyorlar. Bir böceğin antenleri gibi hareket ediyorlar. Ona sokulan, ona sürünen, usul usul mırıldanan beyaz bir kedi yavrusuna benzetiyor okşayan küçük eli. O anda kediciğin gözleri ışıldasa şaşırmazdı. Ve gerçekten okşayan elde ışıltılar yok mu? Bir madenin ışıltılarını seçiyor, altının parıltılarını. Ve el yüzüne iyice yaklaştığında daha iyi görüyor, bileziğinde sallanan o gizem dolu sekizgen madalyonu yine tanıyor. Kolunu, yüzünü usul usul okşayan Margot'un eli. Bir an için onu yakalamak, dudaklarına çekip öpmeyi arzuluyor. Nefesi yüzünü yalıyor, Margot'un yüzünü yüzünde hissediyor. Daha fazla dayanamıyor, kirpiklerini aralıyor, gülümseyerek gözlerini açıyor, üzerindeki yüze bakıyor. Kız birden şaşırıyor, kendini geri çekiyor.

İşte o anda ona bakan şaşkın yüzü daha berrak görüyor, vücudu bir darbe yemiş gibi sarsılıyor, her yanı titriyor ve yatağının kenarında oturan kızı tanıyor. Elisabeth, Margot'un kız kardeşi, küçük ve çekingen Elisabeth. Düş mü görüyor? Hayır, olamaz. Gözlerinde korku ona bakan kıpkırmızı yüz Elisabeth'in. Aynı anda nasıl da yanılmış olduğunu kavrıyor. Bakışları kızın kolundaki bileziğe uzanıyor, ondan sallanan madalyona yakından bakıyor.

Gözleri kararıyor, bayılacak gibi oluyor fakat dişlerini sıkıyor, o andaki düşüncelerini yitirmek istemiyor. Her şey bir film şeridi gibi yıldırım hızıyla gözlerinin önünden geçiyor. Şaşkınlığı, Margot'un gururu, Elisabeth'in gülümsemeleri, onu bir el gibi okşayan dostça bakışlar... Hayır, hayır, bütün bunlar bir rastlantı olamazdı.

Tekrar bileziğe bakıyor. Acaba onu Margot mu hediye etmişti kız kardeşine? Belki bugün, belki dün, o akşam da olabilirdi?

Elisabeth konuşuyor. Düşünürken yüzünü buruşturmuş olacak ki, genç kız korkarak soruyor: "Ağrın mı var, Bob?"

Sesleri ne kadar da benziyor, diye bir an düşünüyor. Sonra çabuk çabuk yanıt veriyor: "Evet, evet... Yani, hayır... Çok iyiyim!"

Bir süre ikisi de susuyor. Kafasındaki düşüncelerle bütün vücudunu sıcak basıyor. Belki de Margot o bileziği kardeşine hediye etmiştir. Bunun gerçek olamayacağını biliyor ama Elisabeth'e sorması gerek bunu.

"Kolundaki madalyon nedir?"

"Ah, o mu? Eski bir Amerikan parası olacak. Fakat hangi yıldan, bilmiyorum. Bir zamanlar Robert amca getirmişti bize..."

"Bize mi, dedin?"

Nefesini tutuyor. Elisabeth şimdi söylemek zorunda gerçeği.

"Margot'la bana. Kitty istememişti. Niçin, bilmiyorum."

Gözlerinin nemlendiğini hissediyor. Başını yavaşça yana çeviriyor, kirpiklerini ıslatan gözyaşını Elisabeth görsün istemiyor. Gözyaşı geri dönmüyor, yanağından aşağı iniyor. Bir şey söylemek istiyor fakat sesinin hıçkırmaya döneceğinden korkuyor. Bir süre ikisi de konuşmuyor, sadece ürkek ürkek öyle susuyorlar. Sonunda Elisabeth ayağa kalkıyor. "Ben gidiyorum, Bob" diye mırıldanıyor. "Sana geçmiş olsun." Gözlerini yumuyor, odanın kapısı kızın ardından gıcırdayarak kapanıyor.

Aniden ürkerek uçuşan güvercinler örneği sayısız düşünce kafasını dolduruyor. Bu yanlış anlaşmanın sonuçlarını şimdi fark ediyor. Budalalığına öfkeleniyor, utanıyor. Yüreği sıkışır gibi oluyor. Şimdi biliyor ki, onun için Margot artık yok. Fakat ona olan aşkının değişmediğini de hissediyor. Elisabeth'e gelince, onun resmini öfkeyle itiyor. Coşkusunun gizemli yakıcılığı, gösterdiği yakınlık Margot'un gülümsemesinden ya da eliyle şöyle bir dokunmasından daha değerli değil. O akşamlarda Elisabeth kendini göstermiş olsaydı çocukça coşkusuyla ona hemen âşık olurdu. Şimdi ise, binlerce düşle aradan geçen günlerde Margot'un adı bilincine öylesine dağlanmıştı ki o ömür boyu yok olmayacaktı.

Gözlerinin önüne kara bir perdenin indiğini hissediyor. Sonsuz düşünceler gözyaşlarının akıntısına kapılmış gidiyor. Hastalığının uzun günlerinde, tek başına kaldığı saatlerde hep yaptığı gibi Margot'u gözünün önüne getirmeye çabalıyor. Başaramıyor. Her defasında Elisabeth bir gölge gibi araya giriyor, hasret dolu gözleriyle ona bakıyor. Sonra her şey birbirine karışıyor, nedenini aramak için acılar veren derin düşüncelere dalıyor. Margot'un

penceresinin altında durduğunu, adını seslendiğini anımsayıp kendi kendinden utanıyor. Sessiz, sarışın Elisabeth'e acıyor, onunla pek bir şey konuşmadığı, yüzüne bakmadığı için. Gösterdiği yakınlığa duygularıyla karşılık vermeliydi, tepkisi çok ateşli olmalıydı.

Ertesi sabah Margot yanına gelip oturuyor. Genç kızın yakınlığı ile bütün vücudu ürperiyor, konuşurken gözlerine bakmaya cesaret edemiyor. Neler anlatıyor ona? Duyamıyor, kulakları çınlıyor. Şakaklarının zonklaması genç kızın sesinden daha yüksek. Az sonra ayağa kalkıp yanından ayrılırken hasret dolu bakışlarını vücudunda gezdiriyor. Hissediyor, o andaki kadar hiç sevmemişti Margot'u.

Öğleden sonra Elisabeth geliyor odasına. Ona dokunan, onu okşayan ellerinde sessiz bir yakınlık var. Usul usul konuşuyor, sanki bazı şeylerden çekiniyor, kendilerinden söz ederken de içinde bir korku var gibi. Elisabeth'e olan duyguları nedir, bir türlü bilemiyor. Gösterdiği yakınlık duygularıyla karşılık vermesi gereken sevgi miydi? Bunu da bilmiyor. İçinde bir şeyler hissediyor fakat kıza söylemeye cesaret edemiyor. Gözlerini gözlerinden kaçırıyor, yalan söylemekten korktuğu için.

Her gün geliyor, yatağının başucunda uzun uzun oturuyor. Aralarında giz kalmadığı günden bu yana sanki rahatlamış, ona olan güveni artmış gibi. Fakat ikisi de alacakaranlıkta, ağaçlar arasındaki o güzel anlardan konuşmaya cesaret edemiyor.

Günlerden bir gün, Elisabeth yine yanında oturuyor. Dışarıda pırıl pırıl bir güneş, odanın duvarlarında hafif rüzgârda sallanan ağaç dallarının oynaşan gölgeleri. Genç kızın saçları yanan bulutları andırıyor, soluk teni şeffaf, bakışları parlak. Başını yaslamış olduğu yastıktan Elisabeth'i seyrediyor. Kızın gülümseyen yüzü ona hem çok

yakın hem de odaya vuran güçlü ışıkta çok uzak. O anda her şeyi unutuyor. Genç kız üzerine eğiliyor, yüzünü yaklaştırıyor, gözleri irileşiyor, derinleşiyor... Yatağında şöyle bir doğrulup omuzlarından tutuyor, başını kendine doğru çekiyor. Genç kızı öpüyor, küçük, nemli dudaklarını. Bütün vücudu titriyor, kız karşı koymuyor. Onun saçlarını okşuyor. Sonra dumanlı, hüzün dolu sesiyle: "Fakat sen Margot'u seviyorsun" diye mırıldanıyor. Sesi yüreğini sızlatıyor, kızın engel olamadığı bir ümitsizlikle söylediği sözler onu çok üzüyor. Fakat o anda yalan söylemek de istemiyor. Susuyor.

Genç kız, sanki kardeşine veda edermiş gibi dudaklarına hafifçe bir öpücük konduruyor. Sonra kalkıyor ve tek kelime konuşmadan odadan çıkıyor.

O günden sonra bir daha birbirleriyle konuşmuyorlar. Hafta sonuna doğru iyileşmeye başladığına karar verip onu bahçeye indiriyorlar. İlk sarı yapraklar çakıllı yolda uçuşup duruyor, artık erken kararmaya başlayan hava güzün melankolisini beraberinde getiriyor. Birkaç gün sonra, zor da olsa tek başına yürümeyi deniyor. Hava rüzgârlı. Yaprakları sararmaya başlayan ağaçlar şimdi o ılık yaz gecelerinden daha çok gürültü yapıyor. Son bir kez ağır ağır geziniyor ağaçların altında, hüzünle buluştukları o yere gidiyor. Sanki şimdi burada görünmeyen kara bir duvar var. Ardında, alacakaranlıkta kalmış çocukluğu var. Durmakta olduğu yanda ise bambaşka topraklar onu bekliyor. Yabancı ve tehlikeli...

Akşam herkese veda ediyor, sanki onu içmek, ömür boyu içinde saklamak istermiş gibi Margot'un gözlerine uzun uzun bakıyor, titreyen elini Elisabeth'in onu sıkıca tutan, ateş gibi yanan eline koyuyor, Kitty'e ve öteki dostlara da veda ediyor. Duyguları karmakarışık. O kızlardan birini seviyordu, kızlardan biri de onu... Yüzü soluk, rengi

gitmiş, bakışları da bir başka; o gün ilk kez bir delikanlıdan çok bir erkeği andırıyor.

Fakat az sonra atlar yola çıkmaya hazırlanıp da, Margot'un son kez şöyle bir baktıktan sonra, arkasını dönüp merdivenleri çıktığını, Elisabeth'in ise nemli gözlerinin parıldadığını ve düşmemek için yanındaki tırabzana tutunduğunu görünce yaşadıklarını bir an için anımsıyor, bir çocuk gibi gözlerinden yaşlar boşanıyor.

Az sonra saray ışıl ışıl ötelerde kalıyor, atlı arabanın arkasında yükselen tozların içinde büyük park kararıp küçülüyor, doğa genişliyor, büyüyor ve yaşamış olduğu her şey gözden kayboluyor, anılarına yerleşiyor. İki saatlik araba yolculuğundan sonra tren istasyonuna varıyor. Ertesi sabah da Londra'ya.

Aradan birkaç yıl geçti, artık bir çocuk değildi. O yaz yaşadıkları yaşamında hep canlı kaldı, hiç solmadı, hiç unutmadı onları. Bu arada Margot ile Elisabeth evlendi. Onlarla bir daha karşılaşmayı hiç düşünmedi. O saatlerin anısı çok güçlüydü, yıllar geçse de gücünden hiçbir şey yitirmediler. Kadınlarla bir arada olmakta zorlandı, onları sevemedi de. Çok genç yaşta başından geçmiş olanlar –o hem sevmiş, hem de sevilmişti– onda hasret duygularını öldürmüştü. Kendi halinde, kadınlarla pek ilgilenmeyen, gülümsemelerine karşılık vermeyen, görenin duygusuz sandığı, suskun tipik her İngiliz erkeği gibi uzun yolculuklar yaptı, sayısız yabancı ülkeyi ziyaret etti.

Şimdi anımsıyorum, bu öykünün bana nasıl geldiğini. Bugün öğleden sonra okuduğum kitabın arasında bir dostumun bana Kanada'dan yollamış olduğu bir kartpostal vardı. O genç İngiliz'i seyahatlerimden birinde tanımıştım. Akşamları uzun uzun sohbet etmiştik, o kimi zaman gençlik anılarındaki gizemli iki kadından söz açmıştı. Çok uzun yıllar önceydi, sohbetlerimizi çoktan

unutmuştum. Fakat bugün o kartpostalı bulunca anılar canlandı, her şey bir düş örneği gibi yeniden gözümün önüne geldi. Sana anlattığım öyküyü ise kitapta mı okumuştum, yoksa o genç adamla yaptığım sohbetleri anımsayıp onları düşümde bir öyküye mi çevirmiştim, bilmiyorum.

Ne kadar da karardı odanın içi. Bu karanlığın derinliğinde nasıl uzaksın bana! Hatlarını hafif pırıltılarla seçiyorum, yüzünü göremiyorum, gülümsüyor musun, yoksa hüzünlü müsün, bilemiyorum... Doğru dürüst tanımadığım biri üzerine sana böyle tuhaf şeyler anlattığım, başka insanların alınyazılarını, yaşamlarını ve dünyalarını düşlediğim için mi gülümsüyorsun bana? Yoksa aşkı bulmuş fakat ona dokunmadan yanından geçmiş, onu yitirmiş delikanlıya acıyıp üzülüyor musun? Bak, sana hüzünlü bir öykü anlatmak istememiştim. Sadece aşkla tanışan bir oğlandan söz etmeyi düşünmüştüm. Fakat akşamları anlatılan öyküler hep hüznün yolunda bulurlar kendilerini. Alacakaranlığın tülü üzerlerini örter, akşam bütün hüznüyle yıldızsız bir kubbe yaratır, sonra gecenin karanlığı gelir, kan gibi ağır ağır öykülere sızar ve onları oluşturan güzel, çok renkli kelimeler çok dokunaklı sözlere dönüşür, bizim yaşamımızla bütünleşirler...

yakıcı sır

oyun arkadaşı

Lokomotif kısık kısık öttü. Semmering'e varmışlardı. Kara vagonlar, dağların ışıltılı aydınlığında bir dakika durup nefes aldılar. Birkaç rengârenk insanı dışarı attılar, başkalarını yuttular. Kızgın insan sesleri ileri geri gidip geldi. Sonra lokomotif önde yine kısık kısık öttü ve ileri atılıp peşindeki kara zinciri, mağarayı andıran tünelin ağzına doğru çekti. Islak rüzgârla pırıl pırıl olmuş sonsuz çayırlar, göz alabildiğine bir doğa geride kaldı.

Trenle gelenlerden genç, iyi giyimi ve adımlarının doğal esnekliğiyle sempatik biçimde göze çarpan biri, diğerlerinden önce davranıp istasyonun önünde duran faytona atladı ve otele doğru yola koyuldu. Atlar acele etmeden yokuşu tırmanmaya başladılar. Havada bahar vardı. Gökyüzünde sadece mayıs ve haziran aylarında beliren, yerinde duramayan gençler gibi hep hareket eden beyaz bulutlar mavi yollarında oynaşarak koşuyorlar, birbirleriyle kucaklaşıyorlar, kurdelaları ve mendilleri andırıyorlar, diğerlerinden saklanmak istermiş gibi çabucak yüksek tepelerin ardında kayboluyor, az sonra da şaka yapmış gibi yine ortaya çıkıyor ve beyaz kasketler edasıyla dorukların

üzerine konuyorlardı. Sert bir rüzgâr, yamaçlardaki dallarından az önceki yağmurun ıslaklığı henüz gitmemiş cılız ağaçları acımasızca sallıyor, gövdeleri çatırdıyor, binlerce damlacık, kıvılcımlar gibi çevreye saçılıyordu. Bazen dağlardan kar kokusu da gelir gibi oluyor, nefes alanın ciğerlerine tatlı, acı karışımı bir şey doluyordu. Hava ve topraktaki her şey, hareket halinde ve kaynayan bir sabırsızlık içindeydi. Atlar şimdi inişe geçen yolu hafiften soluyarak katediyorlardı. Boyunlarındaki çıngırakların sesi onlardan önce uzaklara varıyordu.

Genç adamın otelde ilk yaptığı iş, burada kalan konukların yer aldığı listeye göz atmak oldu. Çok geçmeden hayal kırıklığına uğramıştı. İçindeki tedirgin bir ses: "Ben niçin geldim buraya?" diye sormaya başladı. "Şimdi dağın tepesinde hiç kimseyle konuşmadan tek başına oturmak bürodakinden daha sıkıcı olacak. Anlaşılan ya çok erken geldim ya da geç kaldım. Tatil konusunda hiç şansım yok. Bütün bu insanlar içinde bir tanesini bile tanımıyorum. Hiç olmazsa biraz flört edecebileceğim bazı kadınlar olsaydı. Bütün hafta can sıkıcı geçmezdi."

Avusturya'nın adı pek duyulmamış soylu memur ailesinin çocuğu olan genç baron valilikte görevliydi. Bu kısa izni almasının tek nedeni, çoğu iş arkadaşının baharda bir hafta izine çıkmasıydı. O da, iznim yanmasın, demişti. Kendini hiçbir şeyden yoksun bırakmayan bir kişiliği vardı. Yalnız yaşamayı sevmez, insan içine girmekten hoşlanırdı. Tanışları da onun dostluğunu severdi. Günlerini tek başına geçirip kendini yakından tanımayı hiç istemezdi. Kutusundaki bir kibrit gibi işe yaramadan öyle duracağına, yeteneklerini, içtenliğini ve coşkusunu gösterebilmek için çevresindeki insanlarla ilişki kurması gerektiğinin bilincindeydi.

Keyifsiz bir halde otelin büyük salonunda bir aşağı, bir yukarı yürüdü. Sonra oturdu, okumadan gazeteleri karıştırdı. Ardından yandaki müzik odasına geçti, piyanonun tuşlarına dokunup bir vals çalmayı denedi. Keyfi yerine gelmedi. Tekrar koltuklardan birine oturdu ve canı sıkkın ötelere baktı. Hava kararmaya başlamış, sis koyu bir duman gibi çamların üzerine inmişti. Bir saate yakın hiçbir şey yapmadan, içi huzursuz öyle oturdu. Sonunda yine ayağa kalktı ve kendini yemek salonuna attı.

Birkaç masada oturanlar vardı. Bakışlarını salonda şöyle bir gezdirdi. Hayır, yakından tanıdığı hiç kimse yoktu. Sadece masalardan birinde oturan adam yabancı gelmedi, Ring caddesinde arada sırada rastladığı birisiydi. Şöyle bir selamladı. Bakışları boşuna kısa bir macera yaşayacağı bir kadın aradı. Yoktu. Canı iyice sıkıldı.

Güzel yüzleri ile şansı yerinde giden gençlerdendi. Böyleleri yeni tanışmalara, bilinmeyen yeni maceralara atılmaya hep hazırlardı. Her an tetikte oldukları için hiçbir şey onları şaşırtmazdı. Uyandırıcı şehveti hemen fark ederler, daha ilk bakışlarıyla kadını şöyle bir gözden geçirir ve hemen ardından onu arzuladıkları yerinden vururlardı. Kadının, en yakın arkadaşlarının eşi veya kapıyı açan hizmetçi kız olması hiç de önemli değildi.

Böyle insanlara biraz küçümseyerek, biraz da hor görerek "kadın avcısı" denmesi yanlış değildir. Çünkü bu sözde, gözlemci bir gerçek payı vardır. Avlanmanın tutku dolu bütün içgüdüsü, avın izlenmesi, duyulan heyecan, yaşanan gerginlik kişinin ruhunda sürekli titreşir. Onlar hep pusudadırlar. Avın peşinden uçurumun kenarına kadar inatla gitmeye hazırdırlar. Sürekli tutku doludurlar. Onların tutkusu bir âşığın değil, bir kumarbazın çıkarcı ve tehlikeli hırsıyla karışık bir coşkudur. İçlerinde gençliklerinde başlayıp tüm yaşamları boyunca hep sonsuz

serüvenler yaşamak isteyenler vardır. Onlar için her gün şehvet dolu yüzlerce serüvene açıktır. Yürürken bir anlık bakışma, kaçamak bir gülümseyiş, oturan bir kadının sıyrılmış dizkapağı yeterlidir. Yıl boyu böyle yaşanan sayısız şehvetli gün, ruhu besleyen, ona canlılık veren bir kaynaktır. Hiç tükenmez.

Araştıran bakışları yemek salonunda oturanlar arasında kendine oyun arkadaşlığı yapacak birisi olmadığını hemen fark etti. Çuhası yeşil kumar masasında oturan, elindeki kartların ne kadar güzel olduğunu bilen ve sabırsızca karşısındakinin oynamasını bekleyen öfkeli bir kumarbaz gibi huysuzdu o anda. Garsona seslendi, bir gazete getirmesini istedi. Sonra somurtkan bakışlarla sütunlar arasında gezindi, düşünceleri uyuştu, sarhoş gibi kelimeler arasında dolaştı.

O anda arkasında bir giysinin hışırtısını, öfkeli bir sesin fısıldar gibi ve yapmacık bir aksanla, "Mais tais-toi donc, Edgar!"[1] dediğini duydu.

İpek giysi masaya süründü. Boylu boslu bir kadın yanından geçti. Şık kadife giysili, solgun yüzlü küçük bir oğlan peşinden yürüdü. Başını ona doğru çevirdi, meraklı bakışları bir an için üzerinde dolaştı.

Kadınla çocuk az ötedeki kendilerine ayrılmış olan masaya oturdular. Bakışları tedirgin küçük oğlanın elinden geldiğince nazik davranmaya çalıştığı belliydi. Kadın –genç baron sadece kadına dikkat kesilmişti– çok bakımlıydı ve gözle görülür bir zarafetle giyinmişti. Baronun çok sevdiği tiplerdendi. Coşkusunu ve hırsını bir melankoli perdesinin ardına gizlemeye çalışan, vücudu dolgunca, olgunluk çağının eşiğinde deneyimli bir Yahudi güzeliydi. Önce gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Hay-

1. (Fr.) Sus bakayım, Edgar!

ran bakışlarını sadece, ırkını belli eden, soylu görünümüyle kıvrılan, yüzünü ilginç yapan ince burnunda ve yayı anımsatan güzel kaşlarında gezdirdi. Her yanıyla dişilik saçan bu dolgun vücutta saçlar da göze çarpan şekilde dolgundu. Güzelliği çok sayıda hayranının verdiği özgüven içinde doymuş ve kendini beğenmiş bir hal almış gibiydi. Kadın alçak sesle garsona yemekleri ısmarladı, elindeki çatalla gürültü yapan oğlunu azarladı. Bunları yaparken, az ötedeki masada oturan baronun üzerindeki bakışlarını hiç umursamıyormuş gibiydi. Gerçekteyse kadını bu özenli davranışa zorlayan onun dikkatli bakışlarıydı.

Baronun düşünceli yüzü birden aydınlandı, nasıl olduysa sinirleri canlandı, yüzündeki kırışıklar kayboldu, adaleleri gerildi, gözleri ışıldadı, şöyle bir toparlanıp dik oturdu. Bir an canlanıp kendine gelmek için karşısına bir erkeğin çıkmasını bekleyen kadınları andırıyordu. Az ötedeki masadan gelen uyandırıcı duygularla iyice güçlendiğini hissetti. İçindeki avcı pusuya yattı. Bakışlarıyla meydan okur gibi kadının ona yönelik fakat ötelere uzanan bakışlarını yakalamak istedi. Aynı anda kadının ağzının çevresinde gülümseyecekmiş gibi bir pırıltıyı sezer gibi oldu. Ancak yine de pek emin değildi, yanılmış da olabilirdi.

Bu güvensizlik onu daha da heyecanlandırdı. Genç adama umut veren tek şey, karşısındaki kadının, ona ulaşmasa da yanından geçen, ötelere uzanan bakışlarıydı. Bu, onun gözünde hem bir dirençti hem de çekingenlik. Kadının, yanındaki küçük oğlanla sürdürdüğü konuşmasına gösterdiği tuhaf özen de dikkatini çekti. Sanki ona bakan birisi için böyle bilinçli davranıyordu. Tedirginliğini gizlemek istermiş gibi umursamazca bir davranışı yeğlemişti. Genç adam heyecanlandığını hissetti. Oyun

başlamıştı. Yemeğini yavaş yavaş yedi. Yarım saat kadar bakışlarını kadının üzerinden hiç çekmedi. Yüzünün bütün çizgileri bilinçaltında yer etti, dolgun vücudunun bütün kıvrımlarını okşadı.

Dışarıya bunaltıcı bir karanlık çöküyordu. Dev yağmur bulutlarının dokunduğu ağaçlar korkan çocuklar gibi sızlıyordu. Karanlık gölgeler salonu dolduruyordu. Hiç konuşmadan masalarında oturan insanlar ürkmüş gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Yemek salonuna çöken suskunluğun da etkisiyle olacak, annenin küçük oğluyla yaptığı konuşmanın gittikçe yapmacık olmaya başladığını fark etti. Akşam yemeği sona eriyordu. O anda karar verdi, bir şey deneyecekti. Yerinden kalktı, biraz sağına soluna bakınarak kadının masasının yanından geçti ve ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Aniden aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve başını çevirip salona baktı. Ve kadını yakaladı. Gözlerinde ışıltıyla ona bakıyordu.

Baron bir anda heyecanlandı. Dışarı çıktı, holde durdu. Kadın az sonra küçük oğlunu elinden tutarak arkasından geldi. Masalardan birinde duran dergileri aldı, karıştırdı, çocuğa bir şeyler gösterdi. Genç baron bir rastlantıymış gibi masaya sokuldu, bir dergiyi aldı. Gerçekteyse onun gözlerinin ışıltısını daha yakından görmeyi, hatta biraz çene çalmayı ümit ediyordu. Fakat kadın hafifçe oğlunun omzuna dokundu ve: "Viens, Edgar! Au lit!"[2] deyip yüzünde donuk bir ifade yanından uzaklaştı. Aynı akşam tanışacaklarını ummuş olan baron düş kırıklığına uğramıştı. Fakat yine de kadının direncinin duygularını kızıştırdığını hissetti. O anda ne yapacağını bilememek de birden isteğini arttırmıştı. Ancak yine de memnundu, çünkü şimdi kendine bir "oyun arkadaşı" bulmuştu. Oyun başlayabilirdi!

---

2. (Fr.) Hadi Edgar! Yatağa!

çabuk dostluk

Genç baron ertesi sabah aşağı indiğinde, tanımadığı güzel kadının oğlunun asansörcü çocuklara elindeki Karl May resimlerini gösterdiğini, onlara heyecanlı heyecanlı bir şeyler söylediğini fark etti. Annesi henüz inmemişti. Makyaj yapmakla meşgul olacak diye bir an düşündü. Baron küçük oğlana ancak şimdi dikkatle baktı. On bir, on iki yaşlarında olacaktı fakat yaşına göre biraz geri kalmış gibiydi. Konuşurken bakışlarında yaşıtı çocukların kuşkusu ve ürkekliği seziliyordu. Sanki az önce uykusundan uyandırılıp tanımadığı bir çevrenin ortasına bırakılmıştı. Çirkin sayılmazdı, çocukluktan erkekliğe geçiş savaşımı yeni başlayacağa benziyordu. Yüzü, yoğrulmuş, ancak henüz şekil verilmemiş hamuru andırıyordu. Soluk ve huzursuzdu. Bütün bunların yanı sıra vücudu gelişmeye başlayan bütün yaşıtı çocuklar gibi giysisi pek üzerine oturmuyordu. Kolları sarkmış ceketi, bol pantolonu sıska vücudunda torba gibi duruyordu. Yaşıtı her oğlan çocuğu gibi onun da dış görünüşüne hiç önem vermediği belliydi.

Davranışlarındaki kararsızlık, sağa sola bakınışıyla oldukça acınacak bir izlenim veriyordu. Holde konuştuğu insanları rahatsız ediyormuş gibiydi. Yanına gidip sorular sorduğu resepsiyonist az sonra onu bir kenara itti. Birileriyle konuşmak isteyen yaşıtı her çocuk gibi bu kez bir başka otel elemanına sokuldu. Ancak sabah bu saatte hepsinin işi yoğundu. Ona yanıt veriyorlar, yanlarına bir müşteri geldiğinde veya çabucak bir yere gitmeleri gerektiğinde çocuğa arkalarını dönüp uzaklaşıyorlardı.

Genç baron, merakla çevresine bakınan, kendisiyle ilgilenmeyenlerin yanından hızla uzaklaşan bu şanssız oğlanı gülümseyerek ve ilgiyle seyretti. Meraklı bakışları

bir an baronun bakışlarıyla karşılaştı fakat yakalanmış gibi onları hemen kirpiklerinin altına saklayıp başını çevirdi. Bu, baronun hoşuna gitti. Küçük oğlan onu ilgilendirmeye başlamıştı. Hemen düşündü. Acaba çekingen bu çocuk ilgisini çeken kadına yaklaşmasında çabuk bir aracı olur muydu? Niçin olmasındı! Bir deneyecekti. Çocuk bu arada dış kapıya doğru yürüdü. Baron yavaş yavaş peşinden gitti. Annesi henüz ortalarda yoktu. Çocuk, sanki birisine sokulmak istermiş gibi, kapının önünde duran faytonun beyaz atına doğru yürüdü ve eliyle hafifçe burnuna dokundu. Fakat burada da şansı yoktu. Az ötede duran faytoncunun öfkeli sesi duyuldu. Çocuk biraz alınmış, biraz canı sıkılmış durdu. Bakışlarında hüzün seziliyordu. İşte o anda yanına gelmiş olan baron konuştu:

"Merhaba delikanlı, burası hoşuna gidiyor mu?" Dostça bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı.

Çocuğun yüzü birden kızardı, bakışlarında ürperti oluştu. Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi sağına soluna bakındı. Yabancı birisinin onunla ilk kez konuştuğu belliydi.

"Evet, hoşuma gitti... Teşekkür ederim..." Kelimeler ağzından kekeler gibi çıkmıştı. Son kelimeyi sanki yutmuştu.

"Fakat burası çok can sıkıcı bir yer" diye gülümseyerek yanıt verdi baron. "Senin gibi genç bir delikanlının canı sıkılıyor olmalı! Ne yapıyorsun burada bütün gün?"

Küçük oğlan hemen yanıt veremedi, şaşkınlığı pek geçmemiş gibiydi. Kendi kendine bir an sordu: "Nasıl oluyor da bu şık insan kimsenin ilgilenmediği benimle konuşuyor?" Bu düşünceyle hem utandı, hem de gurur duydu. Kendine gelmeye çalıştı.

"Kitap okuyorum... Sonra... çokça dolaşmaya çıkıyoruz... Bazı gün faytonla gezinti yapıyoruz... Annemle ben...

Biraz dinlenmem gerekiyor... Hastaydım. Çok güneşe çıkmalıyım, doktor söyledi..."

Son kelimeleri kendinden oldukça emin bir şekilde söylemişti. Çocuklar hastalıktan her zaman gurur duyarlar. İçinde bulundukları tehlikenin onları büyüklerinin gözünde iki katı düzeyde önemli yapacağını bilirler çünkü.

"Evet, güneş senin gibi genç delikanlılara çok yararlıdır. Burada yüzüne mutlaka renk gelecektir. Bütün gün öyle oturmasan iyi olur. Senin gibi bir delikanlı koşuşturmalı, biraz haşarı olmalı, yaramazlık da yapmalı. Bana öyle geliyor ki sen sabahtan akşama elinde kalın bir kitap, odasında oturan çok uslu birisin. Düşünüyorum da, ben senin yaşındayken ne kadar haşarı bir delikanlıydım! Her akşam eve yırtık pantolonumla dönerdim. Çok uslu olmak iyi değildir!"

Çocuk elinde olmadan gülümsedi. O anda ürkekliğinin geçtiğini fark etti. Bir şey söylemek istedi, ancak kendisiyle cana yakın konuşan beyefendiye nezaketsizlik yapmak istemedi. Bir gün olsun şımarıklık yapmamış, büyüklerinin karşısında hep çekingen durmuştu. Şimdi de adam onunla konuştu diye hem memnundu hem de biraz kafası karışıktı. Konuşmayı devam ettirmeyi öyle isterdi ki ancak aklına hiçbir şey gelmedi. Bereket ki otelin sarı renkli, kocaman Saint Bernhard köpeği yanlarına geldi, her ikisini de kokladı, çocuğun onu okşamasına izin verdi.

"Köpekleri sever misin?" diye sordu baron.

"Ah, evet, çok severim. Baden'de yaşayan büyükannemin villasında bir köpek var. Ziyarete gittiğimizde bütün gün yanımdan ayrılmaz. Fakat bu ne yazık ki sadece yazları."

"Bizim çiftliğimizde çok köpeğimiz var. Yanılmıyorsam en az iki düzine... Eğer burada kaldığın sürece yaramaz-

lık yapmazsan sana onlardan birini hediye ederim. Kulakları beyaz, kahverengi bir köpek, daha çok küçük. İster misin?" Oğlanın yüzü kızardı. Çok sevinmişti.

"Ah, evet..." Heyecanlandı. Sonra söylediğine pişman olmuş gibi ürkek ürkek konuştu: "Fakat annem izin vermez ki... Eve köpek almayacağını söylüyor... Çok iş çıkarırmış..."

Baron gülümsedi. Sonunda sohbet annesine gelmişti.

"Annen sana o kadar sert mi?"

Çocuk bir an ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi adamın yüzüne öyle baktı durdu. Bu yabancıya güvenip her şeyi söyleyebilir miydi? Elinden geldiğince dikkatli bir yanıt verdi.

"Hayır, annem bana sert davranmaz. Hastalık geçirdiğim için çok şey yapmama izin veriyor. Belki eve köpek almama da karşı çıkmaz..."

"Annenden rica etmemi ister misin?"

"Ah, evet siz söyleseniz daha iyi olur!" Çocuk heyecanlanmıştı. "Annem o zaman köpek almama karşı çıkmaz. Beyaz kulakları var, demiştiniz, öyle değil mi? Sopa atınca koşup getiriyor mu?"

"Evet, her şeyi yapabiliyor!" Baron elinde olmadan gülümsedi. Karşısındaki çocuğun gözlerinden bir an kıvılcımlar fışkırdığını fark etti. Az önceki çekingenliği yok olmuştu, korkuyla gösteremediği coşkusu da şimdi şelale gibi köpüre köpüre akıyordu. Az önceki ürkek ve korkak oğlan birdenbire değişmiş, kaygısız, sevinç dolu bir çocuk oluvermişti. "Annesi de oğlu gibi olabilse" diye genç baron bir an düşündü, "çekingenliğinin ardındaki ateşini bir gösterebilse!"

Çocuk heyecanla sordu:

"Köpeğin adı ne?"

"Karo."

"Karo!" diye sevinç çığlığı attı çocuk. Şimdi her kelimeye seviniyor, gülüyordu. Beklemediği bu dostluk onu keyiflendirmiş gibiydi. Baron da bu çabuk başarısına şaşırdı ve hemen kararını verdi, demiri tavında dövecekti. Çocuğa eğer canı isterse onunla biraz dolaşabileceğini söyledi. Haftalardır kimsenin yakınlık göstermediği zavallı çocuk da baronun bu önerisine çok sevindi. Gezinirken yeni arkadaşının akıllı sorularla kendisinden öğrenmek istediklerine hiç düşünmeden yanıtlar verdi. Genç baron az sonra ailesi üzerine hemen hemen her şeyi öğrenmişti. Edgar, Viyanalı bir avukatın tek çocuğuydu. Varlıklı bir Yahudi sülalesinden geliyorlardı. Baron akıllıca sorduğu sorularla Edgar'ın ağzından başka gerçekler de öğrenmeyi başardı. Annesi Semmering'e gelmeyi hiç istememişti, şimdi burada kendine uygun dostlar bulamadığı için de canı sıkılıyordu. Baronun, annesinin babasından hoşlanıp hoşlanmadığı sorusuna Edgar'ın verdiği kaçamaklı yanıttan aralarının pek iyi olmadığı kanısına vardı. Ancak hiçbir şeyden habersiz çocuğun ağzından bir aile sırrını öğrendiği için de kendinden neredeyse utandı. Anlattıklarının kendisine dostça davranan bir yetişkini ilgilendirdiğini sezen Edgar ise gururlandı, yeni tanışına güvendiğini hissetti. Çocuğun yüreği şimdi hızla atıyordu; genç baron yürürlerken bir elini omzuna koymuştu. Başkalarının onu bir yetişkinle böyle görmesi Edgar'ı daha da gururlandırdı. Bir an için çocuk olduğunu unuttu, yanındaki adamla aynı yaştaymış gibi konuşmaya başladı. Baron az sonra Edgar'ın çok zeki, yaşından büyük sözler ettiğinin farkına vardı. Çok zamanlarını yetişkinler arasında geçiren hasta çocukların çoğu gibi erken olgunlaşmış çocuklardandı. Yeni tanıdığı birine fazla coşkuyla eğilim göstermek veya düşmanca davranmak onun gibi çocuklara özgüydü. Edgar konu-

şurken sakin olamıyor gibiydi. Birisinden veya bir şeyden söz ederken ya heyecanlanıp onu övüyor ya da öfkelenip eleştiriyordu. Böyle anlarda bakışları kızgınlaşıyor, yüzü çarpılıyor, çirkinleşiyordu. Belki de bir süre önce atlatmış olduğu hastalıktan olacak, vahşi ve uçarı bir şey konuşmalarına fanatik bir ateş katıyordu. Beceriksiz hallerinin temelinde, kendi tutkusundan duyduğu ve ancak güçlükle bastırabildiği korku yatıyor gibi görünüyordu.

Baron çocuğun güvenini kolayca kazanmıştı. Bu heyecanlı, huzursuz yüreği elde etmesine yarım saat yetmişti. Temiz yürekli, çevrelerinden pek sevgi görmeyen bu yaşta çocukları aldatmak ve sevgilerini kazanmak öylesine kolaydır ki. Baronun bunu başarması için bir an kendi geçmişini düşünmesi yetti. Aralarındaki sohbet çocukça geçti, birkaç dakika sonra Edgar onu yaşıtı olarak kabullendi, aralarındaki mesafe kayboluverdi. Kendini yapayalnız hissettiği bu yerde şimdi bir dost bulabildiği için mutluluktan uçtu. Hem de nasıl bir dost!

Viyana'daki cılız sesli bir sürü arkadaşını ve saçma sapan konuşmalarını o anda unuttu, yüzleri silinip yok oldu. Şimdi coşkuyla dolu tutkusu bütün aşırılığı ile yeni dostunaydı. Az sonra ayrılırlarken baron yarın sabah yine görüşebileceklerini söyleyince yüreği sonsuz gururla doldu. Uzaklaşırken ona kardeşçe el salladı. Bu, Edgar'ın belki de en mutlu dakikasıydı. Çocukları aldatmak o kadar kolaydır ki.

Baron yanından hızla uzaklaşan çocuğun ardından gülümseyerek baktı. Aracılık edecek kişiyi artık kazanmıştı. Şimdi çocuğun anlatacağı birçok şeyle annesinin kafasını şişireceğinden emindi. Edgar'la sohbetinde sık sık "güzel annesi" sözünü tekrarlamış olduğunu anımsadı. Duygularını açıkça gösteren çocuğun annesini onunla bir araya getirmek için şimdi çaba göstereceğine çok

emindi. Tanımadığı esrarengiz kadınla arasındaki mesafeyi kaldırmak için artık tek çaba göstermesine gerek olmadığını biliyordu. Bu andan sonra güzel doğayı seyredip hayallere dalmaktan başka bir şey yapamayacaktı. Sıcak çocuk ellerinin şimdi kadının yüreğine uzanan köprüyü inşa edeceğini biliyordu.

üçlü

Genç baron planının en son ayrıntılarına kadar çok başarılı olduğunu bir saat sonra anladı. Yemek salonuna her zamankinden biraz geç girdi. Onu gören Edgar oturduğu yerde huzursuzca bir kıpırdadı, sevinç dolu bir gülümseme yüzüne yayıldı, ona doğru el salladı. Aynı anda annesinin kolunu çekiştirip baronu gösterdi, heyecanlı heyecanlı bir şeyler söyledi. Oğlunun bu aşırı davranışından kadının utandığı belliydi. Bir an için yüzü kızardı fakat yine de oğlunun isteğini yerine getirmek için olacak genç adama şöyle bir baktı. Bu andan yararlanan baron da saygıyla hafifçe eğilerek kadını selamladı. Tanışmanın ilk adımı atılmıştı. Kadın ise selamına karşılık vermedi, sadece başını önündeki tabağa doğru eğdi ve yemek boyunca baronun oturduğu masaya bakmamaya dikkat etti. Edgar ise sürekli barona doğru baktı, hatta seslenip bir şey söylemek istedi. Kadın ise sert bir şekilde oğlunu susturdu. Yemekten sonra da artık uykuya çekilmesi gerektiğini söyledi. Aralarında bir fısıldaşma başladı. Sonunda Edgar, annesinin önerisini kabul etmiş olacak, yerinden kalktı ve baronun yanına gidip, yeni arkadaşına "iyi geceler" diledi. Baron da onunla kısa bir sohbet etti. Güzel bir şeyler söylemiş olacak, çocuğun gözleri ışıldadı. Genç adam bir an fırlar gibi ayağa kalktı, az ötedeki masaya döndü ve şaşkın şaşkın ona bakan kadına oğlunun çok zeki ve uyanık ol-

duğunu söyleyip tebrik etti. Yanında duran Edgar'ın sevinç ve gururla yüzü kızardı. Baron, kadına oğlunun sağlık durumunu da sordu. Sorular arka arkaya gelince kadın yanıt vermek zorunda kaldı. Konuşma az sonra sohbete dönüştü. Edgar mutlu, biraz da gururla onları dinlemeye başladı. Baron, soylu adının kibirli kadını etkilediğini sezdi. Az sonra ona olan davranışı değişti, nazikleşti. Fakat konuşmayı daha çok uzatmak istemiyormuş gibi oğlunun artık yatması gerektiğini söyledi ve özür dileyerek genç adama veda etti.

Oğlu uyumaya gitmeye karşı çıktı. Yorgun olmadığını, hatta bütün gece ayakta kalabileceğini söyledi. Fakat annesi barona elini uzatmıştı bile, genç adam uzatılan eli saygıyla öptü.

Edgar o gece kötü uyudu. Kafası mutluluk ve çocuksu bir çaresizlikle doluydu. Ne de olsa o gün yepyeni şeyler yaşamış, bilmeden yetişkinlerin yazgısına el atmıştı. Yarı uykulu, yatakta dönüp dururken çocuk olduğunu unuttu, yetişkinlerin arasında gezindiğini gözünün önüne getirdi. O güne kadar tek başına büyümüş sayılırdı. Sık sık hastalanmış, pek arkadaşı da olmamıştı. Hoşgörü ve sevecenliği, onunla ilgilenmeye az zamanları olan annesiyle babasından ve bakıcı kızdan görmüştü. Bir insana verilen sevginin gücü çoğu zaman yanlış yorumlanır. Sevgi, öncesinde yaşanan heyecana göre değil, nedenlerine göre değerlendirilir. O günler sanki karanlık ve bomboş bir mekândır, her yüreğin yaşadığı düş kırıklıkları ve yalnızlıklar onun içindedir. Çok canlı duygular şimdi kollarını açmış, onları hak ettiğini sandığı birini sarmaya hazırlanıyordu.

Edgar karanlıkta yatıyordu. Mutlu ve şaşkındı. Gülmek istiyor fakat ağlıyordu. O insanı, şimdiye kadar hiçbir arkadaşını, annesini babasını, hatta Tanrı'yı sevmediği

kadar çok sevdiğini anlamıştı. Genç ömrünün bütün o olgunlaşmamış tutkuları, daha iki saat öncesine kadar adını bile bilmediği insanı sımsıkı sarmıştı.

Ancak o, bu beklenmedik ve değişik yeni dostlukla zor duruma düşmeyecek kadar da zekiydi. Kafasını biraz karıştıran, o güne kadar ki değersizliği ve önemsizliği olmuştu. "Ben layık mıyım ona? On ikisinde, henüz okula giden, akşamları herkesten önce yatmaya yollanan bir oğlanım ben" diye düşündü ve hüzünlendi. "Ben onun gözünde neyim? Ona ne verebilirim?"

Kendini böyle değersiz görüp karşısındakine duygusunu doğru dürüst belli edemediği için hüzünlendi. Okulda yeni bir arkadaş edindiğinde hemen masasının çekmecesini açar, oradaki pullarla küçük taşları onunla paylaşırdı. Fakat düne kadar onun için büyük önem taşımış bu çekici şeyler şimdi birdenbire gözünden düşmüş, tüm değerlerini yitirmiş, gülünç olmuşlardı. Çünkü henüz "sen" bile demekten çekindiği yeni dostuna o şeyleri nasıl gösterebilirdi? Çıkar yol neredeydi, duygularını açığa vurmak için gereken olanağı nasıl bulacaktı? Küçük olmanın acısını daha çok hissetti. O, bir yarım insandı, henüz olgunlaşmamıştı. On iki yaşında bir çocuktu. Yaşamında ilk kez çocuk olduğu için lanet etti. Ertesi sabah bambaşka birisi olarak uyanmayı diledi. Büyük ve güçlü bir erkek, diğerleri gibi yetişkin birisi olmayı düşledi.

Bir erkek olmanın bu yeni dünyasından gelen renkli ilk düşler huzursuz düşüncelerinin arasında belirdi. Edgar, dudaklarında bir gülümsemeyle sonunda uykuya daldı. Ancak ertesi sabahki buluşmayı kafasından atamadığı için oldukça huzursuz bir gece geçirdi. Sabah saat yedide uyandı ve geç kalmak korkusuyla yataktan çıktı. Çabucak giyindi ve annesinin odasına gidip, "Günaydın!" dedi. Normalde oğlunu zorla yataktan çıkaran kadın şaşkın

şaşkın ona baktı. Annesinin bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıktı ve hızla aşağı indi. Saat dokuza kadar holde ve terasta huzursuzca dolaştı durdu. Bu arada kahvaltı etmeyi de unuttu. Onunla gezinti yapacak yeni arkadaşını kaçırmamak istiyordu.

Saat dokuz buçuğa doğru baron sallana sallana aşağı indi. Edgar'la randevusu olduğunu unutmuş gibiydi. Şimdi çocuğun coşkuyla yanına geldiğini görünce gülümsemeden edemedi ve vermiş olduğu sözü tutması gerektiğini anladı. Ona mutlu mutlu gülümseyen Edgar'ın koluna girdi. Fakat hemen gezintiye çıkmadılar. Baron bir şey bekliyormuş gibiydi. Sinirli sinirli otelin kapısına bakıp duruyordu. Birden toparlandı. Edgar'ın annesi, baronun selamına dostça karşılık verip yanlarına geldi. Gezintiye birlikte çıkma önerisini gülümseyerek kabul etti. Ancak o anda Edgar yüzünü ekşitti ve dudaklarını ısırdı. Annesinin yanlarına gelmesine öfkelenmişti. Bu gezinti onunla yeni arkadaşının gezintisiydi! Evet, annesini onunla tanıştırmış olan Edgar'dı. Ancak bu kibarlıktan öte bir şey değildi. Yeni arkadaşını annesiyle paylaşmaya hiç de niyeti yoktu. Az sonra baronun annesiyle gülümseyerek ve dostça konuştuğunu fark edince içinde kıskançlık gibi bir duygu kabardı. Üçü bir arada yürüyüşe çıktılar. Yetişkinlerin ona gösterdiği yakın ilgi çocuğun önemsenme duygularını iyice kamçıladı. Sohbetlerinin tek konusu şimdi Edgar'dı. Anne oğlunun yüzünün solukluğundan, kimi gün sinirli olduğundan söz ederken davranışları biraz yapmacıktı. Baron gülümseyerek bu sözlere karşı çıkar gibi yaptı, Edgar için "o benim arkadaşım" dedi ve sevimli davranışlarını övdü. Oğlan en mutlu anlarını yaşadığını hissetti. Bütün çocukluğunda elde edemediği birçok hakka şimdi kavuşmuş gibiydi. Söze karıştığında kimse onu susturmadı. Büyüklerinin bugüne kadar hoş

karşılamamış olduğu isteklerini artık öne sürebileceğini de hissetti. Kendini yetişkin sayan bir duygunun ruhuna yerleştiğini sezer gibi oldu. O anda çocukluk yılları, üzerine küçülmüş bir giysiyi çıkarıp atmış gibi arkasındaki düşlerde kaldı.

Baron, yavaş yavaş güleryüzlü olmaya çalışan Edgar'ın annesinin davetine uyarak öğle yemeğinde masalarına oturdu. Masadan masaya bakışmak karşılıklı oturmaya, uzaktan tanışmak da dostluğa dönüşmüştü. Üçlünün konuşması, kadının, erkeğin ve çocuğun sesleri pek güzel birbirine uyuyordu, birlikte söylenen türküyü andırıyordu.

saldırı

Yavaş yavaş sabırsızlanmaya başlayan avcı artık avının üzerine atılması gerektiğine inandı. Bir aile gibi uyum içinde gününü geçirmesi hoşuna gitmemeye başlamıştı. Evet, birlikte sohbet güzel ve hoştu, ancak onun amacı bütün gün sohbet edip durmak değildi ki! Sahte davranışlarla dostça konuşmaların kadınla erkek arasındaki sevişmeyi geciktirdiğini, sözlerin kıvılcımını ve saldırının ateşini azalttığını çok iyi biliyordu. Karşısındaki kadın sohbetlerle onun gerçek amacını bir an olsun unutmamalıydı. Bunu çoktan kavradığına hiç kuşkusu yoktu.

Genç baron çabalarının bu kadında başarıya ulaşacağından çok emindi. Edgar'ın annesi, bir gün olsun sevemediği eşine hep sadık kaldığı için artık pişmanlık duymaya başladığı bir yaştaydı. Batmakta olan güneşin son ışınlarını andıran güzelliği, analık duygusuyla dişilik arasında bir seçim yapması için ona bir olanak daha veriyordu. Son bulduğunu sandığı yaşamı yeniden başlayabilirdi. İçindeki arzuların mıknatıslı iğnesi büyülenmiş

gibi, aniden sevişme umuduyla her şeye artık son verme düşünceleri arasında bir kez daha titredi. Kadın o anda güç bir karar vermek zorundaydı: Kendi yazgısıyla çocuğun yazgısı, analıkla kadınlık arasında bir seçim yapmalıydı.

Böyle anları iyi bilen baron, Edgar'ın annesinin de yaşam ateşiyle kendini kurban etme arasında tehlikeli bir bocalama içinde olduğunu sezdi. Sohbetleri sırasında sürekli, eşinden söz etmeyi unutuyor gibiydi. Karısının her türlü gereksinimini karşılayan eşi rahat bir yaşamın beraberinde getirdiği aşırılığı ve özentiyi ona veremiyormuş gibiydi. Koyu gözlerinin bakışlarında melankoliden çok can sıkıntısı seziliyordu, ancak sevişme isteğini de gizleyemiyordu.

Genç baron o anda kararını verdi, elini çabuk tutacaktı, ancak acelesi olduğunu belli edecek davranışlardan da kaçınacaktı. Hatta bunun tam tersini yapacak, kıyıda oturan ve oltasını yavaş yavaş çeken bir balıkçı gibi davranacaktı. Gerçekte kadını elde etmek isteyenin o olmasına karşın, biraz ilgisiz davranarak kadın üzerine düşsün istiyordu. Belli bir yere kadar üst perdeden görünerek karşısındakine toplumdaki yerini belli etmeye karar verdi. Gururunu, dış görünümünü, soylu adını ön plana çıkararak, biraz da kibirli davranarak karşısındaki kadının dolgun ve çekici vücuduna sahip olabileceğini aklından geçirdi.

Onu bekleyen ateşli oyun baronu heyecanlandırdı. Dikkatli olması gerektiğini düşündü. O gün öğleden sonra odasında kaldı, aşağı inmedi. Ruhunu hoş bir duygu kapladı, çünkü yokluğunu fark edeceklerini biliyordu. Ancak genç adamın ortalıkta görünmeyişi kadını değil, zavallı çocuğu üzdü. Edgar bütün öğleden sonra ne yapacağını bilmeden öyle dolaştı durdu. Yaşıtı her çocuk gibi inatçı

bir bağlılıkla saatlerce yeni arkadaşını bekledi durdu. Ona göre salondan uzaklaşmak veya tek başına bir şey yapmak aralarındaki arkadaşlığa karşı işlenecek bir suçtu. Otelin koridorlarında gezindi. Saatler geçip akşam yaklaştıkça yüreği hüzünle doldu. Kafasından kötü şeyler geçirdi. Acaba bir kaza mı olmuştu, yoksa yanlış bir şey söyleyip baronu üzmüş müydü? Sonunda sabırsızlığı ve korkusu o kadar arttı ki dokunsalar ağlayacaktı.

Baron akşam yemeği için salona girdiğinde coşkuyla karşılandı. Edgar, onu önlemek isteyen annesinin seslenmesine ve diğer otel müşterilerinin hayretle bakmasına karşın, oturduğu yerden fırladığı gibi genç adama doğru koştu, cılız kollarıyla göğsüne vurup: "Neredeydiniz?" diye heyecanla konuştu. "Nerede kaldınız? Sizi her yerde aradık!"

Oğlunun bu beklenmedik davranışıyla annenin yüzü kıpkırmızı oldu. Biraz öfkeli: "Sois sage, Edgar! Assieds-toi!"[3] diye mırıldandı (Kadın, çok iyi bilmemesine ve dili sürçmesine karşın nedense oğluyla arada sırada Fransızca konuşuyordu). Edgar söyleneni yaptı ve yerine oturdu. Ancak barona sorular sormadan da edemedi. Annesi yine araya girdi: "Unutma, baron ne isterse yapabilir! Hem belki de bizimle bir arada olmak canını sıkıyordur!"

Kadın şimdi konuşmaya kendini de katmıştı. Baron bunu bir iltifat kabul edip sevindi.

Ruhunda gizli duran avcı o anda uyanıverdi. Heyecanlandığını, kendinden geçtiğini hissetti. Çünkü doğru izi bulmuştu, avı artık tüfeğinin önündeydi. Gözleri ışıldadı, damarlarındaki kan hızla aktı, ağzından sözler bir sel gibi coşkuyla çıktı. Sevişmeye önem veren her erkek

3. (Fr.): Uslu ol, Edgar!

gibi genç baron da karşısındaki kadının hoşuna gittiğini anlayınca kendini daha iyi hisseder, kendine daha çok güvenirdi. Karşısında oturan seyircileri etkisi altına aldığını sezdiği anda ateşlenip coşan bir oyuncudan farkı yoktu. Dostlarıyla bir arada olduğunda canlı bir anlatım ve güzel sözlerle iyi konuşmasını başaran baron bu akşam –yeni dostluğunun şerefine ısmarladığı şampanyadan birkaç kadeh de içince– kendi kendini aştı. Çok soylu bir İngiliz dostunun davetlisi olarak Hindistan'da katıldığı avlardan söz etti. Bu konuyu akıllıca seçmişti. Çünkü egzotik olan ve kendisi için ulaşılmayacak her şeyin bu kadını heyecanlandırdığını hissetmişti.

Ancak o akşam büyük bir merakla, gözleri ışıl ışıl onu dinleyen annesinden çok Edgar oldu. Önündeki yemeği bıraktı, suyuna bile dokunmadı, av maceralarını anlatan adamın dudaklarının arasından çıkan her kelimeyi sanki yuttu. Olsa olsa kitaplarda okuyabileceği, kaplan avlarına katılmış, teni başka renk insanlarla, Hintlilerle bir arada olmuş, dev tekerleriyle insanları ezen *Juggernaut* arabasını görmüş, sayısız inanılmaz macera yaşamış birisiyle karşılaşacağını düşünde görse inanmazdı. O güne kadar dünyada böyle yerler, böyle insanlar olduğunu hiç aklından geçirmemişti. Duyguları karmakarışıktı, bakışlarını da yeni arkadaşından çekmeyi başaramadı. Kaplan öldürmüş bu ellere nefesini tutarak baktı. Bir şey sormak istediğinde sesi çok titrek çıktı. Düş gücü baronun anlattıklarını ânında gözünün önünde canlandırdı. Dev bir filin üzerindeki renkli eğere oturmuş arkadaşını gördü, sağında solunda, başlarında değerli taşlarla süslü türbanlar, Hintli adamlar yürüyordu. Sonra aniden, kocaman ağzını açmış, dişleri sipsivri bir kaplan, balta girmemiş ormandan fırlıyor ve filin hortumuna pençe atıyor. Baron daha ilginç şeyler de anlattı. Genç yaban filleri tuzağa

düşürüp yakalamak için, yaşlı evcil fillerin kullanıldığından söz etti. Çocuğun gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyordu. Aynı anda annesinin sesi duyuldu. Sanki masaya bir bıçak saplanmıştı: "Neuf heures! Au lit!"[4] Kadın saatini gösteriyordu.

Edgar'ın yüzü kireç gibi oldu. "Haydi yatağa!" bütün çocukların sevmediği, onları yaralayan bir sözdür. Çünkü yetişkinlerin önünde küçük düşürülürler, daha doğrusu küçük düşürülmeyi kabullenmek zorunda kalırlar. Onun için çok ilginç şeyleri duymaktan yoksun kalmak çocuğu daha da hüzünlendirdi.

"Anne, ne olur... İzin ver de şu fillerin öyküsünü dinleyeyim!"

Yalvarıp yakarmak istedi, ancak aynı anda kendini artık yetişkin yerine koymanın verdiği onuru düşündü. Yine de bir kez daha denemeden edemedi. Fakat annesi nedense o akşam oldukça sertti. "Hayır, artık çok geç oldu" diye konuştu. "Odana çıksan iyi olacak. Soi sage, Edgar![5] Sana yarın sayın baronun öykülerini anlatacağım."

Edgar bir an duraksadı. Başka akşam olsa annesi onu yatmaya götürürdü. Fakat şimdi yeni arkadaşının önünde annesinden bunu istemeye çocuk gururu izin vermedi. Üzücü ayrılışı kendi istiyormuş gibi göstermeliydi.

"Fakat bana hepsini anlatacaksın! Filleri, ötekileri de!"

"Tabii, yavrum."

"Hemen! Bu akşam anlatacaksın!"

"Peki. Fakat artık uyumaya git!"

Edgar, barona ve annesine elini uzatıp veda ederken yüzünün kızarmamasına şaşırdı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Baron çocuğun saçlarını dostça şöyle

4. (Fr.) Saat dokuz! Yatağa!
5. (Fr.) Uslu ol, Edgar!

bir karıştırdı. Edgar'ın gergin yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sonra hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü ve salondan çıktı. Böyle yaptığı iyi olmuştu, yetişkinler yanaklarından aşağı yuvarlanan gözyaşlarını görmemişti.

filler

Anne baronla bir süre daha oturdu. O akşam fillerden ve kaplanlardan söz etmediler. Oğlanın odasına gitmesinin ardından masaya bir sessizlik ve çekingenlik çökmüş gibiydi. Az sonra kalktılar ve lokantadan çıkıp büyük holde bir köşeye oturdular. Baron her zamankinden ateşli ve coşkulu olmaya çaba gösterdi. Kadın da birkaç kadeh şampanyanın ardından canlandı. Sohbetleri hızla tehlikeli bir yöne doğru gelişti. Baron için güzel bir erkek denemezdi. Evet, gençti, kısa kesilmiş saçları, dinamik bakışları, canlı, rahat hareketleri ve genç yüzüyle kadını büyülemişti. Şimdi ona daha yakından bakmaktan hoşlanıyor, onun bakışlarından da çekinmiyordu. Ancak baronun gittikçe korkusuzca olmaya başlayan konuşması kadını biraz şaşırtmadı değil. Sanki kelimeleri bir el gibi vücuduna dokunuyor, sonra yine bırakıyordu. Kadın bundan hoşlandığını sezdi, yanaklarına kan hücum etti. Genç adam arada sırada çocuğu andıran gülümsemesiyle ona bakıyor, şakalar yapıyordu. Kadın söylediği bazı şeylere karşı çıkmayı düşündü, ancak cilveli duyguları buna izin vermedi, hatta daha aşırısını bekledi. Ve az sonra bu korkusuzca oyuna kendini kaptırdı, karşısındakine uymaya çalıştı. Genç adamın bakışlarına küçük, havada uçuşan umutlar savurdu. Kadın, sözleri ve hareketleriyle kendini bir akıntıya bıraktı. Erkeğin ona sokulmasına da karşı çıkmadı, sıcak soluklarını arada bir ürpererek omuzlarında hissetti. Bütün oyunbazlar gibi

zamanı unuttular, heyecan verici şeylerden söz ettiler. Gece yarısına doğru oturdukları holün ışıkları yavaş yavaş sönmeye başlayınca ürktüler, kendilerine geldiler.

Kadın hızla ayağa kalktı. Fazla ileri gitmiş olduğunu birden anlamıştı. Arada sırada böyle ateşle oynamanın pek yabancısı değildi, ancak bu akşam kışkırtılmış içgüdüsüyle tehlikeli bir noktaya sokulduğunu fark etti. O anda ürperdi, kendine güveni kalmadığını, benliğinde bir şeylerin kaymaya başladığını, korkunun girdabına kapıldığını sezdi. Beyninde korku, şarap ve ateşli sözler dalgalanıyordu. Anlamsız bir dehşete kapıldı. Yaşamında böyle tehlikeli anları yaşamamış değildi fakat hiçbiri bu akşamki kadar baş döndürücü ve güçlü olmamıştı.

"İyi geceler, iyi geceler!" diye hızla konuştu. "Yarın sabah görüşmek üzere!" Çabucak uzaklaşmak istedi. Fakat uzaklaşmak istediği genç adam değil, içine düştüğü tehlike, ruhunu kaplamış olan o tuhaf ve çok değişik güvensizlikti. Ancak baron, kadının vedalaşmak için uzattığı eli dokunur gibi hafifçe tuttu ve öptü, zarif, ince parmakları bir kez değil, dört, beş kez arka arkaya. Kadın titredi, her yeri ürperdi. Soluğu kesilir gibi oldu, sıcak bir duygu vücudunun her yanına yayıldı, kan damarlarında kaynadı. Şakaklarına sanki balyozlar indi, başı ateş gibi yanıyordu. Nedenini bilemediği bir korkuyla bütün vücudu titredi. Elini hızla baronun elinden çekti.

"Biraz daha kalın, ne olur" diye fısıldadı baron. Fakat kadın hızlı adımlarla, korku ve şaşkınlık dolu, yanından uzaklaştı. Kafası karışmıştı, heyecanlıydı. Adamın da istediği bu değil miydi? Onu buradan kaçıran içini yakan korkuydu. Uzaklaşırken bir an için baronun peşinden gelmesini, onu kavramasını istedi, bunu yapmadığına da hüzünlendi. Yıllardır farkında olmadan özlemini çektiği, yaşamak istediği serüven şimdi gerçekleşebilirdi. Solu-

ğunu zevkle ruhunda hissediyordu. Ancak genç baron şimdi peşinden koşmayacak kadar gururluydu. Şampanyayla sarhoş olmuş bu kadını zayıf ânında değil, onurlu bir kumarbaz gibi savaşarak ve bilinci açık olduğu bir anda teslim almak istiyordu. Kadının elinden kaçıp kurtulamayacağını çok iyi biliyordu. Çünkü sıcak zehir artık damarlarındaydı.

Kadın yukarı çıktı. Merdivenin son basamaklarında durdu, elini hızlı hızlı atan yüreğine bastırdı. Biraz dinlenip kendine gelmek istedi. Derin bir iç çekti. Sanki bir tehlikeden kurtulduğu için hem rahatlamış hem de üzülmüştü... Kafasında her şey karmakarışıktı. Bir an durduğu yerde sallanır gibi oldu. Sonra bir sarhoş gibi duvara dokuna dokuna yürüdü ve az sonra oda kapısının soğuk tokmağını tuttu. Kendini ancak o zaman güvende hissetti!

Kapıyı açtı, odaya adımını attı ve aynı anda irkildi. Sanki içeride, karanlıkta bir şey hareket etmişti. Sinirle gerildi. Bağırmak istedi fakat karanlığın içinden uykulu bir ses duydu:

"Anne, sen misin?"

"Tanrı Aşkına, Edgar ne yapıyorsun orada?"

Kadın hızla yatağa gitti. Oğlu kıvrılmış öyle yatıyordu. İlk düşüncesi, çocuğun hasta veya yardıma ihtiyacı olduğuydu.

Fakat Edgar, gözleri yarı açık: "Seni o kadar çok bekledim ki" diye konuştu. Sesi biraz sitemli çıkmıştı. "Sonra da uykuya daldım."

"Niçin bekledin?"

"Filler için..."

"Ne filleri?" diye sordu, ancak aynı anda oğlunun ne demek istediğini kavradı. Edgar masadan ayrılırken ona avları ve başka serüvenleri de anlatacağına söz vermişti. Annesine inanan biraz çocuksu oğlan da onu beklemek

için odasındaki yatağa uzanmış, ancak sonunda gözleri kapanmıştı. O akşamki olağandışı davranışına kızdı. Derin bir iç geçirdi. Yaptığından utanıp kendini suçladı. Fakat öfkesini Edgar'dan çıkarmak istermiş gibi sesini yükseltti: "Haydi çabuk git yatağına, seni gidi yaramaz!"

Edgar şaşkın şaşkın annesine baktı. Niçin ona böyle kızıyordu? Kötü bir şey yapmamıştı ki! Fakat oğlunun sesini çıkarmadan yüzüne bakması kadını daha da öfkelendirdi.

"Çabuk odana git dedim sana!" Sesi daha da yüksek çıkmıştı. Çünkü oğluna haksızlık ettiğini hissediyordu. Edgar, hiç konuşmadan odasına gitti. Çok yorgundu, gözleri kapanırken düşünmeye çalıştı: Annesi sözünü tutmamıştı, nedense ona öfkeliydi. Sesini çıkarmayacaktı. Çok yorgundu, her yanı uyuşmuş gibiydi. Annesini beklemeyeceğine, uyuduğu için kendi kendine kızdı. "Küçük bir çocuk gibisin!" diye öfkeyle mırıldandı ve uykuya daldı.

Dünden bu yana çocukluğundan nefret ediyordu.

çatışma

Baron o gece iyi uyumamıştı. Yarıda kalmış bir serüvenin ardından hemen yatağa girmek hep tehlikelidir. Huzursuz ve bunaltı veren düşlerle geçen gecede avına sert bir pençe atmadığına pişman oldu. Sabah uyku sersemi ve yüzü bir karış aşağı indiğinde küçük oğlan saklandığı yerden hemen fırladı, koşarak yanına geldi, sevinçle sarıldı ve barona sayısız soruyla eziyet etmeye başladı. Yetişkin arkadaşıyla bir an için de olsa tek başına konuşabildiği, onu annesiyle paylaşmadığı için mutluydu. Barondan av öykülerini anlatmasını rica etti. Söz vermiş olmasına karşın annesi dün gece o güzel şeyleri anlatma-

mıştı. Bir an için ürken, keyfinin pek yerinde olmadığını gizlemeye çalışan genç adamı yüzlerce çocuksu soruyla sıktı. Soruların yanı sıra onu özlemiş olduğunu, sabah erkenden uyanır uyanmaz onunla tek başına konuşabileceği için çok sevindiğini de söyledi.

Baron ise çocuğun sorularını yanıtlarken yüzünü somurttu. Onu holde beklemesi, saçma soruları ve aşırı istekleri hoşuna gitmiyordu, canını sıkmaya başlamıştı. Bütün gününü on iki yaşında bu oğlan çocuğuyla geçirmeye, ona bir sürü şey anlatmaya hiç de niyetli değildi. Onun şimdi istediği tek şey işi kıvamına getirmek, annesiyle tek başına kalmaktı. Ancak çocuğun varlığı bütün bunları olanaksızlaştırıyordu. Ona yakınlık göstermiş olduğu için canı sıkıldı, çünkü aşırı bağlı dostundan nasıl kurtulabileceğini bilemiyordu.

Ancak yine de bir denemeliydi. Annesiyle buluşacağı saat on'a kadar, oğlanın anlatıp durduklarını pek önemsemeden dinledi. Alınmasın diye arada sırada birkaç yanıt verdi, elindeki gazetenin sayfalarını karıştırdı. Saat tam on'da, sanki aniden aklına gelmiş gibi Edgar'dan, az ötedeki otele gidip kuzeni kont Grundheim gelmiş mi diye sormasını rica etti.

Olup bitenden kuşkulanmayan çocuk, arkadaşına iyilik yapacağı için çok sevindi ve kendine verilen görevle gurur duydu. Hemen oturduğu yerden fırladı ve koşarak dışarı çıktı. Holdekiler şaşkınlıkla peşinden baktı. Edgar için baronun bu görevi vermesi, ona ne kadar güvendiğinin kanıtıydı. Gittiği otelde kontun gelmemiş olduğunu ve ne zaman geleceğini de bilmediklerini söylediler. Barona bu haberi vermek için yine koşarak otele döndü. Ancak holde kimse yoktu. Hemen üst kata çıkıp oda kapısına vurdu. Açan olmadı. Tekrar aşağı inip bütün salonlara baktı. Müzik odasına, kahvehaneye... Annesinin

kapısını tıklattı. O da odasında değildi. Umutsuzlukla resepsiyona gitti ve oradaki adamın söyledikleriyle iyice şaşırdı. Annesiyle baron az önce birlikte otelden çıkmışlardı.

Edgar bir köşeye oturdu ve sabırla beklemeye başladı. Biraz da saflığından olacak aklına kötü şey getirmedi. Kısa süre için şöyle bir dolaşmaya çıkmış olabilirlerdi. Ne de olsa baron onun getireceği haberi bekliyordu. Fakat 'kısa süre' az sonra bir saati geçti. Çocuk huzursuzlanmaya başladı. Bu baştan çıkarıcı yabancı insanın Edgar'ın saf, çocuksu yaşamına girdiği andan beri bütün gün aşırı heyecanlı, tedirgin ve şaşkındı. Çocukların duygulu yapısında her türlü tutku yumuşak balmumu gibi izler bırakır. Gözkapakları yine titredi, yüzünün rengi attı. Edgar bekledi, bekledi. Önceleri sabırla, sonra aşırı heyecanla. Bekleyişinin sonunda gözleri yaşlarla doldu. Yine de şüphelenmiyordu, eşsiz dostuna gözü kapalı güveniyordu. Mutlaka bir yanlış anlaşılma oldu, diye düşündü. Acaba onun söylediği bir şeyi yanlış mı anlamıştı?

Bir süre sonra annesiyle baron otele döndüklerinde neşeleri yerindeydi, ona hiçbir şey olmamış gibi davrandılar. Sanki eksikliğini hissetmemişlerdi. "Edi, seninle yolda karşılaşacağımızı sanmıştık" diye konuştu baron. Çocuğa vermiş olduğu görevi unutmuş gibiydi. Edgar şaşırdı, onu boşuna aramış olduklarını söyledi, doğru otele gitmişti. Peki, onlar hangi yöne yürümüşlerdi? Aynı anda annesi atıldı. "Peki, peki! Çocukların bu kadar konuşmasına gerek yoktur!"

Öfkesinden Edgar'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Şimdi ikinci kez onu küçülterek dostuyla arasını açmayı deniyordu. Niçin yapıyordu bunu? Niçin ona hep küçük bir çocuk gibi davranıyordu? Artık küçük değildi ki! Onu kıskandığını ve yeni dostunu kendine kazanmak istediğini sezer

gibi oldu. Evet, evet, baronu bilerek yanlış yola götüren mutlaka annesiydi. Ona kötü davranmasına izin vermeyecekti, annesi anlamalıydı. Hemen direnç gösterecekti. Edgar masada onunla tek kelime konuşmayacak, sadece dostuyla sohbet edecekti.

Fakat her şey düşündüğü gibi olmadı. En az aklından geçirdiği bir şeyi yaşadı. Yetişkinler Edgar'ın öfkesini ve inadını fark etmediler. Sanki yanlarında durduğunun da farkında değillerdi. Dün akşam masada en önemli kişi oydu, şimdi ise sanki o yoktu! Onun yüzüne bile bakmadan konuşuyorlardı. Sanki Egar o anda masanın altında oturmaktaydı. Yüzüne kan hücum etti, boğazına bir şey düğümlendi, nefesi kesilir gibi oldu. Elinden bir şey gelmediğini fark edince öfkesi iyice arttı. Masada sesini çıkarmadan oturacak ve annesinin dostunu, sevdiği o tek insanı elinden almasına sesini çıkarmadan boyun mu eğecekti? Bir an için ayağa fırlamak ve masaya yumruklarını indirmek istedi. Onu fark etmeliydiler! Fakat kendini tuttu, sadece çatalla bıçağı masaya bıraktı, önündeki yemeğe dokunmadı. Ancak yemek yememekte inat etmesi kimsenin dikkatini çekmedi. Sadece annesi az sonra mönünün son yemeği geldiğinde Edgar'ın tabağının henüz dolu olduğunu fark etti ve acaba hasta mı, diye sordu. "Tiksindirici" dedi Edgar kendi kendine. "Aklına gelen tek şey, hasta olup olmadığım. Başka şey umurunda bile değil!" Kısaca: "Keyfim yok" deyince annesi daha başka bir şey sormadı. Oğlu umurunda değilmiş gibiydi. Baron da onu unutmuşa benziyordu. Masaya oturduklarından bu yana onunla tek kelime olsun konuşmamıştı. Gözlerinin gittikçe yandığını hissetti. Gözyaşları yanaklarından aşağı kayıp tuzlu tuzlu dudaklarını ıslatmasın diye ötekilere fark ettirmeden peçetesiyle yüzünü çabucak şöyle bir sildi. Az sonra yemek bittiğinde derin bir nefes aldı.

Yemek sırasında annesi barona hep birlikte Maria-Schutz'daki kutsal kiliseye bir fayton gezintisi yapmayı önermişti. Edgar bunu duymuş ve dudaklarını ısırmıştı. Annesi birkaç dakika için de olsa onu yeni arkadaşıyla yalnız bırakmak istemiyordu. Az sonra masadan kalkarken: "Edgar, sen burada derslerini iyice unuttun, bugün otelde kal da biraz çalış!" demesiyle annesine olan kini iyice arttı. Küçük çocuk yumruklarını sıktı. Onu, niçin arkadaşının önünde hep küçümsüyor, henüz bir çocuk olduğunu, ders yapması gerektiğini, yetişkinlerin arasında oturmasına sadece göz yumulduğunu ona anımsatıyordu? Bu kez amacı çok belliydi. Edgar yanıt vermedi, sadece arkasını döndü.

"Ah, yine alındın!" diye gülümseyerek konuştu ve barona bakıp: "Günde bir saat ders çalışsa fena mı olur?" dedi.

Dostu sandığı ve geçen gün "Sen annenin dizinin dibinden ayrılmıyorsun" demiş olan baron da: "Günde bir, iki saat ders çalışması tabii hiç de fena olmaz" diye konuşunca çocuğun bütün vücudu buz gibi oldu, eli ayağı tutuldu.

Ona anlayış göstermiş olan bu insan mıydı? Şimdi aralarında ona karşı birleşmişler miydi? Çocuğun bakışlarında öfkenin kıvılcımları uçuşuyordu. Annesinin yüzüne bakarak konuştu: "Babam burada ders çalışmamı yasakladı! Babam dinlenmemi istiyor." Sanki o anda hastalığıyla gurur duyuyor, ağzından çıkan bu sözlerle gözdağı vermek istiyordu.

Söyledikleri gerçekten de karşısındakileri tedirgin etmiş gibiydi. Annesi başını çevirip başka yöne baktı, parmaklarıyla sinirli sinirli masaya vurdu. Can sıkıcı bir suskunluk masaya yayıldı. Az sonra ilk konuşan baron oldu. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle: "Nasıl istersen,

Edi" dedi. "Ben sınav verecek değilim. Ben sınavlarda hep başarısız olmuşumdur!"

Fakat Edgar adamın bu şakasına gülmedi. Sadece ruhunu okumak istermiş gibi soran özlemli bakışlarla onu şöyle bir süzdü. Ne oluyordu burada? Aralarında bir şey değişmişti ve çocuk bunun nedenini bilemiyordu. Tedirginlik dolu bakışlarını karşısındakilerde gezdirdi. Yüreği hızla atıyor, sanki küçük bir çekiç inip kalkıyordu. İlk kuşku gelmişti.

yakıcı sır

"Nedir onları böyle değiştirmiş olan şey?" diye düşündü çocuk. Ağır ağır yol alan faytonda yetişkinlerin karşısında oturuyordu. "Bana niçin eskisi gibi davranmıyorlar? Yüzüne baktığımda annem niçin bakışlarını benden kaçırıyor? Baron niçin hep şaka yapıyor, komik olmak istiyor? İkisi de benimle dün veya daha önceki gün gibi konuşmuyorlar. Sanki yüzleri de değişmiş. Annemin bugün dudakları kıpkırmızı. Boyamış olmalı. Onu hiç böyle görmemiştim. Baron da konuşurken gücenmiş gibi arada sırada alnını kırıştırıyor. Ben onlara bir şey yapmadım, canlarını sıkacak tek kelime söylemedim. Hayır, bu durumun nedeni ben değilim. Birbirlerine karşı değişmişler gibi. Sanki birinin diğerine söylemekten kaçındığı bir şey var. Acaba bu bir sır mı? Dünkü gibi konuşmuyorlar. Gülmüyorlar da. Benden çekiniyorlar mı? Yoksa bilmemi istemedikleri bir sırları mı var? Ne olursa olsun bunu araştıracağım! Anlar gibi oluyorum, yüzüme bazen kapıların kapandığı, kitaplarda yazan, operalarda da erkekle kadının kollarını açarak karşılıklı şarkılar söylediği, birbirlerini kucakladığı, bazen de itiverdiği o şey olmalı! Babamla geçinemediği için evden

uzaklaştırılan Fransızca öğretmenim gibi. Galiba bunlar arasında bir bağlantı var. Bunu hissediyorum fakat ne olduğunu bilmiyorum. Ah, bunu bir bilebilsem, gizemini öğrenebilsem, bana kapıları açacak o anahtarı elimde tutabilsem, kendisinden her şeyin saklandığı, hiçbir şeyin anlatılmadığı, aldatıldığı o çocuk olmaktan kurtulacağım! Bunu ya şimdi başaracağım ya da hiçbir zaman! Bu korkunç sırrı ellerinden söküp almalıyım!"

Alnında bir kırışık oluştu. Yanlarından geçtikleri doğaya, sayısız renklere, yükselen dağların yamaçlarını kaplayan yemyeşil çamlara, yaşadıkları ilkyazın hoş parlaklığına bakmadı, başı önünde düşüncelere daldı. On iki yaşındaki cılız çocuk bir an için büyümüş gibiydi. Sonra öğrenmek istediği sırrı, karşısındaki yetişkinlerin pırıltılı gözlerinin derinliklerinden bir oltayla çekmek istermiş gibi ateşli bakışlarını üzerlerine dikti. İnsan zekâsını hiçbir şey tutkulu bir şüpheden fazla keskinleştirmez, karanlıklara uzanan bir izin peşinden ısrarla gitmek kadar başka hiçbir şey o güne kadar olgunlaşmamış zekâyı geliştirmez. Kimi zaman çocuğu gerçek dünyadan incecik tek bir kapı ayırır, rastlantının hafif bir esintisi onu ardına kadar açar.

Edgar bir an için bilinmeyenin, o büyük sırrın şimdiye kadar olmadığı kadar yakınında durduğunu fark etti. Belki o kapı şu anda henüz kapalıydı, sır açığa çıkmamıştı fakat ona yakındı, hem de çok yakındı. Kafasından geçirdikleriyle heyecanlandı, ciddileşti. Çocukluğunu terk etmeye hazır olduğunu sezer gibiydi.

Karşısındaki iki insan, sanki o anda nereden geldiğini bilemedikleri bir direnç sezdi. Oturdukları fayton nedense hepsine dar gelmeye başlamıştı. Çocuğun öfkeli bakışlarındaki ateş onları tedirgin etti. Ne konuşabildiler ne de birbirlerine bakabildiler. Az önceki hafif sohbetlerine

dönemediler. Aralarındaki samimiyeti şimdi yitirmişlerdi. Sözler boşluklara düştü, sohbet kopuk kopuk bir konuşmaya dönüştü. Yeniden söze başlamak istediklerinde hep çocuğun inatçı suskunluğu ile karşılaştılar.

Oğlunun bir süredir konuşmamış olması annesini üzüyormuş gibiydi. Bir an göz ucuyla ona baktığında dudaklarını sımsıkı kapatmış olduğunu gördü. Öfkelendiğinde veya canı sıkıldığında böyle davranan babasına çok benzediğini ilk kez fark edip ürktü. Gizli bir serüvene atılmak üzere olduğu şu anda kocasını anımsaması hiç de hoşuna gitmedi. Şimdi faytonun sıkışıklığında, yirmi beş santim ötesinde, öfkeli gözleriyle dikkatle onu süzen, kafasının içinden kim bilir neler geçiren oğlu bir hayaleti, bir vicdan bekçisini andırıyordu.

Edgar bir an dik dik annesine baktı. Ardından ikisi de bakışlarını yere eğdi. Anne de, oğlu da yaşamlarında ilk kez birbirlerini gözlediklerini sezmişti. Şimdiye kadar birbirlerine hep güven duymuşlardı. Fakat aralarında artık bir şey vardı, anneyle oğlu arasında bir şey değişmişti. Sanki biri diğerini kontrol ediyordu ve bunu yaşamlarında ilk kez yaşıyorlardı. Yazgıları artık ayrı yönlere koşuyordu. Aralarında gizli bir nefret de oluşmaya başlamıştı. Ancak bu nefret, birbirlerine itiraf etmeye cesaret edemeyecekleri kadar yeniydi.

Atlar az sonra otelin önünde durduğunda üçü de derin bir nefes aldı. Fayton gezintisi keyifsiz geçmişti. Üçü de bunu hissediyor fakat söylemeye cesaret edemiyordu. İlk önce inen Edgar oldu. Annesi başının ağrıdığını söyledi ve özür dileyip odasına çıktı. Kendini yorgun hissediyordu, tek başına kalmak istiyordu. Edgar'la baron arkasından baktılar. Baron faytoncuya parasını verdi, saatine bir göz attı ve bakışlarını oğlandan kaçırarak yanından geçti, otelden içeri girdi. Hafif kıvrımlı sırtı, uyumlu ve rahat

adımlarla yürüyüşüyle Edgar'ı daha ilk gün büyülemiş, oğlan odasındaki aynanın karşısına geçip yürüyüşünü taklit etmeyi denemişti. Baronun onu unuttuğu belliydi. Onunla hiç ilgisi yokmuş gibi Edgar'ı faytoncuyla atların yanında bırakmıştı.

Her şeye karşın taparcasına sevdiği bu adamın hiç konuşmadan yanından geçip uzaklaştığını görünce sanki yüreği parçalandı. Paltosunun ucu bile ona dokunmamıştı. Tek kelime bile söylememişti. Ne suçum var, diye bir an düşündü ve umutsuzluğa kapıldı. Şimdiye kadar kendini tutmuş, yetişkin olmak istemişti. Onurluluğun ağır yükü dar omuzlarından kaydı, yine bir çocuk oldu. İki, üç gün önceki gibi küçük ve yetişkinlerin pek önemsemediği o çocuk. İstememesine karşın hızla, dizleri titreyerek baronun arkasından gitti. Merdivenlerde ona yetişti ve önünde durdu. Gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Ben ne yaptım size? Niçin yüzüme bile bakmıyorsunuz, bana artık yabancı gibi davranıyorsunuz? Annem de böyle! Beni niçin yanınızdan uzaklaştırmak istiyorsunuz? Size yük mü oluyorum, yanlış bir şey mi yaptım?"

Baron, Edgar'ın bu sözleriyle ürktü. Sonra yumuşadı, her şeyden habersiz çocuğa acıdı.

"Edi, delisin sen! Bugün keyfim yoktu, o kadar. Sevimli bir oğlansın, gerçekten seviyorum seni."

Böyle konuşurken eliyle oğlanın saçlarını karıştırdı, ancak kendisine bakan yaşlı, iri gözleri görmemek için başını yana çevirdi. Birkaç gündür oynadığı oyun genç adamı sıkmaya başlamıştı. Çocuğun ona olan sevgisiyle böyle oynadığı için de utandı. Edgar'ın ince ve titrek sesle konuşması yüreğine dokundu. Sanki çocuk hıçkırıklarını zor tutuyordu.

"Edi, haydi şimdi odana çık!" dedi, yatıştırmak istermiş gibi. "Akşama yine görüşeceğiz. Göreceksin her şey yolunda. Anlaştık, değil mi?"

"Fakat yemekten sonra annemin beni hemen yatağa yollamasına izin vermeyeceksiniz, söz mü?"

"Evet Edi, buna izin vermeyeceğim" diye konuştu baron gülümseyerek. "Fakat şimdi odana çık. Ben de akşam yemeği için üstümü değiştirmeliyim."

Edgar yanından uzaklaştı. O an için mutluydu, rahatlamıştı. Fakat odasına girer girmez yüreğini döven çekiç yine inip kalkmaya başladı. Dünden bu yana sanki yıllarca yaşlanmıştı. Kuşku, yabancı bir konuk gibi iyice kafasına yerleşmişti.

Bekledi. O akşam her şey belli olacaktı. Yemeği birlikte yediler. Saat dokuz oldu fakat annesi onu yatmaya yollamadı. Edgar huzursuzlaştı. Başka zaman olsa tam saatinde yatmasını isteyen annesi bu akşam niçin oturmasına izin veriyordu? Acaba baron Edgar'ın az önce söylediklerini annesine anlatmış mıydı? Yetişkin arkadaşına güvenip peşinden gittiğine bir an için pişman oldu. Saat tam on'da annesi birden masadan kalktı ve barona veda etti. Başka zaman olsa kadından biraz daha kalmasını rica eden genç adamın şimdi bu kadar erken saatte odasına çıkmasına şaşmaması Edgar'ın tuhafına gitti. Yüreğini döven çekiç gittikçe daha hızlı inip kalktı.

Şimdi her şey daha da heyecan vericiydi. Fakat hiçbir şey olmamış gibi o da masadan kalktı ve annesinin peşinden yürüdü. Lokantadan çıkarken gözlerini kırpıştırdı. Evet, o anda annesinin hafifçe arkasına dönüp başının üzerinden barona doğru gülümsediğini fark etmişti. Bu, bir anlaşmayı, bir sırrı ele veren bir bakıştı. Baron, Edgar'ın söylediklerini annesine anlatmış olacaktı. Annesinin her zamankinden erken masadan kalkmasının nedenini şimdi

kavramıştı. Yarın yine huzursuzluk edip kendilerine engel çıkarmasın diye şimdi ona böyle davranıyorlardı.

"Alçak!" diye homurdandı.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey" dedi çocuk tıslar gibi. Şimdi Edgar'ın da bir sırrı vardı. Kindi, adı. İkisine de sonsuz bir kin duyuyordu.

suskunluk

Edgar'ın huzursuzluğu biraz geçmiş gibiydi. Duyguları artık belirgindi. Kin ve doğrudan düşmanlık duyuyordu. Onlara engel olduğunu bildiğinden bu yana birlikte geçirdiği anları büyük bir zevkle yaşıyordu. Büyük bir düşmanlıkla karşılarında durup rahatlarını kaçırdığını bilmesi Edgar'ın çok hoşuna gidiyordu. Gücünü önce barona gösterdi. Ertesi sabah aşağı inip yanından geçerken dostça: "Merhaba, Edi!" diye selamlayınca çocuk ne yerinden kıpırdadı ne de başını kaldırıp yüzüne baktı. Sadece: "Günaydın" der gibi anlaşılmayan bir şey homurdandı.

"Annen indi mi?"

Edgar bakışlarını kucağında duran gazeteden çekmeden: "Bilmiyorum" dedi.

Baron biraz şaşaladı. Acaba ne olmuştu?

"Kötü mü uyudun Edi?"

Belki bir şaka yaparak durumu düzeltebilirdi. Fakat Edgar küçümser gibi şöyle bir baktı ve:

"Hayır" dedi. Sonra bakışlarını yine kucağındaki gazeteye çevirdi.

"Budala çocuk" diye mırıldandı baron ve omuz silkip yoluna devam etti. Düşmanlık artık apaçıktı.

Edgar, annesine de nazik fakat soğuk davrandı. Onu tenis sahasına gönderme çabalarına hiç yanaşmadı. Du-

daklarındaki hafif gülümseyiş bundan sonra aldatılamayacağının belirtisiydi.

Sesinde yalancı bir dostluk: "Sizlerle gezmek benim daha çok hoşuma gidiyor, anne" diye konuştu.

Oğlunun bu yanıtını kadın pek beğenmemiş gibiydi. Bir an ne söyleyeceğini bilemedi, etrafına bakındı ve: "Öyle ise bekle beni burada" dedi ve kahvaltı salonuna doğru yürüdü.

Edgar bekledi. Fakat az sonra içindeki kuşku gittikçe büyüdü. Tedirginleşti. İçgüdüsü ona annesiyle baronun söylediği her şeyde gizli ve düşmanca bir amaç olduğunu söylüyordu. Kuruntulu olması onu şu sıralar önsezili yapıyordu. Edgar, annesinin az önce söylediği gibi holde bekleyeceğine çıkıp caddede beklemeye karar verdi. Oradan sadece otelin ana kapısını değil, bütün diğer giriş çıkışları da kontrol edebilecekti. İçindeki bir duygu ona aldatıldığını söylüyordu. Şimdi ona görünmeden ortadan kaybolamayacaklardı. Kızılderili kitaplarından öğrendiği gibi bir odun yığınının ardına saklandı. Aradan yarım saat geçmemişti ki, annesinin elinde kocaman bir demet gülle yan kapıların birinden çıktığını gördü ve kendi kendine gülümsedi. Hain baron peşinden yürüyordu.

İkisi de kendilerine çok güveniyormuş gibiydi. Acaba, ondan kurtulduk, sırrımızla baş başa kaldık, diye düşünüp rahatlamışlar mıydı? Konuşa gülüşe ormana giden yola doğru yürüdüler.

Şimdi tam sırasıydı. Edgar, hemen odun yığınının arkasından çıktı ve sanki bir rastlantı sonucu burada geziniyormuş gibi yavaş yavaş yürüdü. Annesiyle barona yaklaşınca onları gördüğüne şaşırmış gibi yaptı. Yetişkinler içinse onu görmeleri gerçekten sürpriz olmuştu; şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Çocuk yapmacık davranışlarla yanlarına geldi, küçümser bakışlarla onlara baktı.

"Ah, sen burada mısın Edi?" diye konuştu. "Biz de seni içeride aramıştık." Çocuk, nasıl da utanmadan yalan söylüyor, diye bir an aklından geçirdi. Fakat konuşmadı, dudakları sımsıkı kapalı kaldı, nefretinin dışarıya taşmasına izin vermediler.

Bir an için üçü de ne yapacaklarını bilmiyorlarmış gibi öyle durdular. Sanki biri diğerini kolluyordu. Sonunda sinirli kadın oğluna boyun eğmiş gibi: "Haydi, yürüyelim" diye konuştu. Bu arada elindeki güzel güllerden birinin yapraklarını yolmuştu. Sinirinden burun delikleri titriyordu. Edgar ise annesinin söylediğini umursamıyormuş gibi hiç yerinden kıpırdamadı. Onlar yola koyulduktan sonra peşlerinden yürüdü. Baron çocuğa doğru döndü ve ilgisini çekmek istermiş gibi:

"Bugün tenis turnuvası var. Hiç tenis maçı seyretmiş miydin?"

Edgar ona şöyle bir baktı. Yanıt vermedi, ıslık çalmak istermiş gibi sadece dudaklarını büzdü. Bu, yanıtıydı.

İstenmeyen varlığı yetişkinler için şimdi ağır bir yüktü. Edgar, yumruklarını öfkeyle sıkmış, gardiyanın ardından yürüyen bir mahkûm gibi peşlerinden gitti. Hiçbir şey yapmamasına, sesi çıkmamasına karşın, akmayan gözyaşlarıyla ıslanmış bakışlarındaki somurtkanlıkla onlar için gittikçe daha çok çekilmez oldu. Oğlunun, konuşmalarına sürekli kulak kabartmasıyla tedirginleşen anne birden arkasına döndü ve: "Önden yürü!" diye öfkeyle konuştu. "Ayaklarımın altında dolaşman beni sinirlendiriyor!"

Edgar söyleneni yaptı fakat birkaç adımda bir durdu, arkasına baktı ve yanlarına gelmelerini bekledi. Huzursuz bir fino köpeği gibi etraflarında dolaştı, biraz kurnazca, biraz haince bakışlarıyla baronla annesini bir ağ gibi sardı, onları tutukladı.

Öfke dolu suskunluğu yetişkinlerin keyfini kezzap gibi yakıp, bozdu. Bakışları, ağızlarından çıkan sözleri daha dudaklarında dondurdu. Baron, çocuğun gönlünü kazanmak için bir şeyler söylemeye cesaret edemedi. Kadının ellerinin arasından yine kaydığını öfkeyle hissetti. Güçle alevlendirmiş olduğu ihtirası şu çekilmez, itici oğlan yüzünden yine sönüyordu. Aralarında konuşmayı deniyorlar, ancak her defasında konuşmaları yarıda kalıyordu. Sonunda üçü de hiç konuşmadan ağır ağır yürüdü. Dalları birbirlerine sürtüşen ağaçların hışıltısından, kendi ayak seslerinden başka hiçbir şey duymadılar. Çocuk sohbetlerini bir anda boğuvermişti.

Şimdi üçünün arasında müthiş bir düşmanlık vardı. Kendisine ihanet edildiğini sezen çocuk yetişkinlerin tüm öfkesinin korunmasız varlığına yöneldiğini sezdi ve bununla keyif duydu. Arada bir gözlerini kırpıştırdı, alaycı bakışlarını baronun asık yüzünde dolaştırdı. Sanki genç adam dişlerini gıcırdatıyor, yüzüne küfür etmemek için kendini zor tutuyordu. Annesinin de gittikçe öfkelendiğini sezdi ve hınzırca keyiflendi. İkisi de onu yanlarından uzaklaştırmak veya zararsız bir duruma getirmek için bir olanak arıyormuş gibiydi. Fakat Edgar onlara bu olanağı tanımıyordu. Aradan geçen saatlerde kinlenmiş çocuk şimdi açık vermemeyi başarıyordu.

"Artık dönelim!" diye konuştu annesi birden. Bu gezintiye daha çok katlanamayacağını hissetmişti. Elinden gelse yaşadığı işkenceye haykıracaktı.

"Çok yazık!" dedi Edgar sakince. "Ne güzel geziyorduk."

Her ikisi de çocuğun kendileriyle alay ettiğini fark etmişti. Fakat hiçbir şey söylemeye cesaret edemediler. Bu despot kendine hâkim olmasını iki günde harika bir

şekilde öğrenivermişti. Yüzü de alaycılığını açığa vurmuyordu. Hiç konuşmadan otele döndüler. Az sonra odalarına çıktıklarında kadının sinirleri hâlâ gergindi. Elindeki küçük güneş şemsiyesini ve çantasını öfkeyle fırlatıp attı. Edgar, annesinin müthiş öfkeli olduğunu, o anda boşalmak istediğini sezdi. Fakat o da her an patlayabilirdi. Annesini iyice kızdırmak için bile bile odada kaldı. Kadın bir süre dolaştı durdu. Sonra oturdu, parmaklarıyla sinirli sinirli masaya vurdu. Ve aniden yerinden fırladığı gibi bağırır gibi konuştu:

"Sen insana sıkıntıdan başka bir şey vermiyorsun! Başkalarının yanında çok terbiyesiz davranıyorsun! İnsanı yerin dibine geçiriyorsun! Bu yaşta böyle şeyler yapmaya hiç utanmıyor musun?"

Edgar tek kelime bile söylemedi, annesinin yanından uzaklaştı ve aynaya gidip saçlarını taramaya başladı. Onun, titreyen dudaklarında bir küçümsemeyle bu inatçı suskunluğu annesini daha da çileden çıkardı. Kendini tutmasa suratına bir tokat indirecekti.

"Doğru odana git!" diye bağırdı. Bir an olsun yanında kalmasını istemiyordu. Edgar şöyle bir gülümsedi ve dışarı çıktı.

Baronla annesi şimdi karşısında nasıl da titriyor, birlikte olacakları her andan, bakışlarındaki acımasızlıktan nasıl da korkuyorlardı! Onların tedirginlikleri arttıkça çocuğun gözleri daha mutlu ışıldıyor, karşısındakilere daha çok meydan okuyordu. Edgar, eli kolu bağlı yetişkinlere yaşıtlarının o vahşice acımasızlığıyla daha çok eziyet ediyordu. Zamanı geldiğinde şaka yollu çocuktan hıncını alabileceğini düşünen baron, kızgınlığını gizlemesini başarıyordu. Annesi ise gittikçe daha çok öfkeleniyordu. Sadece onu iyice azarlayabildiğinde rahatlıyordu.

Bir akşam yemekte: "Çatalınla oynayıp durma!" diye sesini yükseltti. "Sen terbiyesizin birisin! Burada yetişkinlerin yanında oturmaya hiç layık değilsin!"

Edgar, başını yana eğip uzun uzun gülümsedi. Annesinin onu böyle azarlamasının bir umutsuzluk belirtisi olduğunu biliyordu. Yetişkinlerin kendilerini böyle ele vermesi onu gururlandırıyordu. Bakışlarında bir doktorun bakışlarındaki rahatlık vardı. Eskiden olsa onları kızdırmak için herhalde çok daha kötü davranırdı. Fakat karşısındakine duyduğu kin insana çabucak yeni şeyler öğretiyordu. Şimdi sadece sustu ve sustu. Sonunda kadın oğlunun bu suskunluğuna dayanamadı ve sesini iyice yükseltti.

Az sonra yemek masasından kalktıklarında Edgar hiçbir şey olmamış gibi onların peşinden yürüdü. Öfkesi geçmemiş olan kadın bir anda boşalıverdi. Yanındaki barondan çekinmeden baklayı ağzından çıkardı. Oğlunun sürekli yanlarından ayrılmaması, sineklerden rahatsız olan at gibi onu çileden çıkarıyordu.

"Üç yaşında küçük bir çocuk gibi niçin bir an olsun peşimi bırakmıyorsun? Sürekli yanımda olmanı istemiyorum. Çocuklar hep yetişkinlerin dizinin dibinde oturmaz. Aklında tut bunu! Hiç olmazsa günde bir saat kendi kendinle oyalan. Kitap oku ya da aklına gelen başka bir şey yap! Yeter ki beni rahat bırak! Asık suratınla etrafımda dolaşıp durman beni sinirlendiriyor."

Sonunda annesinin kafasından geçenleri itiraf ettirmeyi başarmıştı. Edgar gülümsedi. Baron ve annesi ise ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi birbirlerine baktılar. Sonra kadın arkasını döndü ve yürüdü. İç huzursuzluğunu oğluna belli ettiği için kendine öfkelenmişti. Edgar buz gibi bir ses tonuyla: "Burada tek başıma ortalıkta dolaşmamı babam istemiyor" diye konuştu. "Dikkatli

olacağıma ve senin yanından ayrılmayacağıma babama söz verdim."

Edgar, "Baba" sözünün üzerine özellikle çok basmıştı. Çünkü bu kelimenin yetişkinlerde belirli bir uyuşturucu etki yaptığını dün fark etmişti. Babasının da bu sır dolu gelişmelerin içinde olmasını arzuluyordu. Yanındaki yetişkinler üzerinde bilemediği bir gücü olmalıydı. Adından söz etmesi bile onları tedirginleştiriyor, ürkütüyordu. Şimdi de yelkenleri suya indirmiş gibi susuverdiler.

Annesi önden yürüdü. Baron ona eşlik etti. Edgar peşlerinden gitti. Kendini başı önünde bir uşak gibi değil, kimseye göz açtırmayan, acımasız bir gardiyan gibi hissediyordu. Sanki çocuk elindeki görünmez zincirleri şıkırdatıyor, onlar ise çırpınıyorlar fakat kurtulamıyorlardı. Duyduğu kin onun çocuksu gücünü çelik gibi güçlendirmişe benziyordu. Yaşamdan habersiz küçük çocuk, aralarındaki sırrın ellerini bağladığı bu iki insandan daha güçlüydü.

yalancılar

Ama az zaman kalmıştı. Baronun günleri artık sayılıydı ve onlardan yararlanmak istiyordu. Çocuğun son günlerdeki alınganlığına zorla karşı koymanın boşuna olduğunu anlamışlardı. Şimdi utanç verici de olsa, son bir yönteme başvurmaya karar verdiler. Oğlanın baskısından kurtulmak için birkaç saatliğine kaçacaklardı.

"Bu mektupları iadeli taahhütlü postaya ver" dedi annesi Edgar'a. Otelin giriş holünde duruyorlardı. Baron, dışarıda faytoncuyla bir şeyler konuşuyordu.

Edgar uzatılan mektupları şüpheyle aldı. Annesinin daha önceki günlerde mektupları otelin bir görevlisiyle postaya yolladığı aklına geldi. Şimdi ikisi bir olup yine ona karşı bir şey mi hazırlıyorlardı?

Bir an sustuktan sonra: "Beni nerede bekleyeceksin?" diye sordu.

"Burada bekleyeceğim."

"Emin misin?"

"Evet."

"Sakın bir yere gitme! Ben dönünceye kadar holde bekleyeceksin, değil mi?"

O anda kendini annesinden üstün hissetti, onunla emir verir gibi konuştu. Son iki günde çok şey değişmişti.

Çocuk elinde mektuplar otelden çıkarken az kalsın baronla çarpışıyordu. İki gün sonra genç adamla ilk kez konuştu:

"Şu mektupları postaya vereceğim. Annem ben dönene kadar bekleyecek. Lütfen buradan ayrılmayın."

Baron: "Evet, evet bekleyeceğiz" diye mırıldandı ve hızla yanından geçip uzaklaştı.

Edgar koşar adım postaya gitti. Fakat orada beklemesi gerekti. Önündeki adam memura bir sürü sıkıcı şey sormaktaydı. Sonunda sıra ona geldi, mektupları verdi ve elinde makbuz koşa koşa döndü. Tam annesiyle baronun faytonla oradan uzaklaştıkları sırada otele vardı.

Öfkesinden donakaldı. O anda yerden bir taş alıp peşlerinden fırlatmak istedi. Çok utanmazca ve rezilce bir yalan uydurup yine ondan kaçmışlardı! Annesinin yalanlar söylediğinin farkına dün varmıştı. Fakat böyle utanmazca davranıp vermiş olduğu sözü tutmaması, Edgar'ın ona olan en son güvenini de yok etmişti. Arkalarında gerçeklerin yattığına inandığı sözlerin, sadece sabun köpüğünden renkli balonlar olduğunu, çabucak patlayıp söndüklerini kavradığından bu yana yaşamın gerçeklerini anlayamaz olmuştu. Ancak bu nasıl bir sırdı ki, yetişkinler, uğruna bir çocuğa yalanlar söyleyebiliyor, suç işlemişler gibi ondan kaçıyorlardı? Bugüne kadar okumuş

olduğu kitaplarda insanlar para, güç veya taht uğruna cinayetler işliyordu. Fakat bu iki kişinin ondan kaçmasının, sayısız yalana başvurmasının hangi nedeni vardı? Olup biteni kavrayabilmek için kafa yordu. Bu sırrın çocukluktan yetişkinliğe açılan kapının kilidi olduğunu sezer gibiydi. Arkasında yatanı bulduğu anda, o da yetişkinlerin arasına katılacak, bir erkek olacaktı. Ah, bunu bir başarabilseydi! Kafasının çok karıştığını, doğru dürüst bir şey düşünemediğini fark eder gibi oldu. Onları elinden kaçırmış olmasının verdiği sonsuz öfke her şeyi bulandırıyor, kafasını iyice karıştırıyordu.

Otelden çıktı, hızla ormana doğru koştu. Ağaçların arasındaki loşlukta kimse onu görmüyordu. Kèndini daha fazla tutamadı, gözlerinden yaşlar seller gibi boşandı. "Yalancılar, köpekler, dolandırıcılar, reziller!" diye bağırdı. Bunu yapamasaydı boğulacaktı. Son günlerde yaşadığı öfke, sabırsızlık, hırçınlık, merak, çaresizlik ve aldatılmalar, kendini büyük sayarak verdiği çocukça savaşıyla bastırılmış her şey şimdi göğsünü parçalayıp gözyaşı olarak dışarı çıkıyordu. Bir kız gibi döktüğü gözyaşlarıyla çocukluğu geride kalıyordu. Aşırı öfkeyle dolu olduğu o anda güven, sevgi, inanç ve saygı... Bütün çocukluk dünyasını yitirdi, gerilerde bıraktı.

Az sonra otele dönen çocuk değişmiş, bambaşka birisi olmuştu. Soğukkanlıydı, temkinliydi de. Doğru odasına çıktı, yüzünü ve gözlerini iyice yıkadı. Yetişkinler geldiğinde yüzünde ağlamanın izlerini görüp sevinmesinler istiyordu. Sonra yine aşağı indi ve oturup onlardan ne hesap soracağını iyice düşündü. Hiçbir tedirginlik duymadan, sabırla gelmelerini bekledi.

Otelin giriş holü yavaş yavaş insanla doldu. Ve biraz sonra iki kaçağı getiren fayton kapıya yanaştı. Küçük masalarda oturan bazı beyler satranç oynuyor, bazıları da

gazete okuyordu. Hanımlar aralarında sohbet ediyorlardı. Hepsinin de ortasında yüzü solmuş, bakışları hafif titrek çocuk hiç kıpırdamadan öyle oturmaktaydı. Annesiyle baron otelden içeri girip de Edgar'la karşılaşınca bakışları birden değişti. Önceden hazırlamış oldukları bahaneleri söylemelerine fırsat bulamadılar. Çünkü çocuk oturduğu yerden kalktı ve karşılarında dimdik durup meydan okur gibi konuştu: "Sayın baron, size söylemek istediğim bir şey var!"

Baron tedirginleşti. Sanki suçüstü yakalanmıştı. "Peki, peki... Fakat biraz sonra..."

Ancak Edgar susmadı, çevrede oturan herkesin duyabileceği tiz bir sesle: "Fakat sizinle şimdi konuşmak istiyorum!" dedi. "Çok alçakça davrandınız. Bana yalan söylediniz! Annemin beni beklediğini biliyordunuz fakat..."

Holdeki herkesin onlara baktığını gören anne: "Edgar!" diye bağırdı ve oğlunun üzerine atıldı.

Fakat annesinin onu susturmak istediğini gören Edgar sesini daha da yükseltti. Haykırır gibi: "Şimdi burada oturan herkesin içinde tekrarlıyorum: Bana alçakça yalan söylediniz! İğrenç ve aşağılık davrandınız!"

Baron sesini çıkarmadı. Yüzü sapsarı öyle duruyordu. Çevredeki insanlar gözlerini onlara dikmişti, kimileri gülüyordu.

Kadın heyecandan bütün vücudu titreyen oğlunu kolundan yakaladığı gibi: "Haydi, doğru odana gidiyoruz!" dedi. Sesi öfkeli ve kısık çıkmıştı. "Eğer dediğimi yapmazsan burada herkesin içinde benden dayak yiyeceksin!"

Edgar bu arada yine sakinleşmişti. Biraz ileri gittiği için üzüldü. Davranışını kendi de beğenmedi. Amacı soğukkanlı kalmak, barondan birkaç kelimeyle hesap sormaktı. Fakat içindeki öfkeyi o anda frenleyememiş,

kendini kaybetmiş ve istemediği şeyleri söyleyivermişti. Sakin ve ağır ağır merdivenlere doğru yürüdü.

Masalarda oturanların hafif alaycı bakışlarıyla şaşkınlaşan kadın kekeler gibi: "Özür dilerim, Bay Baron size böyle terbiyesizce davrandığı için" diye konuştu. "Bildiğiniz gibi oğlumun sinirleri oldukça zayıf..." O anda en çok korktuğu şey bir rezaletin çıkmasıydı. Artık çok dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. Hemen odasına çıkıp gözden kaybolacağına resepsiyona gitti ve mektup gelip gelmediğini sordu, görevliyle birkaç şey daha konuştu. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi ağır ağır merdivenleri çıktı. Ancak yine de arkasında fısıltılar, hafif gülüşmeler bırakmıştı.

Koridorda yürürken adımlarını iyice yavaşlattı. Böyle durumlarda hep biraz şaşırır, ne yapacağını bilemezdi. Şimdi de oğluyla daha çok tartışmaktan çekiniyordu. Suçlu olduğunu inkâr etmiyordu. Oğlunun gözlerindeki bu yeni, ona yabancı ve korkucu tuhaf bakışla elinin ayağını kesildiğini hissetti, kendine olan güvenini yitirdiğini sezdi. Korkusundan Edgar'a şimdi yumuşak davranmaya karar verdi. Öfkeli ve heyecanlı çocukla tartıştığında kazananın o olacağını anlamıştı.

Oda kapısının tokmağını dikkatle çevirdi. Oğlu uslu uslu oturmaktaydı. Annesine bakan gözlerinde korku yoktu, merak belirtisi de. Kendine çok güveniyormuş gibiydi.

"Edgar" diye konuştu annesi. Mümkün olduğunca sakin olmaya çalıştı. "Neler de getirdin aklına? Az önceki davranışlarınla beni çok utandırdın. Senin yaşında bir çocuk yetişkin birine nasıl böyle terbiyesizce davranabilir? Hemen gidip sayın barondan özür dileyeceksin!"

Edgar başını pencereye doğru çevirdi. "Hayır"ı sanki karşıdaki ağaçlara söyler gibiydi.

Oğlunun kendine olan güveni kadını şaşırtmaya başladı.

"Edgar, ne oluyor sana? Bugün her zaman olduğundan farklısın! Tanıyamıyorum seni. Şimdiye kadar uslu, terbiyeli, sözden anlayan, akıllı bir çocuktun. Fakat aniden değişiverdin, sanki ruhuna şeytan girdi. Barona niçin böyle davranıyorsun? İki gün öncesine kadar ondan hoşlanıyordun? O, sana hep yakınlık gösterdi."

"Evet, seninle tanışabilmek için!"

Annesi tedirginlik duydu.

"Bu çok saçma bir şey! Nereden de aklına geldi? Nasıl böyle bir şey düşünebiliyorsun?"

Edgar aniden öfkelendi.

"Bir yalancı o, bir sahtekâr! Yaptığı şey çıkarcılık ve alçaklık. Seninle tanışmak istediği için bana cana yakın davrandı. Hatta bana köpeklerinden birini armağan edeceğini söylemişti. Kim bilir sana ne sözler verdi? Mutlaka senden bir şey beklediği için yakınlık gösteriyor! Öyle olmasa bu kadar nazik ve güler yüzlü davranmaz. Kötü bir insan o. Yalan söylüyor. Dikkat et, bakışlarında bile sahtekârlık var. Bu iğrenç ve yalancı insandan, bu alçak kişiden o kadar nefret ediyorum ki..."

"Fakat Edgar sen nasıl böyle konuşabiliyorsun!" Annesi şaşırmıştı, o anda ne söyleyeceğini bilemiyordu. Fakat içindeki bir duygu oğlunun haksız olmadığını söylüyordu.

"Evet, o alçak bir insan. Ben buna inanıyorum. Sen de görmüyor musun? Benden niçin çekiniyor? Benden niçin kaçıyor? Çünkü kafasından geçenleri artık anladığımı biliyor!"

"Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Sen böyle şeyleri nasıl söyleyebiliyorsun?" Kadın o anda ne diyeceğini bilemiyordu. Beyni durmuş, dudaklarının kanı çekilmişti. İçini

bir anda dehşet bir korku kaplamıştı. Kimden korktuğunu bilemiyordu. Barondan mı, karşısındaki çocuktan mı?

Edgar, söylediklerinin annesini etkilmiş olduğunu fark etti. Onu kendi yanına çekmek, kin ve düşmanlık duyduğu yabancı adama karşı desteğini almak hoşuna gidecekti. Annesine sokulur gibi yaptı. Yavaşça sarıldı ve yaltaklanır gibi konuştu:

"Anne" diye mırıldandı, "Onun amacının iyi olmadığının farkına varmadın mı? O, seni değiştirdi. Sen değiştin, ben değil. Seninle yalnız kalabilsin diye seni bana karşı kışkırttı. Eminim seni de aldatmak istiyor. Sana ne söz verdi bilmiyorum. Fakat onu yerine getirmeyeceğinden eminim. Sen kendini ondan korumalısın. Birine yalan söyleyen, başkasına da yalan söyler. O, güvenilmeyecek, kötü bir insan."

Kadın, oğlunun bu yumuşak, gözyaşları dolu sesinin sanki yüreğinin sesi olduğunu hissetti. İçindeki bir tedirginlik dünden bu yana ona da benzeri şeyleri düşündürmüştü. Ancak şimdi oğluna hak vermeye utanıyordu. Duyguları bunaltıcıydı, ona karşı çıktı, dikleşir gibi yanıt verdi:

"Çocuklar böyle şeylerden anlamaz! Bunlar senin konuşacağın konular değil! Senin görevin terbiyeli davranmaktır. Anlaşıldı mı?"

Edgar annesinin sözleriyle yine buz kesildi. "Sen nasıl istersen" diye konuştu. "Ben seni uyardım!"

"Demek ki özür dilemek istemiyorsun?"

"İstemiyorum!"

Dik dik birbirlerinin yüzüne baktılar. Kadın artık oğluna söz geçiremediğinin farkına vardı.

"Öyle ise yemeğini odanda yiyeceksin. Tek başına. Özür dilemeden bizimle aynı masaya oturmayacaksın. Sana nasıl terbiye vereceğimi biliyorum. Benden izin

çıkmadan bütün gününü de odanda geçireceksin. Anladın mı beni?"

Edgar gülümsedi. Bu sinsi gülümseyiş son günlerde dudaklarına yapışmış gibiydi. Kendi kendine öfkelenmeden edemedi. Ona yalan söyleyen annesini uyarmak için açıkyürekli davranmış olmasını saçma buldu.

Kadın onun yüzüne bakmadan odayı terk etti. Oğlunun keskin bakışlarından korkuyor gibiydi. Gözlerinin artık açılmış olduğunu fark ettiğinden, duymak istemediği şeyleri yüzüne söylediğinden bu yana ondan rahatsız olmaya başlamıştı. İçindeki bir sesin, çocuk kılığına, kendi oğlunun kılığına girmiş vicdanının onu uyarmaya başlamasına, hatta küçümsemesine ürkmüştü. Bu çocuk şimdiye kadar yaşamının bir parçası olmuştu. Onun için bir süs, bir oyuncak, kimi gün bir yük de olsa sevimli ve cana yakın, sürekli yaşam akışına çok uyan bir varlık olmuştu. Şimdi ise ona ilk kez direnç gösteriyor, isteklerine karşı çıkıyordu.

Kadın içinde nefret uyandığını hisseder gibi oldu. Merdivenleri inerken biraz yorgundu. İçindeki bir çocuk sesi sürekli: "Ondan kendini korumalısın!" diyordu. Bu uyarıcı sesi susturamıyordu. Yanından geçtiği aynadan ona bakıyordu. Durdu, soru sorar gibi aynadaki yüze, gülümseyerek hafifçe aralanan, ona tehlikeli bir şey söylemeye hazırlanan dudaklara baktı. Oğlunun söylemiş olduklarını kafasından çıkarıp atamadı. Omuzlarını şöyle bir silkti, aynaya şeytanca bakıp üzerindeki giysiyi şöyle bir düzeltti ve cebindeki son altını cakayla masaya fırlatmak isteyen bir kumarbaz gibi kararlı adımlarla merdivenleri hızla indi.

ay ışığında izler

Annesinin odasını terk etmesine izin vermediği Edgar'a yemeğini getiren garson çıkarken kapıyı kilitledi. Anahtarın kilitte döndüğünü duyan çocuk öfkeyle oturduğu yerden ayağa fırladı. Annesi, garsona onu tehlikeli bir hayvan gibi odaya kapatması için emir vermiş olacaktı. Ruhunun bunaldığını hissetti.

"Ben burada hapis yatarken kim bilir aşağıda neler oluyor? Acaba şimdi hakkımda neler konuşuyorlar? Benim bilmemi istemedikleri gizli şeylere mi karar veriyorlar? Yetişkinlerin arasında olduğumda hep benden gizledikleri sırları olduğunu hissederim. Duymayayım diye geceleri kapılarını kapatırlar, konuşurlarken ben odaya girdiğimde de seslerini alçaltırlar. Son günlerde o büyük sırra çok yaklaştım, elimi uzattım fakat henüz yakalayamadım. Bir zamanlar babamın masasının çekmecesinden çaldığım kitapları okurdum. Fakat içinde yazan tuhaf şeyleri hiç anlamazdım. Sanırım o sırları ortaya çıkarmak için üzerlerindeki mühürü koparıp atmalıyım. O mühür acaba benim içimde mi? Tabii başkalarında da olabilir! Bir gün evimizdeki hizmetçi kıza kitapta anlamadığım yerleri bana açıklamasını söylemiştim. O ise gülüp alay etmişti. Ne kötü çocuk olmak, merak etmek fakat başkasına soramamak, yetişkinlerin karşısında, budalanın, işe yaramazın biriymiş gibi gülünç duruma düşmek ne kötü. Şimdi hissediyorum, bilmek istediğim şeyi yakında öğreneceğim. Bir kısmı çoktan elimde, hepsine sahip olmadan vazgeçip peşlerini bırakmayacağım!"

Bir gelen var mı diye dışarıya kulak verdi. Hafiften bir rüzgâr esiyor, ağaçların dalları donuk ay ışığının aynasını yüzlerce parçaya bölüyordu.

"Tasarladıkları şeyin kötü bir yanı olmasaydı benden kurtulmak için böyle zavallı yalanlara başvurmazlardı. Eminim, bu kötü insanlar benden kurtuldukları için şimdi alay ediyorlardır. Fakat son gülen ben olacağım. Peşlerinden gidip her hareketlerini kollayacağıma, beni bu odaya kilitlemelerine ses çıkarmamakla çok büyük budalalık yaptım. Ancak biliyorum, yetişkinler de dikkatsizdir, onlar da mutlaka yakayı ele verecektir. Biz çocukların hep küçük kalacağını, akşamları yatağa girip uykuya dalacağını düşünürler. Fakat çocukların kimi akşam gözlerine uyku girmediğini, uyurmuş gibi yapıp olup bitene kulak kabarttığını, budala gibi görünüp çok zeki olduklarını çoğu zaman unuturlar.

Bir süre önce halam bir çocuk dünyaya getirdiğinde, bunu aylardır beklemelerine karşın, benim yanımda çok şaşırmış gibi yapmışlardı. Ben bunu çoktandır biliyordum. Haftalar önce gözüme uyku girmediği bir akşam beni uyuyor sanıp aralarında konuşurlarken duymuştum. Bu kötü insanları şimdi de aynı şekilde şaşırtacağım. Onları gizlice bir gözetleyebilseydim ne güzel olurdu! Acaba zile basıp odalara bakan kızı mı çağırsam? Kapıyı açar, ne istediğimi sorardı. Biraz gürültü yapınca da birisi gelirdi. İşte o zaman hemen odadan kaçar, ne yaptıklarına bakar, ne konuştuklarına kulak kabartırdım. Fakat hayır, böyle bir şey yapmak istemiyorum. Bana ne kadar kötü davrandıklarını başkaları görmemeli. Bunu yapamayacak kadar gururluyum. Onlardan öcümü yarın alacağım."

Aşağıda bir kadının kahkaha attığı kulağına geldi. İrkildi. Bu kahkaha annesinin olabilirdi. Şu anda gülebilir, oğluyla alay edebilirdi. Odasına kilitlenmiş küçüğü, zavallıyı, yük olduğu için ıslak bir elbise yığını gibi bir köşeye atılmış çocuğu hor görebilirdi. Pencereye gitti, dikkatle aşağı baktı. Hayır, kahkahalar atan annesi değil,

bir oğlana sataşıp onunla alay eden kızın biriydi. Onu daha önce görmemişti.

Fakat aynı anda oda penceresinin bahçeden o kadar yüksek olmadığını fark etti. O anda aklına, hemen aşağı atlamak ve güven içinde olduklarını sanan yetişkinleri dinlemek geldi. Verdiği bu karar Edgar'ı çok sevindirdi. Sanki parıldayan o büyük sırrı artık ellerinin arasında tutuyordu. İçinden bir ses: "Haydi, çık dışarı!" diyordu. Tehlike yoktu. Aşağıda bahçe bomboştu. Edgar hemen pencereden bahçeye atladı. Çakılların sesini duyan olmadı.

Son iki gündür izlemek ve gözetlemek sanki yaşamının hazzı olmuştu. Ayaklarının ucuna basa basa, oteli aydınlatan güçlü ışıklardan kaçınarak binanın çevresinde dolandı. Bir yandan korkuyor, öte yandan yaptığı hoşuna gidiyordu. Yemek salonuna varınca dikkatle yüzünü cama dayadı ve içeri baktı. Her zaman oturdukları masa boştu. Diğer pencerelere gitti. Kimseyi göremedi. Otelden içeri girmeye çekindi. Annesiyle karşılaşmaktan korkuyordu. Onlara hiçbir yerde rastlayamadı. Ümidini yitirmek üzereyken giriş kapısının loşluğunda iki gölge görür gibi oldu. Hızla bir adım geri attı ve karanlık bir köşeye sindi. Annesiyle baron az ötede duruyorlardı. Tam zamanında geldiğini düşündü. Acaba ne konuşuyorlardı? Onları duyuyor, fakat söylediklerini anlayamıyordu. Sanki birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Ağaçlardan gelen rüzgâr da kelimeleri birbirine karıştırıyordu. Sonra birisi kahkaha attı. Annesinin sesiydi. Fakat böyle kahkaha attığını hiç duymamıştı; ona yabancı, sinirli, zorlanmış bir kahkahaydı Edgar'ın kulağına gelen, onu korkutan. Annesi yine güldü. Öyle ise kimseden saklayacağı bir şeyi yoktu. Bir an için düş kırıklığına uğramadı değil.

Fakat niçin otelden çıkmışlardı? Şimdi bu karanlıkta nereye gidiyorlardı? Yukarılardaki rüzgâr kocaman ka-

natlarıyla bulutları getirdi, az önce mehtapta pırıl pırıl olan gökyüzü birden karardı. Görünmeyen eller ayın üzerine kara örtüler attılar, her yer kapkara oldu. Fakat hemen ardından ay kendini üzerindeki örtülerden kurtardı, doğaya gümüşten bir yağmur yağmış gibi her yer ışıl ışıl oldu. Işıkla gölge arasındaki bu oyun bir kadının önce açılıp sonra yine örtünmesini andırıyordu.

Doğa şimdi bütün çıplaklığı ile ortaya çıkıvermişti. Edgar yürüyenlerin orman yoluna vurmuş gölgelerini izledi. Daha doğrusu bu tek bir gölgeydi, birbirlerine yaslanmışlardı. İçlerini kaplamış olan korku, onları tek vücut yapmış gibiydi. Fakat şimdi nereye gidiyorlardı? Karaçamlar inliyordu. Orman sanki hareket ediyor, içinde vahşi hayvanlar sağa sola koşuşuyordu. "Onları takip edeceğim" diye bir an düşündü. "Bu rüzgârda benim adımlarımı duyamazlar." Onlar aşağıdaki, mehtabın aydınlattığı geniş orman yolunda yürürken, Edgar az yukarıda ağaç gölgelerine sığınarak, gürültü yapmamaya çalışarak ilerledi. İnatla peşlerinden giderken hızla esen rüzgârı, ayaklarının çıkardığı sesi duyurmadığı için övdü, konuştuklarını duymasını engellediği için de ona öfkelendi. Konuşmaları bir kez olsun kulağına gelseydi aralarındaki sırrın ne olduğunu ele geçireceğinden emindi.

Aağıdaki yolda hiçbir şeyden habersiz yürüyen iki insan bu sonsuz, kafa karıştırıcı gecenin yalnızlığında, gittikçe artan heyecanın kucağında kendilerinden geçmiş gibiydiler. Az yukarıda, karanlığın içinde birisinin, kin ve merak dolu gözlerle attıkları her adımı izlediğinden habersizdiler.

Aniden durdular. Edgar da hemen olduğu yerde kaldı, bir ağacın kuytusuna sığındı. Çok korktuğunu hissetti. Şimdi dönüp ondan önce otele varırlarsa, annesi odasını boş bulursa ne yapardı? Edgar önden gitmeliydi. Yoksa

her şey mahvolurdu. Onları gizlice takip etmiş, konuşmalarına kulak kabartmış olduğu ortaya çıkar, sırlarını ele geçirme ümidini de tamamen yitirirdi.

Fakat aşağıdaki yolda duran iki yetişkin kararsız gibiydi. Sanki aralarında anlaşamıyorlardı. Mehtapta her yer aydınlıktı, Edgar çevresini çok güzel seçebiliyordu. Baron eliyle, yokuş aşağı inen, mehtabın damla damla aydınlattığı dar bir patikayı işaret ediyordu. "Niçin oraya gitmek istiyor?" diye heyecanla düşündü Edgar. Annesi "Hayır" diyormuş gibiydi. Adamın ise, el kol hareketlerinden ısrar ettiği belliydi. Korktu. Bu insan annesinden ne istiyordu? Lanet olası herif annesini niçin o karanlık yola sürüklemek istiyordu? Dünyası kabul ettiği kitaplardaki cinayetler, kaçırmalar ve esrarlı olaylar, bir an için aklına geldi. Bu adam da mutlaka annesini öldürmek amacıyla buralara getirmişti. Acaba "imdat" diye bağırsa mıydı? Yoksa "Katil var" diye mi haykırsaydı? Çığlık boğazındaydı fakat kupkuru dudaklarının arasından ses çıkmadı. Aşırı heyecandan sinirleri müthiş gergindi. Ayakta zor duruyordu. Bir yere tutunmak istedi ancak elinin dokunduğu dal çatırdıyla koptu.

Adamla kadın ürkerek arkalarına döndüler, gözlerini karanlığa diktiler. Edgar vücudunu ağaca yapıştırmış hiç kıpırdamadan öyle duruyordu. Ormanı bir ölüm sessizliği kaplamıştı. Annesinin: "Dönelim" dediği kulağına geldi. Sesi korkuyla çıkmıştı. Baron da ürkmüş olacak kadının isteğine karşı koymadı. Birbirlerine sarıldılar ve yavaş yavaş otele doğru yürüdüler. Korkup şaşırmaları Edgar'ı memnun etmişti. Sonra dört ayağının üzerinde sürünür gibi ormanın bittiği yere kadar ilerledi. Avuçları kan içinde kalmıştı. Yola çıkınca hemen ayağa kalktı ve koşar adım otele döndü. Çabucak merdivenleri çıktı. Oda kapısını kiltlemiş olan kat görevlisi bereket versin anah-

tarı üzerinde bırakmıştı. Çabucak kapıyı açtı, sendeleyerek içeri girdi ve kendini yatağa attı. Yüreği, çana vuran dev bir tokmak gibi aralıksız vuruyordu. Sankinleşmesi birkaç dakika sürdü.

Rahatlayınca yataktan çıktı, pencereye gitti ve otele dönmelerini bekledi. Pencerede uzun süre durdu. Sonra birden karanlığın içinden çıktılar. Bahçeye vuran mehtap giysilerini aydınlatıyordu. Çevreyi örten yeşilimsi aydınlıkta onları bir an için hayaletlere benzetti. Vücudunu tatlı bir ürperti sardı. Belki adam gerçekten bir katildi ve Edgar az önce ormanda bir cinayete engel olmuştu. Otele yaklaştıkça solgun yüzlerini daha çok seçti. Annesinin yüzünde o güne dek hiç tanımamış olduğu bir huzur vardı. Baron ise somurtuyordu, yüzü asıktı. Herhalde amacına ulaşamamış olduğu için böyle öfkeliydi.

Otele çok yaklaşmışlardı. İçeri girmeden önce birbirlerinden ayrıldılar. Acaba başlarını kaldırıp Edgar'ın oda penceresine bakacaklar mıydı? Hayır, yukarı bakan olmadı. "Beni unutmuş olacaklar" diye çocuk düşündü. Sonra sevindi: "Ben ise sizleri unutmadım. Siz benim uyuduğumu veya şu anda sizlerin dünyasında olmadığımı sanıyorsunuz. Fakat yanıldığınızı bilmelisiniz. O hilebazın sırrını ortaya çıkarana kadar attığınız her adıma dikkat edeceğim, aranızdaki anlaşmayı parçalayıp yok edeceğim. Ben uyumuyorum!"

Aşağıdakiler kapıda bir an durdular ve birbirlerine şöyle bir sarılıp vedalaştıktan sonra peşpeşe içeri girdiler. Aydınlık kapının ağzı süzülen kapkara gölgeleri yuttu. Otelin önündeki alan mehtapta üzerine kar yağmış bir çayırlık gibi bomboş uzanıyordu.

saldırı

Edgar derin bir soluk aldı ve pencereden uzaklaştı. Bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. Yaşamında bir sırra hiç böylesine yakın olmamıştı. Heyecanlar, gerilim dolu maceralar, cinayetler ve kandırmacalar, okuduğu kitaplardaki masallarda, onlardaki düşlerde, gerçekdışı ve ulaşılamayan bir dünyadaydı. Şimdi ise, kendini korkunç bir dünyanın ortasında bulmuştu. Bu beklenmeyen buluşmayla sarsıldığını hissetti. Huzur içinde geçen yaşamlarına aniden girivermiş olan bu insan, bu esrarengiz kişi, kimdi? Annesini ormanın ıssızlığında karanlık bir köşeye sürüklemek istemiş olan bu adam gerçekten bir katil miydi? Korkunç olaylar gelişecek gibiydi. Ne yapması gerektiğini bilemedi. Babasına yarın bir mektup yazmalıydı, telgraf da çekebilirdi! Yoksa hemen mi oturup yazsaydı? Ne de olsa annesi henüz odasına dönememişti. Nefret ettiği o yabancıyla birlikteydi hâlâ.

Edgar, koridordaki adım seslerini daha iyi duyabilmek için odanın iç kapısıyla dış kapısı arasındaki, dolabı andıran dar boşlukta durdu. Artık annesini bir dakika olsun tek başına bırakmamak kararını almıştı. Tek bir lambanın aydınlatmaya çalıştığı koridor akşamın bu geç saatinde bomboştu.

Sonunda –dakikalar nasıl da geçmek bilmiyordu– dikkatli adımların basamakları çıktığını duydu. Edgar heyecanla kulak kabarttı. Çabucak odasına gitmek isteyen birisinin attığı hızlı adımlar değildi bunlar. Sonu gelmeyen bir yokuşa tırmanan, yorgun ve ağır adımları andırıyordu. Sürüklenen adım seslerine fısıltılar da karıştı. Sonra sessizlik. Edgar heyecanla titremeye başladı. Adımlar ağır ağır yaklaştılar. Aynı anda baronun nefret ettiği sesini duydu. Usul usul konuştuğu için söylenenleri an-

lamadı. Hemen ardından annesinin sesi duyuldu. Kadın biraz heyecanlıydı. "Hayır, bugün değil! Hayır" dedi.

Edgar titriyordu. Artık oda kapısına iyice yaklaşmışlardı. Söyledikleri her şeyi duymaya başladı. Attıkları her adım, ağızlarından çıkan her kelime çocuğun içini sızlattı. Ve o ses, her şeyi elde etmek isteyen, nefret ettiği adamın açgözlü sesini duydu: "Acımasız olmayın... Bu akşam ne kadar güzeldiniz..." Ardından annesi konuştu: "Hayır, yapamam, yapamayacağım. Bırakın beni."

Annesinin sesindeki korku Edgar'ı ürküttü. Ne istiyor annemden? Annem bu adamdan niçin korkuyor? İyice yaklaşmış olacaklardı. Galiba şimdi kapısının önünde duruyorlardı. Ona bir karış ötede, kapının hemen dışında. Nefes alsalar duyacaktı.

"Gelin benimle Mathilde, gelin lütfen!"

Edgar, annesinin derin bir iç çektiğini duydu. Sesi şimdi biraz güçsüz çıkmıştı. Direnci azalmış gibiydi.

Fakat ne olmuştu? Sesler kesilmişti. Edgar kapıyı hafifçe araladı. Koridor loşluğunda yürüyorlardı. Annesi odasına girmemiş, önünden geçip gitmişti. Adam onu nereye sürüklüyordu? Annesi niçin sesini çıkarmıyordu? Yoksa ağzına bir şey tıkayıp onu susturmuş muydu? Bu düşüncelerle çılgına döndü. Sonra titreyen ellerle kapıyı iyice araladı. Şimdi onları daha iyi görüyordu. Baron bir kolunu annesinin beline dolamış, onu bir yere sürüklüyordu. Annesi konuşmuyordu, kendini bırakmış gibiydi. Az sonra baronun odasının önünde durdular. "Onu kaçırıyor!" Edgar çok ürkmüştü. "Şimdi o korkunç şeyi gerçekleştirecek!"

Hemen dışarı fırladı. Kapıyı hızla arkasından vurdu ve koridorda koştu. Loşluğun içinden birisinin üzerlerine geldiğini gören annesi bir çığlık attı. Bayılır gibi oldu. Baron kadının düşmesini güçlükle önledi. Ve aynı anda

küçük ve sert bir yumruğu yüzünde hissetti. Dişiyle dudaklarını ısırdı. Tırnaklar yüzüne saplandı. Baron kolları arasında tuttuğu kadını bıraktı ve kendini kimden koruduğunu bilmeden bir yumruk salladı.

Annesi bu arada kaçmış olan Edgar, güçsüz olduğunu bilmesine karşın yumruk sallamaya devam etti. İhanete uğramış olmanın ve içindeki nefretin verdiği hırsla içindeki kinleri boşaltmanın zamanı, özlemini çektiği o an, şimdi gelmişti. Müthiş bir öfkeyle dudaklarını ısırdı ve küçük yumruklarını hiç aralıksız adamın vücuduna indirdi. Bu arada baron vuranı tanımıştı. Son günlerini burnundan getiren ve yaşamak istediği serüveni engellemiş olan şu gizli casusa o da öfkeliydi. Acımadan birkaç yumruk savurdu. Edgar inledi fakat vurmaya devam etti, bağırıp yardım istemedi. Loş ve bomboş koridorda bir dakikaya yakın birbirlerine vurup durdular. Ancak az sonra baron bir çocukla çekişmesinin gülünç olduğunu fark etti, itip uzaklaştırmak için Edgar'ı omuzlarından yakaladı. Aynı anda adalelerin gevşediğini, yenilmek üzere olduğunu sezen çocuk da öfkeyle başını çevirdiği gibi ensesine yapışmış güçlü eli ısırıverdi. Baron boğuk bir feryat kopardı ve oğlanı bıraktı. Ondan kurtulan Edgar hızla odasına koştu, içeri girdi ve kapıyı kilitledi.

Bu gece yarısı savaşı sadece bir dakika sürmüştü, duyan olmamıştı. Bütün kat sessizdi, her şey derin bir uykudaydı. Baron cebinden çıkardığı mendille kanlı elini sildikten sonra biraz tedirgin halde loş koridora baktı. Çocukla çekişmesini duyan olmamış gibiydi. Sadece tavandaki lambanın güçsüz ışığı onunla alay edermiş gibi titreşiyordu.

fırtına

Edgar ertesi sabah saçları dağınık, korkularla dolu, karmakarışık bir uykudan uyandığında ilk düşündüğü:

"Acaba kötü ve tehlikelerle dolu bir rüya mı gördüm?" oldu. Başı zonkluyor, kemikleri sızlıyordu. Sanki bütün vücudu kaskatı olmuştu. Aynı anda giysilerinin hâlâ üzerinde olduğunu fark edip irkildi. Hızla yataktan fırladı, sendeleyerek aynaya gitti ve soluk yüzünü görünce ürperdi. Kırmızı lekelerle dolu alnı şişmişti. Kendini toparlamaya çalıştı. Sonra dün akşam olanları korkuyla anımsadı. Koridorda baronla kavga etmiş, koşarak odasına kaçmış ve üzerindeki giysileri çıkarmadan titreye titreye kendini yatağına atmıştı. Bitkinlikten hemen uykuya dalmış, sıkıntılı gecede gördüğü kötü rüyalarda sanki her şeyi yeniden yaşamıştı.

Aşağıda, bahçenin çakıllı yollarında gezinenlerin ayak sesleri görünmez kuşlar gibi yukarıya uçuşuyordu. Odanın pencerelerinden güneş içeri doluyordu. Galiba öğle olmak üzereydi. Fakat çabucak bir göz attığı saati gece yarısını gösteriyordu. Neler oluyordu? Yatmadan önce heyecandan olacak saatini kurmayı unuttuğunun farkına vardı. Zamanın bilemediği bir yerinde kalıvermiş olması onu tedirginleştirdi, dün yaşadıklarına akıl erdirememesi iç huzursuzluğunu daha da arttırdı. Çabucak yıkanıp üstünü değiştirdi ve aşağı indi. Tedirginlik ve hafif bir suçluluk duygusu yüreğini sarmıştı.

Annesi kahvaltı salonunda her zamanki masada tek başına oturuyordu. Düşmanının, dün akşam koridorda yumruk indirmiş olduğu yüzünü görmeyen Edgar derin bir nefes aldı ve rahatladı. Ancak masanın yanında durunca tedirginleşti.

"Günaydın" diye mırıldandı.

Annesi ne yanıt verdi ne de oğlunun yüzüne baktı. Donuk bakışlarını pencerenin dışındaki doğaya dikmiş gibiydi. Yüzü çok solgundu, gözlerinin altı da morarmıştı. Heyecanlı olduğu burun deliklerinin titremesinden

belliydi. Edgar dudaklarını ısırdı. Annesinin suskunluğu onu şaşırtmıştı. Dünkü kavgasında baron acaba yaralanmış mıydı? Annesinin bu kavgadan haberi var mıydı? Ne yapacağını bilememek ve içini kaplayan tedirginlik onu rahatsız etti. Hiç sesini çıkarmadan oturmaya devam eden annesinin yüzünde kıl kıpırdamıyordu. Edgar başını önüne eğdi, bakışlarını annesinden kaçırdı. Çıt çıkarmadan öyle oturdu, ağzını açacak, tek kelime olsun bir şey söyleyecek cesareti kalmamıştı. Fincanını dikkatle eline aldı, bir yudum içti ve yine dikkatle masaya bıraktı. Başı önündeyken bir an annesinin eline kaçamak bir bakış attı. Küçük kaşıkla oynayan parmakları öfkeli sinirini belli ediyordu. Edgar belki on beş dakika ruhu sıkıntı dolu öyle oturdu. Annesi ağzını açıp tek kelime olsun konuşmadı. Ve sonra aniden ayağa kalktı. Oğlunu görmezden gelerek masadan uzaklaştı. Edgar önce ne yapması gerektiğini bilemedi. Oturmaya devam mı etsin yoksa kalkıp peşinden mi yürüsündü? Sonra kalktı ve kanatları kırık bir kuş gibi arkasından gitti. Annesi oğlunu unutmuşa benziyordu. Edgar adımlarını yavaşlattı, mümkün olduğu kadar onu umursamadan yukarı çıkan annesinden uzak kalmaya çalıştı. Sonunda odaya vardığında sımsıkı kapalı bir kapının önünde duruyordu.

Ne olmuştu? Edgar bir yanıt bulamıyordu. Daha dün sahip olduğu güveni yitirmişti. Acaba dün akşam baronun üzerine saldırmakla yanlış bir şey mi yapmıştı? Şimdi onu önemsemeyerek, aşağılayarak cezalandırmak mı istiyorlardı? Çok yakında bir şey olacağını seziyordu, bunlar çok kötü şeyler olabilirdi. Bunaltıcı bir fırtınanın üzerine doğru geldiğini, elektrik yüklü müthiş bir gerilimin aralarına girdiğini, çok yakında şimşeklerin çakacağını fark etti. Edgar bu önseziyi dört saate yakın dar omuzlarına oturtulmuş ağır bir yük gibi her gittiği yere taşıdı durdu.

Öğle yemeği için lokantaya indiğinde kolu kanadı kırılmıştı. Annesinin oturduğu masaya sokuldu ve:

"Merhaba!" diye konuştu.

Tepesine kara bir bulut gibi çökmüş olan korkutucu ve tehdit edici suskunluğu parçalayıp ondan artık kurtulmalıydı.

Annesi yine ses çıkarmadı. Yüzüne bakmadan bakışlarını ötelerde gezdirdi. Edgar, yaşamında o güne kadar hiç tanımamış olduğu bilinçli bir öfkenin şimdi karşısında durduğunu dehşetle sezdi. Annesiyle olan çekişmeleri şimdiye dek kısa öfkelenmelere dayanmış, kısa süre sonra da bir gülümsemeyle unutulup gitmişti. Bugün ise benliğinin derinliklerinden yükselen karmakarışık bir duygunun onu rahatsız ettiğini, ne olduğunu anlamadığı bir güç gibi ürküttüğünü seziyordu.

Önüne gelen yemeği zar zor yedi. Boğazına tıkanan kupkuru bir şeyle boğulacak gibi oldu. Annesi ise onu umursamadan sessizce yemeğini bitirdi. Az sonra masadan kalkarken şöyle bir arkasına döndü ve: "Sonra yukarı gel, Edgar" dedi, "Seninle konuşacağım bazı şeyler var."

Sesinde tehdit yoktu fakat buz gibi çıkmıştı. Edgar ürperdiğini hissetti. Boynuna bir zincir geçirilmiş, direnci artık kırılmıştı. Dayak yemiş bir köpek gibi suskun, annesinin peşinden gitti.

Aralarındaki suskunluk odaya girdikten sonra da devam etti. Konuşmadan geçen dakikalar Edgar'ın ıstırabını daha da arttırdı. Dışarıda neşeli bir çocuk gülmesi duyuldu, yüreği daha hızla attı. Sonra annesinde de kararsızlık belirtileri sezdi. Sanki nasıl söze başlayacağını bilmiyormuş gibiydi. Aradan birkaç dakika daha geçtikten sonra oğluna arkasını döndü ve yüzüne bakmadan konuşmaya başladı:

"Dünkü davranışlarından söz etmek niyetinde değilim. Yaptıkların inanılmazdı. Düşündükçe hâlâ utanıyorum.

Davranışının cezasını çekeceksin, bundan sonra büyükler sohbet ederken senin aralarında yerin yok. Az önce babana bir mektup yolladım, bundan sonra iyice bir terbiye alman için sana bir bakıcı tutmasını veya seni yatılı bir okula yollamasını söyledim. İkide bir senin yüzünden öfkelenmek istemiyorum!"

Edgar başı önünde öyle durdu. Annesinin verdiği gözdağının bazı şeylerin başlangıcı olduğunu sezmişti. Sesini çıkarmadı, daha neler söyleyecek diye merakla bekledi.

"Şimdi hemen barondan özür dileyeceksin!"

Edgar ürperir gibi oldu. Annesi konuşmasına devam etti.

"Baron bugün otelden ayrıldı. Fakat sen ona bir mektup yollayacaksın. Ne yazacağını sana söyleyeceğim!"

Edgar yine kıpırdandı fakat annesi kararlıydı.

"Karşı koymak yok! İşte kâğıt kalem şurada duruyor. Otur bakalım!"

Edgar başını kaldırıp baktı. Annesini hiç böyle görmemişti, çok kararlı olduğu gözlerinden belliydi. Bir an ürker gibi oldu. Sonunda masaya oturdu, kalemi eline aldı ve başını önündeki kâğıda doğru hafifçe eğdi.

"Önce yukarı köşeye tarihi yazacaksın! Yazdın mı? Şimdi bir satır boş bırak! Başla! Çok sayın Baron! Ünlem işareti koy! Yine bir satır boş kalacak. Üzülerek duyduğuma göre –yazdın mı?– Semmering'den ayrılmışsınız, –Semmering iki m ile yazılacak– bunun için dünkü davranışım nedeniyle sizden bu mektupla –biraz daha çabuk yaz, kaligrafik olmasına gerek yok!– özür dilemek istiyorum. Annemin söylemiş olduğu gibi geçirdiğim bir ağır hastalık nedeniyle henüz kendime gelemedim, çok duygusalım, çabuk da öfkeleniyorum. Bazı şeyleri çok çabuk gözümde büyütüyorum fakat hemen sonra da davranışıma pişman oluyorum."

Edgar hızla başını kaldırdı ve arkasına dönüp annesine baktı. Yine direnç göstermek istedi.

"Hayır, bunu yazmayacağım! Çünkü doğru değil!"

"Edgar!"

Kadının sesinde tehdit vardı.

"Söylediğin doğru değil! Ben davranışıma pişman değilim. Özür dileyecek kötü bir şey yapmadım ki! Sen bağırınca yardımına koştum."

Kadının yüzü kireç gibi oldu, burun kanatları sinirle açılıp kapandı.

"Ben bağırdım mı? Sen çıldırmışsın!"

Edgar öfkeyle ayağa fırladı.

"Evet, seni koridorda tutunca bağırmıştın! Ben sesini odamdan duydum..."

"Yalan söylüyorsun! Ben baronla koridorda durmadım. Bana merdivenlere kadar eşlik etti sadece."

Edgar'ın bu soğukkanlı yalanla yüreği duracak gibi oldu. Sesi tıkandı, buz gibi gözlerle ona baktı.

"Sen... koridorda... değil miydin? Ya o... o seni sımsıkı tutmamış mıydı?"

Kadın güldü. Soğuk ve kuru bir gülüştü bu.

"Rüya görmüşsün!"

Bu kadarı fazlaydı. Yetişkinlerin kimi zaman çocuklarına yalan söylediğini, küçük kaçamaklar yaptıklarını, sudan sebeplerle onları aldattıklarını, ikiyüzlü olduklarını biliyordu. Fakat annesinin şimdi olup biteni böylesine inkâr etmesi onu çıldırtacaktı.

"Peki, yüzümdeki tırnak izleri ve şişkinlikleri de mi düşlüyorum?"

"Dün kiminle kavga ettin, ben nereden bileyim? Fakat şimdi daha çok tartışacak değilim! Üzerine düşen sana söyleneni yapmaktır! Hepsi bu kadar! Otur masaya ve söyleyeceklerimi yaz!"

Annesinin yüzü kireç gibiydi. Sözünü geçirmek için sanki son gücünü harcıyordu.

O anda Edgar'ın içine bir hüzün çöktü, en son inancı da yok olup gitti. Yaşadığı gerçeğin, yere atılmış, ayakla şöyle bir itilmiş kibrit çöpü gibi çiğnenmesini kabul edemiyordu. Ürperdi, içi buz gibi oldu. Konuştu. Ağzından çıkanlar öfkeli ve iğneli sözlerdi.

"Her şeyi düşümde gördüm, öyle mi? Koridorda olup bitenler, yüzümdeki sıyrık ve şişkinlikler? Dün akşam ormanda yaptığınız gezintiyi, seni karanlık yola sürüklemek istemesini de mi düşümde gördüm? Küçük bir çocuk gibi beni odama kilitlemeni kabul edeceğimi mi sanmıştın? Hayır, ben sizin sandığınız kadar akılsız değilim! Bileceğimi biliyorum ben!"

Edgar'ın bakışlarındaki küstahlık annesinin gücünü kırarmış gibi oldu. Öz çocuğunun bakışlarında kin vardı. Kadın öfkeyle boşanıverdi.

"Haydi, yazmaya devam et! Yoksa..."

"Yoksa ne olacak?..."

Oğlunun sesinde meydan okuyan bir küstahlık vardı şimdi.

"Yoksa küçük bir çocuk gibi dayak yiyeceksin!"

Edgar annesine doğru bir adım attı ve bakışlarındaki alayla güldü.

Aynı anda kadının tokatı suratına indi. Edgar haykırdı. Sonra da suda boğulmakta olan ve kurtulmak için elleriyle çırpınan biri gibi, gözlerinde öfkenin yakıcı kıvılcımları annesine vurmaya başladı. Bir an için yüzüne vurduğunu hissetti. Annesi haykırdı.

Bu haykırış Edgar'ı kendine getirdi. Toparlandı, annesine vurmakla kötü bir şey yapmış olduğunu kavradı. Korku, utanç ve dehşet içini kapladı. Bir an için buradan uzaklaşmak, annesinin bakışlarını görmemek, yerin di-

bine girmek istedi. Kapıya doğru koştu, dışarı fırladı, hızla merdivenleri indi, büyük salonu geçti ve kendini dışarı attı. Sanki peşinden, ağızlarından sular akan av köpekleri geliyordu.

ilk kavrayış

Orman yolunun sonunda durdu. Korku ve heyecandan bütün vücudu titriyordu, bir ağaca yaslanması gerekti. Nefes nefese kalmıştı, zor soluk alıyordu. Yapmış olduğundan duyduğu dehşet sanki onu buraya kadar kovalamıştı. Şimdi gırtlağına sarılmış, onu sarsıp duruyordu. Ne yapmalıydı? Nereye kaçmalıydı? Ormanda, kaldığı otele sadece on beş adım ötede, kendini yapayalnız hissediyordu. Tek başına kalmıştı, her şey gözüne bambaşka, düşmanlık ve kin dolu görünüyordu. Ona daha dün okşayıcı şeyler fısıldamış olan ağaçlar şimdi sanki hep birlikte kafa tutuyordu. Şimdi onu ne gibi bilinmezler ve yabancılıklar bekliyordu? Tanımadığı bir dünyada yapayalnız başının döndüğünü hissetti. Tek başınaydı ve henüz buna dayanacak yaşta değildi. Nereye, kimin yanına kaçmalıydı? Çabuk öfkelenen babasından çekiniyordu. Eve dönse, onu mutlaka yine annesine yollardı. Fakat onun yanına gitmektense, yabancısı olduğu bir dünyanın tehlikeli bilinmezliğine girmeye katlanabilirdi.

Ve aynı anda aklına büyükannesi geldi. Annesi veya babası cezalandırmak istediği zaman hep onu korumuş, küçüklüğünden bu yana onu şımartmış, güler yüzlü yaşlı insan aklına geliverdi. Evet, Baden'e onun yanına gidecek, annesiyle babasına oradan bir mektup yollayıp özür dileyecek ve herkes sakinleşene kadar da büyükannesinin evinde gizlenecekti. Son on beş dakikada çok aşağılanmış,

bu dünyada hiç deneyimsiz, tek başına kalmıştı. Daha önce tanımamış olduğu bir insanın ona verdiği budalaca gururuna bir an için lanet okudu. Yine eskisi gibi ona söyleneni yapan, kendi halinde bir çocuk olmak istedi. Kibirliliğin gülünç aşırılığını şimdi çok iyi hissediyordu.

Fakat nasıl gidecekti Baden'e? Yolculuk kaç saat sürecekti? Hemen cebindeki küçük deri para çantasını çıkarıp açtı. Çok şükür doğum gününde ona verilmiş olan 20 kronluk altın pırıl pırıl ışıldıyordu. Şimdiye kadar nereye harcayacağına bir türlü karar verememişti. İkide bir çantasını açmış, param daha duruyor mu, diye bakmıştı. Kendini zengin hissetmiş, mendilini çıkarıp onu okşamış, küçük bir güneş gibi ışıldayana kadar bir güzel parlatmıştı. Fakat o anda aklına geldi, acaba bu para ona yetecek miydi? Bugüne kadar annesi ve babasıyla çok trene binmişti. Ancak ne kadar para ödediklerine hiç dikkat etmemişti. Baden'e gitmek için bir kron yeterli miydi, yoksa yüz kron mu istiyorlardı? Yaşamında bugüne kadar hiç düşünmediği şeyler olduğunu hissetti. İçinde yaşadığı dünyada çevresini saran, çoğu zaman ellerinde tuttuğu, değer verdiği, onlarla oynadığı şeyler de vardı. Az öncesine kadar her şeyi bildiğini sanmış olan Edgar, yaşamında farkına varmadan binlerce bilinmezin ve sorunun önünden geçmiş olduğunu anladı. Yetersiz bilgiçliğinin de daha yaşamın ilk basamaklarında sendelediğini sezdi. Tren istasyonuna uzanan yolda ürkekliği iyice arttı, adımları gittikçe küçüldü. Günün birinde evden kaçmayı, yaşama atılmayı, bir imparator veya bir kral, bir asker veya bir şair olmayı ne çok düşlemişti. Şimdiyse az ötedeki küçük beyaz binaya çekinerek baktı, çantasındaki yirmi kronun onu büyükannesine götürüp götürmeyeceğini düşündü.

Tren rayları parıldayarak uzanıp gidiyordu. İstasyonda kimseler yoktu. Edgar çekine çekine gişeye sokuldu ve

başkaları duymasın diye fısıldar gibi konuşarak Baden'e biletin kaça olduğunu sordu.

Gişenin donuk camlarının ardında oturan adam önce biraz hayretle ona baktı. Sonra gözleri ışıldadı ve gülümseyerek sordu:

"Tam bilet mi?"

"Evet" dedi Edgar biraz kekeleyerek. O anda kendisiyle gurur duymuyor, parası yetecek mi diye korkuyordu.

"Altı kron!"

"Buyrun!"

Çantasındaki o pırıl pırıl, sevgili altını adama uzatırken rahatlamıştı. Biletle beraber verilen bozuk parayı çantasına koyarken "yine zenginim" diye düşündü ve sevindi. Elinde tuttuğu kahverengi kartondan tren bileti özgürlüğünün garantisiydi, gümüş paraların sesi de kulağına müzik gibi geliyordu.

Tarifeye göre trenin gelmesine daha 20 dakika vardı. Edgar bir köşeye oturdu. Peronda birkaç kişi öyle bekliyordu. O ise tedirgindi. Sanki herkes, "bu yaşta bir çocuk nasıl tek başına tren yolculuğuna çıkıyor, acaba bir suç işlediği için mi kaçıyor" diye düşünüp hayretle ona bakıyormuş gibi hissetti. Az sonra tren uzaktan görününce derin bir nefes aldı. Onu başka bir dünyaya götürecek olan tren peronda durdu. Kompartmana adımını atarken elindeki biletin üçüncü sınıf için olduğunu fark etti. O güne kadar hep birincide yolculuk etmişti. Burası değişikti, tanımadığı şeyler vardı. Eskisinden başka, daha önce hiç görmediği insanlar şimdi onunla yolculuk ediyordu. Yanlarında kazma, kürekler, elleri kocaman, sesleri kaba, donuk gözlerinde keder olan İtalyan işçiler sıralarda oturuyordu. Çalışmaktan yorgun oldukları belliydi. Sallana sallana giden trenin pis tahta sıralarında oturmuş, ağızları açık uyumaktaydılar. Para kazanmak için çok çalışmış

olmalılar, diye düşündü. Ellerine ne kadar para geçtiğini gözünün önüne getiremedi. Fakat paranın her zaman evde olmayan, herhangi bir şekilde kazanılması gereken bir şey olduğunu hissetti. Aynı anda gözünün önüne getirdi, o şimdiye kadar rahat ortamda geçen bir yaşama alışmıştı. Bu yaşamın sağında ve solunda karanlık, dibi görünmeyen derin uçurumlar bulunduğunu kavrar gibi oldu. Yaşamda meslekler ve kurallar vardı, elini uzatsa dokunabileceği, bugüne dek hiç fark etmediği birçok bilinmez de. Tek başına kaldığı son saatte, bambaşka insanlarla birlikte oturduğu üçüncü sınıf kompartmanda bilmediği çok şeyi öğrendi. Bakışlarındaki ürkekliği yitirdi. Ancak kendini henüz mutlu hissedemiyordu, yaşamın çok yönlü olduğunu görmesi onu biraz şaşırtmış gibiydi. Her an hissetmiş olduğu çekingenlikten ve yüreksizlikten kaçmış, yaşamında ilk kez tek başına karar vermiş, hiç tanımamış olduğu gerçekleri yaşamıştı. Belki de şu anda annesiyle babası için anlaşılmazın biri olmuştu.

Pencereden görünen dünyayı ilk kez bambaşka bakışlarla süzdü. Sanki o güne dek gerçekleri örtmüş olan tül şimdi sıyrılmıştı, her şeyi olduğu gibi, tüm gizli anlarıyla ilk kez görebiliyordu. Evler, rüzgâra kapılmış gibi geçip gidiyordu. O evlerde yaşayan insanları düşündü. Onlar zengin miydi yoksa fakir mi, mutlular mıydı yoksa mutsuz mu? Acaba bu insanlar da onun gibi her şeyi bilebilmenin özlemini çekiyor muydu? Çocukları aynı oyuncaklara mı ilgi duyuyordu? Rayların kıyısında duran ve ellerindeki küçük bayrakları sallayan hat bekçilerini şimdi rastgele oraya konmuş cansız bebeklere benzetmedi. Onların bu işi yapmakla yazgıları gereği bir yaşam savaşı verdiklerini ilk kez anladı.

Tekerlekler gittikçe daha hızlı dönüyor, tren döne döne vadiye iniyordu. Sonra dağlar düzleşti, uzaklaştı. Ovaya

vardılar. Edgar bakışlarını uzaklara dikti. Mavi gölgelerin ardında kalmış, puslu gökyüzünün ötesindeki doğa onun için artık ulaşılmaz olmuştu. Çocukluğu oralarda kalmış gibiydi.

şaşırtıcı karanlık

Edgar, tren istasyonunda öyle durdu. Peronda tek başınaydı. Her yer aydınlıktı, rayların kenarındaki işaret lambaları yeşil, kırmızı ışıldıyordu. Edgar birden onu bekleyen geceden ürktü. Gündüz kendini güvende hissediyordu, çevresinde insanlar vardı. Kaldırımda oturuyorlardı, dolaşıyorlardı, vitrinlere bakıyorlardı. Fakat burada gece oluyordu, insanlar evlerine dönüyorlar, oturup birbirleriyle sohbet ediyorlar, uyumaya çekiliyorlardı. Onlar dinlenirken Edgar yabancı bir kentte tek başına dolaşmak zorundaydı. Başını sokacak damı bulduğunda rahatlayacaktı.

Daha önceki ziyaretlerinden tanıdığı yolda sağına soluna bakmadan hızla yürüdü ve az sonra büyükannesinin yaşadığı villanın önünde durdu. Villa geniş ve güzel bir caddede, büyük ve bakımlı bir bahçenin ortasındaydı. Fakat sevimli yüzlü, bu dost ev çiçekler ve sarmaşıklarla kaplı olduğu için dışarıdan pek göze çarpmıyordu.

Edgar bir yabancı gibi yüzünü parmaklıklara dayayıp bir şeyler görmeye çalıştı. Bahçede kimse yoktu, köşkün pencereleri de kapalıydı. Herkes arka bahçede olacak, diye bir an düşündü. Kapının buz gibi tokmağına dokunduğunda kafasından, son iki saatte hiç üzerinde durmadığı tuhaf şeyler geçti. Şimdi içeri girip de evdekileri selamladığında meraklı sorularına ne yanıtlar verecekti? Annesinden kaçtığını söylediğinde yüzüne dikilecek bakışlara nasıl dayanacaktı? Nedenini kendinin bile bilemediği davranışını onlara nasıl açıklayacaktı? O anda

köşkün kapısı açıldı. Birisinin yanına geleceğinden korkan Edgar nereye gittiğini bilmeden hızla yoluna devam etti.

Parkın önünden geçerken durdu. Her yer karanlıktı. Burada kimse yoktur, diye düşündü. Sıralardan birine oturmak, biraz dinlenmek ve kendine gelmek istedi. Bundan sonra ne yapmalıydı? Parkın girişindeki lambaların soluk ışığı, ağaçların yeşil, taze yapraklarına vuruyor, onlara ürpertici bir parıltı veriyordu. Çekingen adımlarla içeri girdi. Az ötede hafifçe yükselen yamaç, erken çökmüş bu ilkyaz akşamının şaşırtıcı karanlığında kaynaşan bir yığını andırıyordu.

Edgar fenerlerin altında oturmuş, sohbet eden veya bir şeyler okuyan insanların önünden çekine çekine geçti. Tek başına kalmak istiyordu. Fakat yamaca çıkan loş yollar da sessiz değildi. Işıktan kaçanların ayak sesleri, hafif fısıldaşmaları, ağaç dallarını sallayan rüzgârın soluğu burada da ona rahat vermedi. Sanki insanların, parkta yaşayan hayvanların, huzursuz uyuklayan doğanın sesi bir iç çekiş, inilti gibi birbirine karışıyordu. Bu, tehlikeli bir huzursuzluktu, gizlenmiş, ürkütücü bir gizemle örtülmüştü, tedirginlik soluyordu. Ormanın ta derinliklerinden gelen bu tedirginlik, ilkyazın habercisi de olabilirdi. Edgar korkuyla karışık bir ürkeklik yaşadığını fark etti.

Hemen en yakın sıraya büzülür gibi oturdu. Karanlığa baktı ve evdekilere ne söyleyeceğini düşündü. Fakat düşünemedi, aklına gelen her şey çabucak kaybolup gitti. Elinde olmadan karanlığın içinden gelen gizem dolu seslere ve fısıltılara kulak kabarttı. Çevresindeki karanlık hem korkutucuydu hem de şaşırtıcı ve gizem dolu bir güzellikteydi! Bu uğuldamalar, çatırtılar, vızıltılar ve büyüleyici sesler insanlardan mı geliyordu ya da dallarda yaşayan hayvanlardan mı?

Kulak kabarttı. Tedirgin bir rüzgârdı ağaçların arasında gezinen. Fakat aynı anda fark etti, aşağıdaki kentin aydınlığından kaçıp buraya çıkan, birbirbirine sarılmış gezinen, gizemli varlıklarıyla karanlığı canlandıran insanlar da vardı. Ne istiyorlardı? Anlayamadı. Çünkü birbirleriyle konuşmuyorlardı. Sadece adımlarının çakıllı yolda çıkardığı huzursuz hışıltıları duyuyor, ağaçların arasından hızla kayıp geçen gölgeleri seziyordu. Onlar da annesiyle baron gibi birbirlerine sokulmuştu. O büyük, ışıltılar saçan ve uğursuz sır şimdi burada da vardı.

Birden adımların yaklaştığını duydu, sonra hafiften bir kahkaha. Korkuya kapıldı. Gelenler onu görebilirdi. Oturduğu yerde iyice büzüldü, karanlıkta kaybolmaya çalıştı. Ancak yürüdükleri yolu zor gören iki insan birbirlerine sarılmış önünden geçerlerken onu fark etmediler bile. Edgar tam derin bir nefes alacaktı ki, adımlar oturduğu sıraya az ötede aniden duruverdi. İki insan birbirine iyice yaklaştı. Edgar yüzlerini seçemiyordu. Sonra bir kadının hafifçe inlediği, bir adamın çılgınca şeyler mırıldandığı kulağına geldi. Sıkıcı ön seziye kapıldı, aşırı bir ürperti korkusuna karıştı. Kısa süre öyle kalan iki insan ayaklarının altındaki çakılları gıcırdatarak uzaklaştılar. Adımlarının sesi karanlıkta kayboldu.

Edgar ürperdi. Kanı yine hızla damarlarında aktı, daha yakıcı, daha sıcak. Bu bunaltıcı karanlığın ortasında kendini dayanılmaz şekilde yalnız hissetti, huzursuzlaştı. Bir dost sesi duymak, aydınlık bir odaya girmek, sevdiği insanların arasında olmak istedi. Sanki bu karmakarışık gece huzursuz edici karanlığı ile ruhuna girmiş, göğsünü parçalıyordu.

Hızla ayağa kalktı. Eve gitmeliydi, sıcak ve aydınlık odalarda yaşayan insanların arasında olmalıydı. Ne yapabilirlerdi ona? Karanlığı ve korkuyu içinde hissettikten

sonra ister azarlasınlar, ister dövsünler, şimdi hiç umurunda değildi.

Hızla yürüdü ve az sonra kendini yine köşkün kapısında buldu. Eliyle yine buz gibi tokmağa dokundu. Pencerelerden ışık sızıyor, bahçenin yeşilini aydınlatıyordu. Tanıdığı odalardaki insanları gözünün önüne getirdi. Şimdi onu sevdiğini bildiği bu kişilere yakındı. Mutlu oldu, rahatladı. Hemen içeri girmedi, önsezinin iyice tadına varmak istedi.

Ve aynı anda arkasında tiz bir çığlık koptu:

"Edgar gelmiş!"

Büyükannesinin hizmetçisi kız onu görmüş, koşarak yanına gelmişti. Hemen kolunu tuttu. Ve o anda kapılar açıldı, bir köpek havlayarak üstüne atıldı, ellerinde ışıklar insanlar dışarı çıktı, sevinç, korku karışımı sesler duyuldu. Bağrışanlar, koşuşanlar... Neşeli bir kargaşalık kapının önünde duran çocuğa yaklaştı. Önce kollarını ona doğru uzatmış büyükannesini tanıdı. Hemen arkasında da –o anda bir düş yaşadığını sandı– annesi duruyordu.

Edgar'ın gözleri yaşlandı. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemeden, karmakarışık duyguların bu sıcak ortamında öyle kalakaldı. İçini dolduran duygular korku muydu, mutluluk mu? Bilemiyordu...

son düş

Bu arada neler olmuştu? Onun buraya geleceğini ummuşlar ve beklemişlerdi. Annesi, öfkeli olmasına karşın heyecanlı oğlunun aniden ortadan kaybolmasına çok şaşırmış, onu önce tüm Semmering'de aratmıştı. Herkesin heyecan içinde sağa sola koşuştuğu, en kötüyü beklediği anda umulmadık bir haber gelmişti. Çocuğu saat üçe doğru tren istasyonunda görmüşlerdi. Gişe memurunun söylediğine göre Edgar, Baden'e giden trene bilet almıştı.

Annesi Viyana'ya ve Baden'e birer telgraf çektikten sonra hemen yola koyulmuştu. Son iki saattir herkes *kaçağı* büyük bir heyecanla beklemekteydi.

Şimdi o yanlarındaydı. Sıkı sıkıya tutuyorlardı fakat zor kullanmadan. Onu bir salona alırlarken ruhu zafer sevinci doluydu, yetişkinlerin yönelttiği kimi suçlamaları hiç duymuyormuş gibiydi. Çevresindeki insanların bakışlarında sevinç ve sevgi görüyordu. Büyükannesi gözyaşları içinde boynuna sarıldı. Hiç kimse onu suçlayıcı tek kelime söylemedi. Artık herkes üzerine titriyordu. Hizmetçi kız hemen Edgar'ın ceketini çıkardı, getirdiği kalın ceketi giydirdi. Büyükannesi karnının aç olup olmadığını sordu. İstediği bir şey var mıydı? Çevresinde toplanmışlar, şefkatli bir ilgiyle onunla konuşup duruyorlardı. Az sonra Edgar'ın çekingen çekingen öyle durduğunu fark edince soru sormaktan vazgeçtiler. Son günlerde unutmuş olduğu çocukluk duygularına geri döndüğünü hissetti ve buna çok sevindi. Tek başına olmanın aldatıcı keyfini, hatta kendini beğenmişliğini yaşadığı içinse utandı.

Yandaki odada telefon çaldı. Annesinin sesini duydu, bazı sözleri kulağına geldi: "Edgar... döndü... evet buraya geldi... Son trenle..." Onu aniden karşısında gören annesinin öfkeyle bağırıp çağırmamasına, sadece tuhaf ve çekingen bakışlarla süzmesine şaştı. Pişmanlık duygusunun gittikçe arttığını hissetti. Büyükannesinin ve halasının gösterdiği aşırı ilgiden kaçmak, yandaki odaya gidip odada tek başına oturan annesinden özür dilemek, yine çocuk olup söz dinleyeceğini üzüntüyle ona söylemek istedi. Ancak usulca ayağa kalktığı anda büyükaannesi ürkmüş gibi: "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Edgar utanmış halde olduğu yerde kalakaldı. Evdeki herkesi korkutmuştu. Biraz kımıldasa yine kaçıp gidecek

diye korkuyorlardı. Bu kaçışa en çok kendisinin pişman olduğunu nereden bileceklerdi?

Bu arada masa hazırlanmıştı. Çabucak hazırlanmış yemeğini getirdiler. Büyükannesi yanına oturdu ve gözlerini torununda ayırmadı. Halası ve hizmetçi kız da seslerini çıkarmadan arkasında duruyorlardı. Onların bu yakınlığı Edgar'ı biraz olsun yatıştırdı. Sadece annesi odada değildi ve bu onu biraz tedirgin ediyordu. Oğlunun şimdi nasıl uslu, başı önünde bir çocuk olduğunu bilseydi, çoktan yanı başında dururdu.

Aynı anda dışarıdan motor sesi duyuldu. Bir otomobil gelmiş ve kapının önünde durmuştu. Odadakiler öyle ürktüler ki Edgar da huzursuzlandı. Büyükannesi dışarı çıktı. Dışarıdan karmakarışık sesler duyuldu. O anda Edgar, babasının gelmiş olduğunu kavradı. Yalnız bırakılmıştı. Tek başına kalmak şimdi onu bir an için ürpetti.

Babası sert birisiydi. Edgar'ın gerçekten korktuğu tek insandı. Yüksek sesle konuştuğunu duydu. Heyecanlı ve öfkeli olduğu belliydi. Arada bir onu sakinleştirmek isteyen büyükannesinin ve annesinin yatıştırıcı sesi de kulağına geldi. Fakat babası sakinleşmedi, sesi, yaklaşmakta olan adımları gibi sert çıkmaya devam etti. Şimdi yan odadaydılar. Sonra kapının tokmağı döndü ve hep birlikte içeri girdiler.

Edgar'ın babası iriyarıydı. Sinirli ve öfke dolu, odaya adımlarını atarken, Edgar karşısında çok küçüldüğünü hissetti.

"Yaramaz adam, nereden geldi aklına kaçmak? Anneni nasıl korkutabilirsin böyle?"

Sesi öfke doluydu. Konuşurken elleri hareket edip duruyordu. Annesi usul adımlarla içeri girdi ve arkasında durdu. Yüzünden üzgün olduğu belliydi.

Edgar sesini çıkarmadı. Kendini korumak için şimdi neler söyleyebilirdi? Aldatıldığını, tokat yediğini mi anlatsaydı? Babası söylediklerini anlayacak ve kabul edecek miydi?

"Konuşmayı mı unuttun? Ne oldu? Hiç çekinmeden anlatabilirsin! Hoşuna gitmeyen bir şey mi oldu? Kaçan insanın bir nedeni olur! Birisi canını mı sıktı?"

Edgar susmaya devam etti. Sonra bir an için olup bitenleri anımsayıp öfkelendi. Konuşmak istedi. Fakat babasının arkasında duran annesinin tuhaf bir hareket yaptığını gördü. Şaşırdı, ne demek istediğini anlayamadı. Aynı anda bakışlarında bir yalvarış, bir rica sezdi. Annesi, susmasını ister gibi parmağını dudaklarına götürdü.

Edgar bütün vücudunu sonsuz ve inanılmaz bir mutluluğun sardığını hissetti. İşte o anda koruması gereken bir sırrın varlığını ve bir alınyazısının onun çocuk dudakları arasında olduğunu kavradı. Annesinin ona olan güveniyle sonsuz bir onur duydu. Kendini feda etmeye, suçunu olduğundan daha büyük göstermeye karar verdi. Buradakilere güvenilir bir insan, gerçek bir erkek olduğunu kanıtlamalıydı. Şöyle bir toparlandı.

"Hayır, hayır... Hiçbir bir şey olmadı. Annem bana çok iyi davrandı. Ben ise yaramazlık yaptım, ona kötü davrandım... Sonra... Sonra yaptıklarımdan utandığım ve korktuğum için de annemin yanından kaçtım."

Babası karşısında duran oğluna biraz şaşkın baktı. Ondan her şeyi beklemişti fakat böyle açık açık suçunu kabul edeceğini hiç aklına getirmemişti. Aynı anda öfkesi geçiverdi.

"Yaptıklarına pişman olduysan konu kapanmıştır. Olup bitenden bu akşam seninle artık söz etmeyeceğim. Fakat bir daha böyle bir şey yapmadan önce iyice düşüneceğini de umuyorum!"

Babası karşısında durmuş, dikkatle yüzüne bakıyordu. Sesi biraz yumuşamış gibiydi.

"Rengin ne kadar da soluk. Büyümüş gibisin. Bugünden sonra böyle çocukça şeyler yapmayacağını ümit ediyorum. Sen çocukluktan çıktın, artık aklı başından biri olmalısın!"

Babası onunla konuşurken Edgar bakışlarını annesinin yüzünden ayırmadı. Sanki gözlerine parıltı gelmişti. Yoksa bu sadece yüzüne vuran şöminenin alevi miydi? Hayır, annesinin gözleri ıslak ıslak parıldıyordu, dudaklarındaki hafif gülümseme de oğluna olan borçluluğunun belirtisiydi. Sonra Edgar'ı uykuya yolladılar. Tek başına kalacağı için üzülmedi. Düşüneceği o kadar çok ve renkli şey vardı ki! Son günlerde başından geçmiş acı dolu şeyleri, gelecekte olacakların ön duygusuyla unutuverdi.

Dışarıda, gecenin karanlığında ağaçlar hışırdayıp duruyordu. Fakat Edgar artık ürkmüyordu. Yaşamın çok yanlı olduğunu öğrenmiş, sabırsızlığını da yitirmişti. O akşam yaşamın gerçeğini bütün çıplaklığı ile tanımış, çocukluğun binlerce yalanından sıyrılıp kurtulmuş gibiydi. Günlerinin acı ve mutlulukla böylesine dolu olacağı hiç aklına gelmemişti. Onu böyle daha çok günün, sırlarını henüz bilemediği bir yaşamın beklediğini düşündü ve mutlu oldu. Yaşam gerçeklerinin çok yönlü olduğunu şimdi sezmiş, insanların gerçek varlığını anlamış gibiydi. Aralarında çekememezlik olsa da, insanların birbirlerine gerektiğini, onlar tarafından sevilmenin çok güzel bir duygu olduğunu da kavramıştı. Hiçbir şeyi, hiç kimseyi nefretle anımsamayacaktı. Yaptıklarına da pişmanlık duymadığını anladı. Kötü bir dost kabul ettiği, başkalarını baştan çıkaran o baronu da yepyeni bir duyguyla anımsadı. Duygular dünyasına ilk kez onun açtığı kapıdan girmişti, ona çok şey borçluydu.

Yattığı odanın karanlığında bunları düşünmek çok tatlı ve hoştu. Tam gözleri kapanmak üzereyken, kapının açıldığını ve içeri giren birisinin usulca yatağına sokulduğunu sezdi. Ne olduğunu hemen anlayamadı, ağırlık çökmüş gözlerini açmadı. Yüzünde hafif bir nefes hissetti, bir el onu hafifçe okşadı, dudaklar onu yanaklarından öptü. Annesiydi yanında duran. Elini saçlarında gezdirdi. Öpücükleri ve gözyaşları çocuk ruhunu doldurdu. Aynı duygularla annesine yanıt verdi, onun bu davranışını, az önceki suskunluğunun karşılığı borçluluk ve barışma belirtisi olarak kabullendi.

Edgar, yaşlanmakta olan bir kadının bu sessiz gözyaşlarının, kendini bundan böyle sadece oğluna adayacağına, her türlü serüvenden kaçınacağına, yaşamın çekici yanlarından uzak kalacağına edilmiş bir yemin olduğunu aradan yıllar geçtikten sonra kavradı. Onu sonu belirsiz bir serüvenden kurtardığı için, annesinin de oğluna teşekkür borçlu olduğunu ise hiç bilemedi. Yetişkinlerin gösterdiği sevgiyle çok mutlu oldu. Bu sevgide dünyanın en büyük sırrının yattığını sezdi.

Annesinin yumuşak eli başından, dudakları yüzünden uzaklaşıp vücudu kayar gibi odayı terk edince geriye bir sıcaklık, dudaklarında tatlı bir soluk kaldı... Edgar yumuşak dudakları hep hissetmek, sevgiyle okşanmak özlemini duydu. Ancak uykunun büyük gölgesi, özlediği o büyük sırrın üzerine çöktü. Gözleri kapanırken son günlerin tüm rengârenk görüntüleri tekrar canlandı, çocukluğunun resimlerle dolu kitabının çekici sayfaları teker teker açıldı.

Çocuk sonra uyuyakaldı ve yaşamının daha derin düşü başladı.

Bütün yapıtlarında ele aldığı konularla ve anlatımıyla okuru kolayca kendine bağlayan Stefan Zweig okurunu düşündürür de. Çünkü o bir umut yazarıdır. Her zaman barışı, iyiliği düşleyen, savaş karşıtı, çok yanlı insancıl bir yazardır. Eserleriyle okurunu yüreklendirir, onu kendine tiryaki eder, ona yaşam sevinci aşılar.

Her şeye hümanizmin penceresinden bakan Stefan Zweig yazar olarak özgürlüğüne çok düşkündü. O insanlığın birliğini arzulayan kozmopolit bir insandı. Yapıtlarında hep bir hoşgörü düşüncesinden yola çıkan Zweig'ın misyonu Avrupalı sanatçılarla edebiyatçıları ortak barış uğruna bir araya getirmekti.

* * *

"Alacakaranlıkta Bir Öykü" ve "Yakıcı Sır" adlı iki hikâyenin yer aldığı bu kitapta, insanın içindeki gizemli dünya ile saf arzuların buluştuğu ve çatıştığı anlar yine Zweig'a özgü yaratıcı ve etkileyici bir üslupla sunuluyor. Çağdaş edebiyatın, nadide örneklerinden...

TI - KLASİK
-605-314-126
9 786053 141266